

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 414. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

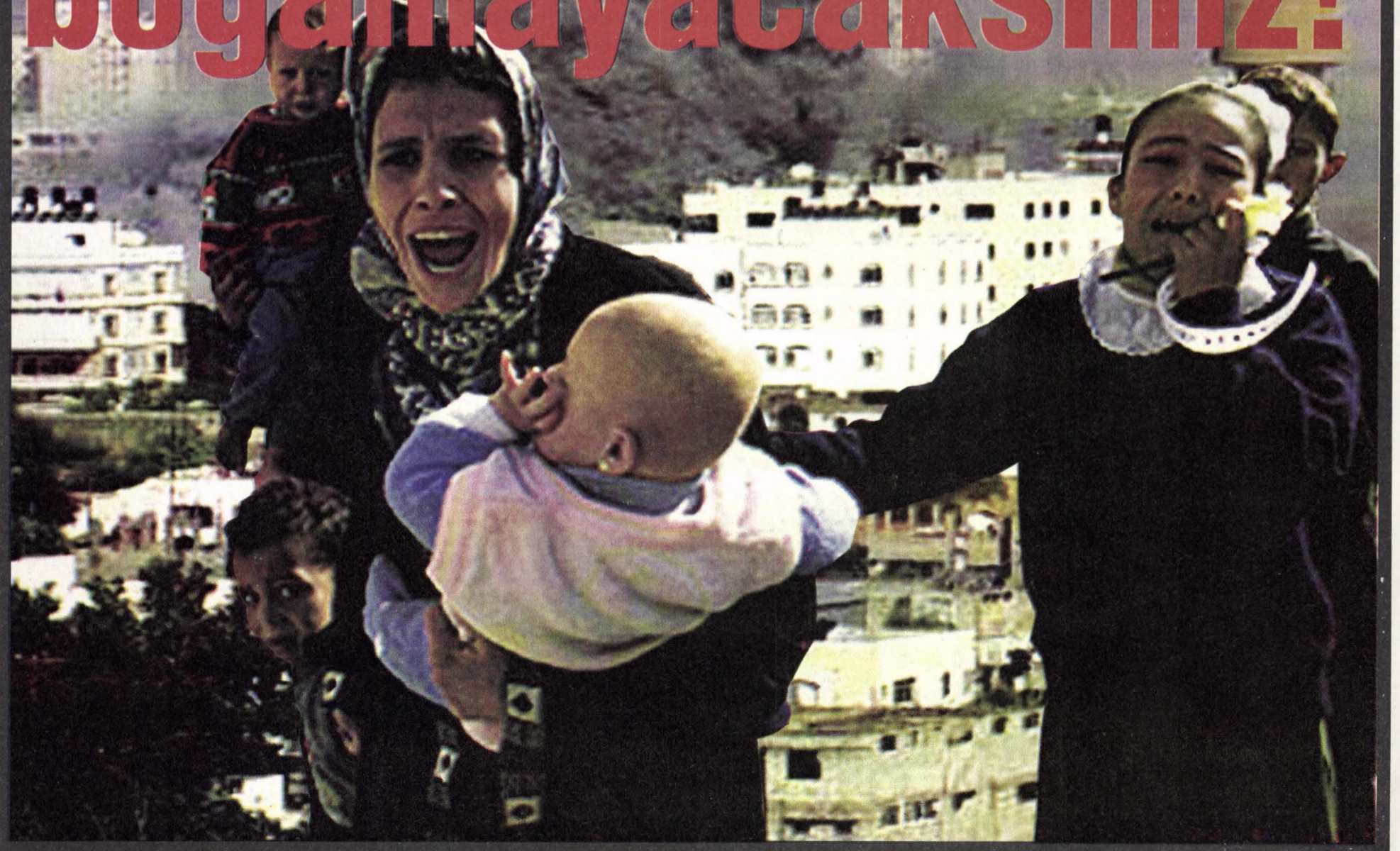
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/38 • 08 Aralık 2001 • 5 DM

Katliamcı İsrail Filistin'i kana bulamayı sürdürüyor!

İntifadayı boğamayacaksınız!



İÇİNDEKİLER

AB, ABD ve Türkiye 3

Filistin halkına kapsamlı

kuşatma ve saldırı 4-5

İşgal suçtur, caniliktir! (İktibas) 6-7

Ekonomide daralma ve kitlesel

yoksullaşma 8-9

Devlet terörü ve hedefleri 10

Emperyalistler Ortadoğu halklarını

tehdit ediyor 11

Zor dönem zorlu görevler

(orta sayfa) 12-15

1 Aralık eylemleri ışığında sınıf hareketinin

imkan ve ihtiyaçları 16-17

1 Aralık eylemleri 18-19

Irak operasyonu ve Kürt

teslimiyetçiliği 20

Devlet bastırıyor, İmralı partisi

yalvarıyor (PKK-DCŞ) 21

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz 22

Mücadele Postası 23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/38 ● 08 Aralık 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Kasım'da açıklanan tasarruf tedbirlerini uygulamaya sokacak genelgeler de yayımlandı. Alelacele İMF teftişi öncesine yetiştirilen genelgeler, tasarrufun yine işçinin-emekçinin sırtından yapılmak istendiğinin belgeleri durumunda.

Bir kısmı emeklilik adı altında olmak üzere, on binlerce işçi işten çıkarılacak. Bunların bir kısmı kapatılması planlanan fabrikaların işçileri. Fakat önemli bir kısmı da Telekom gibi faaliyetini sürdüren ve sürdürmek zorunda olan işletmelerden. Sigorta ve sendika hakkını kullanabilen ve istikrarlı bir çalışma sonucu belirli bir ücret düzeyine ulaşmış bu işçilerin tasfiyesi, aslında sendikal örgütlenmelerin kamudan da tasfiyesi amacına hizmet edecek. Ve sigortasız çalıştırmanın buralarda da yerleştirilmesine. Bu ikisinin yokluğu koşullarında ise asgari sefalet ücreti dayatılmış olacak. Bu güne dek, devlet işletmelerinin pek çoğunda kamunun işçi azaltması işletmeye taşeron sokulmasıyla paralel yürütüldü. Taşeron işçilerse her yerde olduğu gibi kamu işletmelerinde de sendikasız, sigortasız, sefalet ücretiyle çalıştırılmakta. En bariz örneklerden biri hastaneler. Devlet ve üniversite hastanelerinin temizlik ve yemek hizmetleri çoktandır taşerona devredilmiş durumda. Taşeronun işi hayır için yapacağı düşünülemeyeceğine göre burada hastanenin bir tasarrufundan söz etmek mümkün değildir. Bir tasarruf varsa o da işçi adı altında köle çalıştıran taşeron firma için söz konusudur. Bugün topluma tasarruf adı altında dayatılmaya çalışılan soygun da farklı değildir. Binlerce işçisini bir an önce kapı dışarı etmeye hazırlanan Telekom'da, kimsenin kuşkusu olmasın ki taşeron anlaşmaları çoktan kotarılmış, rüşvetler çoktan harcanıp bitirilmiş durumdadır. İşçi ücretlerinden çok daha fazlası taşeron firmalara akıtılacağından harcamada bir tasarruf burada da söz konusu olmayacaktır.

Zaten pek çok yolsuzluk soruşturmasıyla kanıtlandığı gibi, devlet için sorun olan esasta harcamalar değil, nereye harcılandığıdır. Devlet kaynaklarını yıllar boyu hortumlayanlar yerlerini ve işlerini korurken, ücreti hiç bir zaman hizmetini karşılamamış olan işçilerin tasfiyesinden beklenen tasarrufun ne menem bir şey olduğu açıktır.

Böylesine aç gözlü, hırslı, saldırgan davranmasına



rağmen, sermaye devletinin yine de emperyalist efendilerini memnun edemediği anlaşılıyor. Yine bir teftiş için Türkiye'de bulunan İMF heyetinin tasarruf tedbirlerini yeterli bulmadığı söyleniyor. Saldırı programları İMF'den habersiz hazırlanmadığına göre, bu açıklamayı, saldırının açıklananlarla sınırlı olmadığı, arkasının geleceği şeklinde anlamak gerekiyor.

Bütün bu gelişmeler, sınıf tabanında hakim olan "sonuç alıcı bir mücadele gerektiği" fikrinin önemini ve 1 Aralık'ın neden başlangıç olarak görülmesi, mücadelenin arkasının neden getirilmesi gerektiğini de gösteriyor.

Şimdi, zaman geçirmeden saldırıya gerekli yanıt verilmesiyle uğraşmak gerekiyor. Bürokratlar tükürdüğünü yalamadan, genel iş bırakma kararını almaya zorlamak gerekiyor.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

Kısa vadede bir devrimci mücadeleye de sınıf hareketinde yaşamın politik pratiklerini sürdürmek için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Bu parti devrimci bir partiye ihtiyaç duyanlar için bir mücadele alanı oluşturmalıdır. Devrimci bir partiye ihtiyaç duyanlar için bir mücadele alanı oluşturmalıdır. Devrimci bir partiye ihtiyaç duyanlar için bir mücadele alanı oluşturmalıdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Sınıf çalışmasının sorunları

Bizlerin mücadelesi de devrimci bir mücadeledir. Devrimci bir mücadeledir. Devrimci bir mücadeledir. Devrimci bir mücadeledir. Devrimci bir mücadeledir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Sınıf çalışmasının sorunları

EKSEN YAYINCILIK

AB, ABD ve Türkiye

Türkiye bugün ABD'nin yüzde doksan sömürgesi haline gelmiş bir ülkedir. Kapsamlı ve çok yönlü bir tarihsel temele dayalı bağımlılık ilişkilerinin yanısıra, ağırlaşan kriz ve bunaltan borç batağı özellikle son yıllarda bu süreci görülmemiş ölçüde hızlandırmıştır. Saplandıkları bataklık Türkiye'yi yönetenleri bugün adeta kıpırdıyamaz, emperyalist efendiler karşısında ciddi herhangi bir manevra yapamaz duruma düşürmüştür.

Gizli diplomasi ve kirli pazarlıklar

Kapitalist dünyada uluslararası ilişkiler genel bir kural olarak gizli diplomasiye dayanır. İlişkilerin ve olayların seyrine ilişkin kararlar ve tercihler, gizli diplomasiye dayanır. Bu gerçeği gözönüne almadan, kamuoyunu oyalayıp yanıltmak ve halk kitlelerini aldatmaktan başka bir işlevi olmayan söz ve açıklamalardan kendi başına bir sonuç çıkarmaya kalkmak, bunu yapanları ciddi yanlışlara götürür. Gizli diplomasi, ilişkilerin ve olayların seyrine ilişkin temel eğilimleri kavramada hiç de aşılmaz bir engel değildir. Bunun için sahnedeki güçlerin gerçek konumlarına bakmak, gizlenmesi olanaksız temel hesaplarını ve yönelimlerini gözönünde bulundurmak yeterlidir. Öteki herşey bu temel üzerinde cereyan eder ve çoğu durumda da önemsiz ve yanıltıcı ayrıntılar olmaktan öteye gitmez.

Bu hatırlatmaların ışığında son haftaların bazı gelişmelerine bakalım. Son haftaya kadar kamuoyu önünde gösterilen tutumlar ve sarfedilen sözlerle bakıldığında, Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası'na (AGSP) ilişkin sorunlar ile Kıbrıs sorunu, Türkiye ve AB arasında kopmalara yolaçacak kadar gerginleşmiş görünüyordu. Oysa hemen ardından Türk burjuvazisinin devlet zirvesi toplandı ve AGSP konusundaki pürüzlerin aşıldığını, Türkiye'ye yeterli güvencelerin verildiğini ve Türkiye'nin artık AGSP'yi desteklediğini açıkladı. Bunun nasıl başarılı olduğunu, perde arkasında nelerin döndüğünü, kirli pazarlıklarda hangi sonuçlara ulaşıldığını, hala da bu pazarlığın tarafları dışında kimse bilmiyor sayılmaz.

AGSP sorununun perde arkası

Fakat bunun konuyu anlamak bakımından esasa ilişkin bir önemi de yok. Zira Türkiye, ABD ve AB ilişkilerine egemen temel gerçekler gözönüne alındığında ve bu bir de Türkiye kapitalizminin bugünkü iflas tablosuyla birleştirildiğinde, ortaya çıkan sonucun şaşırtıcı olmadığı, dahası bunu önden kestirmenin bir güçlük taşımadığı görülür.

Türkiye-ABD ilişkilerinin Türkiye yönünden utanç verici manzarası gözler önündedir. Kıbrıs ve Irak gibi bir-iki pürüzlü nokta dışında (ki bunların da önemli ölçüde aşılabacağına dair ciddi belirtiler var), işbirlikçi iktidar ABD emperyalizminin tüm istek ve dayatmalarına uysallıkla boyun eğmektedir. Aynı şey şimdi de AGSP konusunda gerçekleşmiştir, olan bundan ibarettir. Evet, tüm yanıltıcı görüntüye rağmen,

AGSP konusunda Türkiye AB'ye değil gerçekte ABD'ye boyun eğmiştir. Pazarlıklarda AB içinde ABD kolu olarak bulunan İngiltere'nin belirleyici rol oynamış olması bile bu açıdan rastlantı olmadığı gibi son derece anlamlıdır da.

Avrupa ordusunun kurulması olarak da tanımlanan AGSP, NATO'nun 50. kuruluş yıldönümü vesilesiyle yapılan zirvede sürdürülen çetin pazarlıkların bir sonucu olarak kararlaştırıldı. Bu, emperyalist bir odak olarak sivrilen ve ABD'nin boğucu vesayetinden bir ölçüde olsun sıyrılmaya çalışan AB emperyalizminin ABD'den koparmayı başardığı önemli bir tavizdi. ABD emperyalizmi, ön adımları önceden zaten atılmış bulunan bu tür bir girişimi geline o noktada artık istese de engelleyemezdi. Dahası, dünya ilişkilerinin mevcut tablosu içerisinde, AB emperyalistlerini hala da kendi yedeği olarak tutmak istiyorsa, engellemekten kaçınması da kendi çıkarları açısından gerçekçi bir tercihti.

ABD, AB'nin denetim dışına çıkışını hızlandıracak bir katılık yerine, büyük ölçüde NATO'ya (dolayısıyla da ABD'ye) bağımlı olarak kurulacak bir AGSP (o zamanki adıyla AGSK) girişimine bu çerçevede razı oldu. Bunun alternatifi NATO'dan ve dolayısıyla ABD'den tümüyle bağımsız bir Avrupa ordusu olarak ortaya çıkıyordu. Bu ise, ABD için kabul edilebilir bir gelişme değildi. Zira bu durumda AB'nin ABD'nin askeri denetiminden çıkması doğrultusunda büyük bir adım atılmış olacaktı. Fransa'nın taşıdığı bu türden bir eğilimi Amerikan yöneticilerinin nasıl bir tepkiyle karşıladıklarını yakın dönemin Nice Zivesi'nden biliyoruz. Dönemin ABD Savunma Bakanı, böyle bir heves NATO'nun sonu olur, Batı ittifakından geriye bir şey kalmaz tehditleri savurmuştu. Bu tehditler etkili olmuş, ABD'nin kaygılarını iyi bilen ve ondan kopmayı şu aşamada henüz gerçekçi ve çıkarlarına uygun bulmayan kurnaz ve sinsî Almanya'nın inisiyatifle, konu gündemden çıkarılmıştı.

Özetle, AGSP ABD'nin AB'ye bir taviziydi; fakat tersinden de, bunun NATO bünyesinde kurulması ve NATO olanaklarına bağımlılığı da AB'nin ABD'ye bir taviziydi. Bu hassas bir dengeydi ve bugünün dünya ilişkileri içerisinde taraflar için hem gerçekçiydi ve hem de iki tarafın çıkarlarına uygundu.

ABD ağırlığını koyunca "çözumsuzlük" son buldu

Emperyalistler arası ilişkilerin ve rekabetin bu kendine özgü tablosu, AGSP konusunda AB ve ABD'nin Türkiye'ye yaptığı ortak baskının sırrını da ortaya koyuyor. Daha da önemlisi, AB'ye karşı yeri geldikçe esip savuran Amerikancı iktidarın bu konudaki direnişini neden bir anda bir yana bırakarak AGSP'ye destek verdiğini de açıklıyor. Bu boyun eğişi kotaran hiç de AB değil, fakat kesin olarak ABD'dir. Sorunu ABD ve onun AB içindeki kolu İngiltere birlikte, paralel ve koordineli çabalarla çözmüşlerdir. Zira yukarıda dikkat çektiğimiz gibi bugünkü koşullarda AGSP aynı zamanda ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun bir ara çözüm adımdır.

Gelinen yerde, Türkiye'nin bu çözümü engellemesine, ABD'nin sadık bir uşağı olarak AB'ye gereğinden fazla sıkıntı çıkarmasına ABD daha fazla seyirci kalamamıştır. ABD'nin ağırlığını koyduğu bir durumda ise, yuları tümüyle ABD'nin elinde bulunan ve onun tarafından ihtiyaca göre sıkılıp sıkılıp gevşetilen işbirlikçi iktidarın herhangi bir direnme şansı ve olanağı zaten yoktur. Bunu, özellikle son iki yılın utanç verici sayısız olayından da çok iyi biliyoruz. Bataktaki ekonomi ve borç batağı, Türkiye'yi yönetenleri ABD emperyalizminin uysal kulları durumuna düşürmüştür. Bunu bugün artık tüm

dünya biliyor, ibretle izliyor.

Devlet zirvesinden yapılan yeterli ve tatmin edici güvencelerin elde edildiği açıklamasının ise üzerinde durmaya bile değmez. Emperyalist diplomasiye gücü, karakteri ve olanakları karşısında, bu tür güvencelerin herhangi bir anlam ve değeri yoktur. Bugün verilen güvenceler, yarın koşullar değişti denilir ve geri alınır. Yularınız onların elinde olduğu için buna karşı yapacak bir şeyiniz de olmaz.

Powell'ın ziyareti ve ötesi

AGSP alanındaki beklenmedik hızlı gelişme son günlerin hızlı gelişmelerinden yalnızca biridir. Açıklayıcı bir güncel örnek olduğu ve gelişmelere görüntüden bakanlarca şaşırtıcı bulunduğu için özellikle üzerinde durduk. Gerçekte gizli diplomasiye kirli pazarlık masalarında Türkiye'nin ve onu çevreleyen geleceğini ilgilendiren sayısız sorun ele alınmakta, emperyalistlerin çıkar ve dayatmaları çerçevesinde şu veya bu şekilde bir sonuca bağlanmaktadır. ABD Dışişleri Bakanı'nın ziyareti de bu sürecin bir parçasıdır.

Ziyaret sonrasında yapılan resmi açıklamaya göre, görüşmelerde özellikle Avrupa, Ortadoğu ve İç Asya'ya ilişkin olarak ele alınmayan sorun yok gibi. Ele alındığı söylenen sorunların mahiyetine yakından bakıldığında, hemen tümünün de ABD emperyalizminin yönelim, ihtiyaç ve çıkarlarıyla sıkı sıkıya bağlantılı olduğu görülür. Colin Powell, ziyaretine ilişkin olarak yapılan basın toplantısında, bütün bu alanlara ilişkin "ortak çıkarlarımızı görüştük" diyor. Bunu biz, bütün bu alanlara ilişkin ABD çıkar ve ihtiyaçları çerçevesinde Türkiye'ye düşen rolün görüşülmesi olarak gerçek politika diline tercüme edebiliriz. Görüşmelerde ele alınan tüm sorunların gerçekte 11 Eylül'den beri gizli görüşme ve pazarlıklara konu edildiğini tahmin etmek güç değil. Colin Powell ziyareti bu açıdan sembolik bir değer taşımakta ve çok çok varılan noktayı saptama ve gözden geçirme işlevi görmektedir.

Powell'ın Türkiye'ye ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda çoktandır seslendirilen istem ve dayatmalarla ilgili olarak geldiğini biliyoruz. ABD basını ve sözcüleri, bu istem ve dayatmaların Türkiye'ye kabul ettirilebilmesi için, ekonomik ve mali baskının yanısıra rüşvetle özendirilmesi nin de gerektiğini haftalardır yineleyip duruyorlar.

Ziyarete ilişkin ilk bilgilerden, Türkiye'yi yönetenlerin bu özendirici rüşvetlere özel bir ilgi gösterdiğini görüyoruz. Basın organları Türkiye'nin ekonomik ihtiyaçlarına ilişkin olarak ABD Dışişleri Bakanı'na kapsamlı bir rapor sunulduğunu bildiriyorlar. Biz bunu ABD'nin istem ve dayatmaları karşılığında işbirlikçi iktidarın talep ettiği "satış fiyatı" olarak da anlayabiliriz.

Fakat burada bir serbest satış iradesi olduğunu sanmak büyük bir yanılgı olur. Türkiye bugün ABD'nin yüzde doksan sömürgesi haline gelmiş bir ülkedir. Kapsamlı ve çok yönlü bir tarihsel temele dayalı bağımlılık ilişkilerinin yanısıra, ağırlaşan kriz ve bunaltan borç batağı özellikle son yıllarda bu süreci görülmemiş ölçüde hızlandırmıştır. Saplandıkları bataklık Türkiye'yi yönetenleri bugün adeta kıpırdıyamaz, emperyalist efendiler karşısında ciddi herhangi bir manevra yapamaz duruma düşürmüştür. Son Powell ziyaretinin de gösterdiği gibi yapabildikleri tek şey uysal uyuma fiyat biçmekten, hizmetleri karşılığında bir şeyler koparmaktan ibarettir. Bu sefil çıkarlar uğruna ülkemize ve halkımıza ihanetin dipsiz çukurudur.

“Terörle mücadele” bahanesiyle Filistin halkına kapsamlı kuşatma ve saldırı!

Gerçek terörist Siyonist İsrail ve emperyalistlerdir

Terörle mücadele adı altında emperyalistlerin bölge halklarına karşı açtığı savaşa paralel olarak işgalci İsrail devleti de, geçtiğimiz günlerde Filistin topraklarının bağımsızlığı için mücadele eden muhalif örgütlerin liderlerine karşı suikast eylemlerini yoğunlaştırmaya başladı. Bunun üzerine islami muhalif gruplar, artan baskı ve suikast girişimlerine intihar saldırıları ile karşılık verdiler. Kudüs ve Hayfa'da 31 kişinin ölümüyle sonuçlanan intihar saldırılarına misilleme ise gecikmedi. İsrail ordusu, bir taraftan çok sayıda tank ve zırhlı araçla Filistin topraklarını kuşatma altına alırken, diğer taraftan Gazze, Batı Şeria, Cenin ve Beytüllahim'i bomba ve roket yağmuruna tuttu. Arafat'ın Gazze'deki ofisi, karargahı ve bazı Filistin yönetim binaları da bombalanan yerler arasında. Çok sayıda ölü ve yaralı olmasına rağmen henüz bu konuda dışarıya yansıyan sağlıklı bir bilgi yok.

Bombalı intihar saldırıları üzerine, ABD'de bulunan Ariel Şaron görüşmelerini yarıda keserek İsrail'e döndü ve saldırı planı için apar topar İsrail Meclisi'ni topladı. Üç saat süren toplantıda misilleme kararı alındı ve hemen uygulamaya konuldu. Bundan sonra, çok daha kapsamlı saldırı kararlarının çıkması, şimdiye kadar izlenen politikalarda bazı ciddi değişikliklerin yapılması bekleniyor. Her ne kadar yetkili ağızlar “bundan sonra ne yapacağımızı söylemeyeceğiz” deseler de, Filistin halkına ve mücadelesine karşı çok yönlü, çok kapsamlı bir baskı ve saldırı planının yürürlüğe konulacağı yeterince açıktır.

Siyonist İsrail'e emperyalistlerden tam destek

Üstelik bu kez emperyalist ağabeylerinin açık desteklerini de sıcağı sıcağına arkalarına almış bulunuyorlar. ABD, İsrail'in misilleme amacıyla başlattığı saldırıyı “savunma hakkı”nı kullanmak olarak değerlendirip tam destek sundu. İlk kez Arafat'sız bir çözüme de sıcak baktığını ima etti. Diğer emperyalistler de benzer bir tutum içindeler. Yani, gözdağı vermek amacıyla gerçekleştirildiği öne sürülen bombalamalar yalnızca bir başlangıç. Önde gelen siyasetçiler ve İsrail basını daha şimdiden işgali, Arafat'ın ortadan kaldırılmasını ya da saf dışı edilip görüşmelerin kesilmesini tartışıyor, savaş çığırıklığı yapıyor.

Bütün bu gelişmeler, yeni dönem emperyalist saldırganlığın ifadesi olarak üretilen “terörle mücadele” kılıfının, İsrail siyonizmi tarafından Filistin halkına karşı etkili ve kapsamlı bir biçimde kullanılacağı bir döneme girildiğine işaret ediyor. Şaron “ABD Başkanı Bush nasıl bütün gücüyle terör karşı savaşıyorsa biz de aynıyız yapacağız” diyerek

bunu teyit ediyor. “Çığ Operasyonu” adıyla başlatılan saldırıların gerçekte aylar öncesinden planlanmış fakat uluslararası baskı nedeniyle uygulanmamış olması, İsrail siyonizminin yeni bir saldırı için çoktandır

yeni bir başlangıç yapmak, Filistin üzerindeki baskı ve katliam politikasını tırmandırmaktır.

Bütün aldatmacalara ve oyalamalara rağmen Filistin halkının şimdiye kadar bu konuda ortaya koyduğu kararlılık, bu plan ve taktiklerin hiç de sorunsuz ve kansız biçimde gerçekleşmeyeceğini gösteriyor. Buna, yıllardır İsrail'e karşı savaşta belli bir deneyim, kadro birikimi ve kitle desteği olarak bugüne kadar gelmiş olan radikal islami grupların varlığını da katmak gerekir. Bu nedenle emperyalist odaklar daha şimdiden, her durumda savaşın kaçınılmazlığı üzerinden alternatif çözüm ve taktikler üzerinde duruyorlar. Arafat yönetiminin alacağı tutum bu açıdan çok kritik bir önem taşıyor. Çünkü hesap ve taktiklerden ilki, Arafat yönetiminin izlediği uzlaşmacı çizgiyi ihanet noktasına kadar genişletmek, onu açıkça işbirliğine zorlamak üzerine kurulu. Arafat yönetimi aracılığıyla radikal islami örgütleri bitirme ve mücadeleyi



pusuda beklediğini gösteriyor. Tıpkı ABD emperyalizminin Afganistan ve çevre bölgelere saldırmak için fırsat kolladığı gibi. Kullanılan gerekçeler ve izlenecek taktikler ne olursa olsun, amaç, bağımsız bir Filistin mücadelesinin önünü kesmek; emperyalizmin ve siyonizmin denetimi altında “sorunsuz bir Filistin” yaratmaktır. Bu yönde

sokaklardan diplomasi alanına çekme hesabı durumunda, Filistin'i bir iç savaş olasılığı beklediği ifade ediliyor. Bir diğer hesap ise, Arafat'ın bu çizgiye çekilememesi durumunda İsrail-Filistin çatışmasının giderek büyümesidir. Bu da bir İsrail-Filistin savaşı demektir.

Her iki durum ve olasılık da savaş üzerine kurulu

Sermaye iktidarının sahte tarafsızlığı

Türkiye'yi yönetenler, Filistin sorunu konusunda her zaman ikiyüzlüce bir tutum içinde oldular. “Tarafsızlık” ve zaman zaman da “arabuluculuk” görüntüsü altında İsrail işgaline göz yumdular, yapılan katliamları yalnızca kınamakla yetindiler. “Çığ Operasyonu” adıyla İsrail'in gerçekleştirdiği son saldırıyı ise kınama gereği bile duymadılar.

Şimdi sözde tarafsız tutum aldığını göstermek için her iki tarafa da “itidal” çağrısında bulunuyorlar, sermayenin önde gelen temsilcileri. Başka bir tutum almaları da beklenemezdi zaten. Zira İsrail'le beraber Türkiye, bölgede terör estiren ABD emperyalizminin en önemli iki ileri karakolundan birini oluşturuyor. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı, bölge halklarına karşı saldırganlığın ifadesi oluyor. Kürt halkı ve tüm emekçilere karşı aynı kirli savaşı yürütüyor ve aynı yöntemlere başvuruyor olması, kendi başına niçin İsrail'e karşı tutum alamadığını da açıklıyor.

Bu nedenle “gelişmelerden kaygı duyuyoruz” açıklamaları bütünüyle aldatmacadır, ikiyüzlücedir. Onların kaygısını duydukları tek şey, tetikçiliğine soyundukları emperyalizmin bölge halklarına karşı yürüttüğü haksız savaşlardan ve saldırılardan kırıntı kapabilmektir. Bunun için gerekirse kardeş halkların kanını dökmeye, emperyalistlerin her türden gerici hesabının aleti olmaya hazırdırlar. Afganistan'a asker göndermeleri, Irak halkına karşı açılacak kapsamlı savaşa dahil olmak üzere teyakkuza geçmeleri, onların kaygı derken ne tür çıkarlar peşinde koştuklarını, bunun için neler yapabileceklerini gösteriyor.

Ama Türkiye ve bölge halkları, yıllardır katliamlarla, baskılarla teslim alınamayan mazlum Filistin halkının yanındadır. Bugün için aktif destek sunamasalar bile, Filistin davası her kesimden halkın sempatisini kazanmıştır. Bu, mücadelelerle, bedeller ödenerek kazanılmış bir sempatidir. Hiçbir gerici politika bu haklı davaya süren desteğin önünü kesemez.

Gün gelecek bu destek ve sempati, halkların kardeşliği şiarı altında yürütülen birleşik bir mücadeleyle bütün işgalci ve haydut takımının sonunu hazırlayacaktır.

ve her ikisinin gerekçesi de “terörle mücadele”, “terör odaklarının dağıtılması”.

İsrail’de yayınlanan *Maariv* gazetesine göre, ABD Şaron’a yukarıda özetlenen iki seçenektan herhangi birini seçmesi durumunda peşinen destek olacağını bildirmiş bulunuyor. Yani ABD, düne kadar izlediği masa başında teslim alma önerisini rafa kaldırmış oluyor. Filistin’e karşı doğrudan açacağı kapsamlı savaşın yanında yer alacağını bildiriyor. “Terörle mücadele” konseptiyle uyarlı biçimde Arafat’a baskı uygulayıp muhalif odakları dağıtmasını dayatmayı; bunu kabul etmezse eğer, Arafat’la birlikte Filistin yönetiminin “terörist örgütler” listesine konulmasını da, destekleyecekleri bir diğer yol olarak öneriyor. Bu durumda, işbirliğine hazır bir başka yönetimin alternatif olarak düşünülmesi gerektiği de daha şimdiden emperyalizme akıl hocalığı yapanlar tarafından dillendiriliyor.

Arafat’ın tam teslimiyeti üzerinden yapılan kirli hesaplar

Filistin halkına karşı açılan savaşta en tehlikeli kart, işbirlikçi yönetimler üzerinden yapılan hesaplara dayalı olanıdır. Yani gerekirse bir iç savaşa da zorlayarak, Arafat üzerinden emperyalist politikaları uygulamak. Arafat, şimdiye kadar, Filistin halkının direngenliği ve muhalif radikal grupların etkisiyle, tam bir teslimiyet sergilemek ve açık bir işbirliğine gitmek yerine mevcut durumda diplomasi yoluyla kendince bir denge tutturmaya çalışıyordu. Bu son gelişmeler karşısında ise, kendi üzerinden yapılan uğursuz hesapları boşa çıkarmak bir yana, buna uygun davranan bir tutum sergileyecek gibi görünüyor. Arafat yönetimi, Filistin toprakları ve kendi karargahı bombalanırken bile buna tepki göstermek yerine İsrail polisi gibi davranıyor. İntihar saldırılarıyla bağlantılı olduğu gerekçesiyle 120 kişiyi tutukluyor, Hamas’ın ruhani lideri Şeyh Yasin’i ev hapsine alıyor, önde gelen iki liderini tutukluyor, gösterileri yasaklıyor, olağanüstü hal ilan ediyor vb. Tüm bunlar, izlenen uzlaşmacı çizginin gelinen yerdeki ibret verici sonucudur.

Kendisi üzerinden Filistin halkına yöneltilen bu baskı politikasına daha fazla uyumlu davranması, Filistin yönetiminin ihanetçi bir çizgiye ve teslimiyete kayması demektir. Böyle bir yönelime girilmesinin faturası çok ağır, yol açacağı yıkım bir savaştakinden daha büyük olacaktır. Herşeyden önce, bağımsız Filistin davasının meşruluğu ağır bir darbe alacak, sonu gelmeyen bir tavizler sürecinin önü açılacaktır. Emperyalistlerin ve İsrail siyonizminin başaramadığı, meşru ve haklı bir mücadelenin “terörizm” damgasıyla ayaklar altına alınması, bu yolla sağlanmış olacaktır.

Bugün ucundan tutulan teslimiyetçi uzlaşmacı çizgi terkedilmezse eğer, yarın ihanetle sonuçlanması kaçınılmazdır. İstenilen de budur. Halkları ve onların her türlü mücadelesini ezme, ara çözümleri bile ortadan kaldırarak herkesin emperyalistler karşısında diz çökmesini sağlamaktır. Ne Arafat ne de Filistin yönetimi bundan böyle uzlaşmacı barışçı çizgiyi sürdürerek haydut takımına yaranamaz. İktidarını bu kirli pazarlık üzerinden koruyamayacağı ise çok açık. Daha şimdiden Arafat’sız bir model düşünülmektedir. Buna gerekçe olarak, Arafat yönetiminin teröristlerle gerektiği gibi mücadele etmediği onlar üzerinde hakimiyet kuramadığı öne sürülüyor. “Beyrut Kasabı” Şaron bunu “Arafat dönemine son vermeliyiz. Arafat sonrası döneme

hazırlanmalıyız” diyerek açıkça ifade ediyor.

Arafat ve çevresindeki yöneticilerin pek güvendiği ‘Arafat’ın uluslararası itibarı’nın, uluslararası dengelerin de böyle bir durumda bir hükmünün olmadığı, bu son gelişmeler karşısında haydutlar takımının koro halinde ABD ve İsrail’i desteklemesiyle bir kez daha doğrulanmış oluyor.

Emperyalistlere ve İsrail’e bekçilik yapma tutumunun sonu, yarın Filistin halkının katliamında doğrudan tetikçi olarak rol almaktır. Siyonist İsrail, bugün Arafat’a tutuklattığı militanların yarın ağır cezalara çarptırılmasını isteyecektir. Arafat ve yönetiminin eskisi gibi ara bir tutum almasının zemini ve imkanları ortadan kalkmıştır. Ya Filistin halkıyla birlikte zorlu fakat onurlu olan mücadele yolunu tutacak ya da uzlaşmacılık adına taviz üstüne taviz vererek ihanet ve teslimiyet bataklığına giderek daha fazla batacaktır.

Emperyalistlerin, kendi halkı ve radikal islami gruplarla karşı karşıya getirip itibarını sarsma ve güçten düşürme hevesini boşa çıkarıp çıkarmamak Arafat ve Filistin yönetiminin geleceğini belirleyecek olan en kritik sınavlardan biri olacaktır. Doğru olanı yapabilmek için öncelikle siyonist İsrail’in patronu ABD’den çözüm bekleme handikabından kurtulunmalıdır. Filistin’e yönelik bu son saldırıların bizzat ABD emperyalizminin “terörle mücadele” bahanesiyle halklara karşı açtığı daha geniş ölçekli savaşın Filistin topraklarındaki karşılığı olduğu unutulmamalıdır. Bugünden sonra tırmandırılacak olan saldırılar İsrail’in bizzat ABD’nin gözetimi ve korumasında uyguladığı politikaların bir devamıdır. Geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen saldırılar olmasaydı bile -ki İsrail’e yönelik bu tür saldırılar yeni de değildir- İsrail yıllardır uyguladığı kan kusturmaya dayalı politikaları sürdürecektir ve yine saldıracaktı.

İşgal tehdidi yeni değil

Siyonist İsrail basını ve çoğu şahinlerden oluşan yönetici takımı bu son saldırılarla ortaya çıkan fırsatla Filistin’i işgal etme hevesini bir kez daha açıkça dile



getiriyorlar. “Terörle mücadele”de Arafat istenileni yapmazsa işgal planının uygulanması gerektiği düşünülüyor. Gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak, bu yöntem, Arafat yönetimini daha fazla teslimiyete zorlamak için savrulmuş bir tehdit niteliğini taşıyor. Zira sormak gerekir; tehdit olarak kullanılan işgal 1967’den beri zaten uygulanmıyor mu? Filistin toprakları 34 yıldır fiili işgal altında değil mi?

Filistin’de birinden diğerine geçişin yasaklandığı telle çevrilmiş şehirler, yüzlerce kontrol noktası, girilmesi yasak bölgeler ve bunların üstüne halkı açlıkla karşı karşıya bırakan ticari ambargolar ve ekonomik baskılar işgalci bir pozisyonun değilse neyin ifadesidir? İsrail’li katiller ellerini kollarını sallayarak istedikleri yere girip zaten talan edip, katliam yapmıyorlar mı?

Demek ki işgal tehdidi bu yeni durumla hiçbir şey ifade etmiyor. Görünen o ki işgal tehdidiyle amaçlanan bugünkü işgalci pozisyonun meşrulaştırılması ve gerekirse daha da boyutlandırılması için ortam hazırlamaktır. Uluslararası kamuoyuna, “bizi vuran terörizmi ortadan kaldıracamız” demenin gerekçesidir. Giderek Filistin halkı ile karşı karşıya gelen ve ondan kopan Filistin’in yönetici bürokrasisine, “haddini bil, istediğimi yapmazsan seni devre dışı bırakırım” demek için savrulmuş bir tehdittir.

İlhak ya da genişletilmiş bir işgal seçeneğine Filistin halkının yıllardır verdiği yanıt, direniş ve İntifada oldu. Böylesine haydutça bir saldırganlığın İntifada’yı daha da yaygınlaştıracacağı açıktır. Filistin halkının, haydutların “terörist” suçlamasıyla köşeye sıkıştırıp teslim almayı amaçladığı Arafat’ı sahiplenmesi ve bu tür suçlamaların bir savaş gerekçesi olduğunu ilan etmesi, oldukça anlamlı bir tepkidir. Fakat sorun da tam burada başlıyor.

Sorun Filistin halkının ortaya koyduğu mücadele kararlılığı ve fedakarlığının hakkını veren bir önderlikle bütünleşip bütünleşemeyeceğidir. Bugünkü Filistin yönetimi çoktandır böyle bir önderliğin adayı olmadığını göstermiş bulunuyor. Elleri tutukları güce ve mücadele kararlılıklarına rağmen, radikal islami örgütlerin İntifada’yı bağımsız ve demokratik bir Filistin’le taçlandırılmaları ise zaten mümkün değildir.

Çözüm: “Zafere kadar devrim!”

İntifadaları yaratan Filistin halkı daha zor olan seçeneği, devrimci bir önderlik yaratma seçeneğini gerçekleştirme sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bu, saldırılara fiili direnişlerle karşı koymak kadar önemli bir meseledir. Bugün bunun ilk adımı, emperyalistlerden medet uman çizgiyi ve yönetimi mahkum etmektir; emperyalizmden çözüm beklentisine bir son vermektir. ‘70’lerde dillerden düşmeyen “Zafere kadar devrim!” şiarına yeniden sahip çıkmaktır. Filistin halkı bu bilinçle devrimci bir önderlik için çaba sarfettiğinde dünya işçi sınıfının ve emekçi halkların tereddütsüz desteğini de arkasında bulacaktır. Sonuç olarak; dünyadaki son gelişmeler ve Filistin’e dönük yeni saldırılar, emperyalizmin bir şekilde Ortadoğu’daki hedeflerine ulaşmak için bir ‘start’ özelliği taşıyor. Emperyalizmin savaş ve saldırganlık politikası

çerçevesinde Filistin, Ortadoğu’daki önemli bir halkayı oluşturuyor. Filistin halkının, haydutların “terörizmle mücadele” bahanesiyle boğmaya çalıştıkları bağımsız Filistin mücadelesine sahip çıkması, her türden baskı ve kuşatmayı bu bilinçle karşılama çabası içinde olması, er ya da geç gerçek çözümü getirecektir. Çekilen acılar ancak bu yolla son bulabilir, ödenen bedellerin karşılığı ancak böyle alınabilir.

Bariş süreci siyonist terörün ve işgalin örtüsü oldu...

İşgal suçtur, caniliktir!

Eduard Said

İsrail'in politik ana üssü ve 1967'den beri 96 milyar dolar yardım aldığı Amerika Birleşik Devletleri, 9 Ağustos'ta Kudüs'te çok sayıda insanın yaşamını yitirdiği restorana yapılan bombalı saldırı ve 12 Ağustos'ta Hayfa'daki kanlı saldırıyı daha önceki örneklere benzer açıklamalarla yorumladı. Arafat kendi teröristlerini kontrol altında tutabilmek için yeterince bir şey yapmıyordu. Her tarafta insanlara karşı kinle bilenmiş, "biz"e ve güçlü birliğimize zarar veren kendini öldüren müslüman radikaller vardı. İsrail kendi güvenliğini savunmalıydı.

Düşündürücü bir kaç şey daha eklenebilirdi: Orada insanlar bin yıldan beri savaşıyorlar; şiddet eylemleri durdurulamadı: bu her iki tarafa da büyük acılar verdi, Filistinlilerin çocuklarını cepheye sürmesinde de bu böyle. İsraililerin başa çıkması gerekenlerden biri de bu.

Ve gergin ama duruma tamamen hakim İsrail, savunmasız Cenin'e buldozerler ve panzerlerle girdi, birkaç bina ile birlikte Filistin devletine ait polis binasını yıktı, ve ardından propagandacılarını gönderip bununla teröristlerin dizginlerini çekmesi için Arafat'ı uyardıklarını açıkladı. Bu böyleyken Arafat ve kligi, ABD'den kendileri için himaye dileniyor. İsrail'in ABD'nin himayesinde olduğunu tümünden unutmış görünerek, hem de şiddet eylemlerini durdurması için binlerce kez kendisinin kulağının çekilmesine rağmen.

Sonu bir türlü gelmeyen korkunç tarih

Amerika'da propaganda savaşını İsrail'in kazandığı ve tam da Amerika'da (Zubin Mehta, Yitzhak Pearlman ve Amos Oz gibi sanatçılarla) imajını daha da düzeltmek için gerekli kamuoyu çalışmasıyla ilgili kampanyaya İsrail'in milyonlarca dolar daha yatırdığı bir gerçek. İsrail'in savunmasız, pratikte silahsız, devletsiz ve kötü önderliğe sahip Filistin halkına karşı uzun süredir sürdürdüğü savaşı nereye vardığı insanı düşündürüyor. İktidar aygıtında eşitsizlik öylesine korkunç ki, insan tüm gücüyle bağırarak istiyor. Amerika'nın en yeni silahlarıyla donatılmış, hava silahlarına, savaş helikopterlerine, sayısız panzer ve rokete, mükemmel bir deniz donanmasına, en yüksek standartta istihbarat servisine ve atom gücüne sahip olan İsrail; panzeri, silah ve cephanesi olmayan, hava silahları bulunmayan (tek uçağı Gazze'de İsrail'in kontrolünde), donanmaya, orduya ve modern bir devletin hiçbir kurumuna sahip olmayan bir halka cefa çektiyor.

İsrail'in hiç kesintisiz süren korkunç tarihi, kanunsuz olarak işgal edilen Filistin topraklarının 34 yıllık askeri işgali, neredeyse her yerde insanlığın beyninden silinmiş gibi. Aynı şekilde Filistin toplumunun 1948'de parçalandığı, %68'inin doğup büyüdüğü topraklardan sürüldüğü ve bugün 4,5 milyonunun mülteci olduğu da...

Ama propaganda konuşmalarında yapılan tüm rötüşlara rağmen, İsrail'in bir halk üzerinde on yıllardır sürdürdüğü gündelik baskı, Filistin halkının

tek günahının orada sadece İsrail'in yolunun üzerinde bulunması olduğu, insanlık dışı sadistlikleri, şaşkınlık içinde görülebilir.

Anlamsız ve korkunç bir biçimde 1,3 milyon Filistinli kafese kapatılmış, Gazze Şeridi'ndeki insanlar sardalya gibi sıkış tepiş tıklmış, bunun yanında Batı Şeria'daki iki milyon Filistinli. Bunlarla



Apartheid'in veya sömürgeciliğin resmi tarihiyle bile paralellik yok. Güney Afrika'da siyahların yaşadığı bölgeyi bombalamak için asla F-16 savaş uçağı kullanılmadı. Ama bu Filistin kentleri ve köylerine karşı kullanılıyor.

Filistinlilerin yaşadığı bölgelerin tüm giriş çıkışları İsrail tarafından kontrol ediliyor (Gazze tamamen tel örgülerle çevrilmiş durumda). Su temini bile İsrail'in kontrolünde. Birbirine bağlı olmayan 63 kantona bölünmüş, birbirinden yalıtılarak tel örgülerle çember içine alınmış ve İsrail askerlerinden yığınak yapılmış, aralarına 140 İsrail yerleşim yeri kurulmuş (çoğu Ehud Barak Hükümeti döneminde yapılmış) bunların arasında da kendilerine ait, "Yahudi olmayanlar" a yasak olan sokak ağı oluşturulmuş. "Yahudi olmayanlar" deyimi ile hırsız, yılan, kakalak, çekirge gibi isimler Araplar için kullanılıyor. İşgal altındaki Filistinliler arasında işsizlik %60 ve yoksulluk %50 oranında. (Gazze ve Batı Şeria'da halkın yarısı günde iki doların altında yaşıyor). Filistinliler bir yerden bir başka yere seyahat edemezler, İsrail kontrol noktalarında uzun kuyruklarda beklemek zorundadırlar; buralarda özellikle yaşlılar, hastalar, öğrenciler ve dini temsilciler saatlerce tutulmakta, her türlü hakarete maruz kalmaktadırlar. 150 bin zeytin ve narenciye ağacı Filistinlileri cezalandırmak için söküldü, 2000 Filistinli'nin evi yıkıldı, ekilebilen toprakları zarar gördü veya askeri yerleşim bölgelerine çevrildi.

El Aksa İntifada'sının başladığı geçen yılın Eylül ayından bu yana 609 Filistinli katledildi (İsraililerden 4 kez daha fazla), 15 bin kişi yaralandı. (İsraililerden 12 kez daha fazla). İsrail askerleri canı istediğinde sözümona teröristleri düzenli şekilde tek tek katlettiler, bu saldırılarla çoğunlukla suçsuz insanlar sinek gibi öldürüldüler. Geçen hafta 14 Filistinli daha İsrail güvenlik güçleri tarafından savaş helikopterleri ve

roketleriyle açıktan katledildiler. Bununla İsraililerin öldürülmesi daha önden "önlenmiş" oluyor. Yaralanan çok sayıda sivil halktan ve yıkılan evden sözlemiyorlar. Amerikan haber programlarında da her gün katledilen isimsiz, yüzüstü Filistinli'lerin sözü bile edilmiyor; ama Arafat'ın Amerika'dan - anlayamadığım nedenlerden dolayı - kendisini ve

yıkılan hükümetini kurtarması için umdukları bir o kadar fazla. Herşey bu kadarla da kalmıyor. İsrail'in planı sadece basit bir şekilde topraklara el koyup, buralara korkunç öldürücü silahlarla donatılmış askerler konumlandırıp İsrailileri yerleştirmek, Filistin meyve bahçelerini, çocuklarını ve evlerini yok etmek değil. Amerikalı araştırmacı Sara Roy'un söylediği gibi, planlanan Filistin toplumunun gelişmesini engellemek, yaşamı yaşanmaz kılmak. Böylece Filistinliler taşınarak topraklarından vazgeçecekler ya da her türlü çılgınlığa başvuracaklar, kendilerini havaya uçurmak gibi...

1967'den beri İsrail işgalci devleti tarafından politik önderlik

potansiyeline sahip Filistinliler hapsedildi ya da sürüldü. Küçük dükkanlar ve çiftliklere el konuldu ve yıkılarak yok edildi. Öğrencilerin yüksek öğrenim görmesi engellendi, üniversiteler kapatıldı. (80'li yılların ortasında Batı Şeria'da üniversiteler 4 yıl boyunca kapalıydı).

Hiçbir Filistinli çiftçi veya tüccar ürünlerini herhangi bir Arap ülkesine doğrudan ihraç edemiyor; ürünler İsrail'den geçmek zorunda, vergi İsrail'e ödeniyor. Oslo barış sürecinin başladığı 1993 yılında işgal sadece biraz farklı bir biçimde ambalajlandı. Hitler Almanyasıyla işbirliği yapan Fransız Vichy hükümeti ile kıyaslanabilecek Arafat'ın rüşvetçi devletine, ülkenin sadece %18'i ayrıldı. Bu manda hükümet İsrail ile iyi geçinebilmek için kendi halkını kendi polisiyle gözetledi ve vergilendirdi.

ABD'nin Martin Indyk ve Dennis Ross gibi İsrail lobisinin baş üyelerinin gizli rejisini yaptığı verimsiz ve sefalet yüklü Oslo pazarlıklarından 8 yıl sonra, İsrail durumun efendisi olmayı sürdürdü. Daha ince bir biçimde ambalajlanan işgalin sürdüğü barış süreci daha fazla saldırı, daha fazla işgal, daha fazla İsrail yerleşim yeri, tutuklamalara izin verirken, Filistin halkı daha fazla acı çekti. Buna, yahudileşmiş Doğu Kudüs'te işgal edilen Doğu Evi ve içindekilerin talan edilmesi, götürülmesi (paha biçilmez resmi belgelerin, tapuların, haritaların, ani bir baskınla İsrail'in 1982'de Beyrut'taki PLO arşivlerini çaldığı gibi tekrar çalınması) eklendi. İsrail Filistin topraklarına 400 bin gezginci serseri İsraili'yi boşuna yerleştirmede.

İsrail'in kurban rolünün gerçek hikayesi

28 Eylül tarihinde Ariel Şaron'un, Başbakan Barak'ın emrine verdiği 1000 asker ve koruma birliği ile birlikte, Kudüs'teki Harem-i Şerif'e yaptığı keyfi ve utanmazca ziyaretinden birkaç hafta sonra, bu

eylem nedeniyle İsrail'in Güvenlik Konseyi'nde oy birliği ile mahkum edildiğini hatırlamakta yarar var. Bununla çocuğun bile önden görebileceği olaylar patlak verdi. Sömürgeciliğe karşı isyanda, İsrail kendini feda etmeye hazır 8 Filistinliyi katletti.

Şaron, Filistinlileri boyunduruk altına almak, onlara ders vermek, onlardan kurtulmak için iktidara getirildi. 30 yıldır "Arap katili" olarak yaptığı işler 1982'de birliklerinin gözetimindeki Sabra ve Şatila katliamlarına dek uzanıyor, bu nedenle Belçika mahkemelerince hakkında dava açıldı. Ama Arafat onunla halen görüşmek ve Şaron'un yerle bir etmek istediği kendi makamını korumak için belki rahatça uzlaşmak istiyor.

Ama Şaron aptal değil. Her Filistin direnişinin ardından, güvenlik güçleri baskıyı daha da yoğunlaştırdı, askeri yığılmayı geçit vermez hale getirdi, daha fazla Filistin toprağını işgal etti, Cenin ve Ramallah gibi Filistin kentlerinin içlerine kadar girerek saldırılarını olağanlaştırdı, Filistinlilerin en temel ihtiyaçlarına ambargoyu sürdürdü. Filistin yöneticilerini tüm dünyanın gözleri önünde alenen katletti, yaşamı daha da çekilmez hale getirdi, kendi hükümetinin saldırması için koşulları yeniden belirledi. Şöyle ki; önceleri "fazla taviz" verildi diyerek kendilerini bir biçimde "savunuyor"lar; terörizmi "engelliyorlar", bölgeleri "güvenciliyorlar", kontrolleri "tekrar uyguluyorlar" vb. Ve ardından Şaron ve memurları Arafat'a saldırdılar, hatta onun "terörist başı" olduğu açıklamalarını yinelediler. (Arafat'ın İsrail'in izni olmadan kıpırdayamaması bile onlar için farketmiyor). "Biz Filistin halkına karşı savaş sürdürmüyoruz" diyorlar. Halk için ne büyük bir lütuf!

Neden böylesi bir "geri durma" daha yoğun bir işgal için gerekli olsun ki? Kulaktan kulağa yayıldığı gibi, acaba Filistinlileri daha sadistçe terörize etmek için mi? İsrail her şart altında istediği binayı alabileceğini biliyor. (Kudüs'te Doğu Evi'nin, diğer



dokuz bina, büro ve kütüphanenin arşivin yağmalanmasına veya Abu Dis'e bakın)

İsrail'in kendisi için hazırladığı kurban rolünün gerçek hikayesi; aylardır bilinçli ve ardniyetli bir biçimde büyük bir yoğunluk içinde sürüyor. Söz ile realite birbirinden koparıldı. İsrail'i durdurmak için hiçbir şey yapmak istemeyen veya yapmayan akılsız Arap hükümetlerine hiç merhamet etmemek gerekli. Halka acımalı; yaralarını kendi etinde, çocuklarının körpe bedenlerinde hisseden Filistin halkına. Çocukları kendileri için şehitlik mertebesinde başka çıkar yol kalmadığına inanıyorlar. (...)

Oslo restore edilemez

Arafat ve ortaklarının kumandasından hiçbir ümit yok. Onursuzca, hatta akılsızca, niyeti Arap yardımı, uluslararası dayanışma talep etme olan bu adam Vatikan'da, Laos'ta veya herhangi bir yerde gerçekten ne yapıyor? Halkının yanında olması, yaralarını sarması, ona moral destek vermesi ve doğru, gerçek bir önderlik yapması gerekirken... Bizim orada bulunan, halka ortak önderlik yapabilen, gerçek bir direniş sergileyen, halkla içiçe olan gerçek bir

önderliğe ihtiyacımız var. Kendi ticarethanelerini işletmeyi sürdürüp, VIP pasaportlarının yenilenmesi ile uğraşan, erdem ve inanırlıklarını kaybetmiş, ağızlarında pürolarıyla yağ tulumu bürokratlara ihtiyacımız yok. Ortak bir yönetim, duruş ve kitlesel eylemler planlayan, bununla ilgili kararlar alan ve örgütleyen, Oslo'ya geri dönmeyen, (...), direnmeyi ve kurtuluşu daha ileri götürmek için zorlayanlara ihtiyacımız var...

Arafat'ın işi bitti. O artık ne önderlik edebilir, ne örgütleyebilir, ne de başka bir şey yapabilir. Bunu neden kabul etmiyoruz. Onunla halkının sefaletinden maddi olarak kâr eden Oslo dostları arasında fark ne? Tüm anketler onun

varlığının ileri doğru yönelme eğilimi gösteren hareketlerin önünü kestiğini gösteriyor. Bizim tek cepheli yönetime ihtiyacımız var; karar verebilen, Papa veya bunak George W. Bush'un önünde secdeye yatmayan, üstelik yiğit halkımız İsrail'in yargısız infazlarıyla katledilirken bile. Bir önder direniş önderlik etmek, realiteyi yerinde ve zamanında düşünmek, halkının ihtiyaçlarına tepki vermek, planlamak, tehlike ve zorluklarda kendini ortaya koymak zorundadır.

Bugün bir parça değere sahip her Filistinli, İsrail işgaline karşı sürdürülen özgürlük savaşında yerini almak zorundadır. Oslo, Arafat ve ortaklarının arzu ettiği gibi yeniden restore edilemez veya yeniden cilalanamaz. Onlar için her şey bitti. Na kadar çabuk bavullarını toplayıp kaçarlarsa, herkes için o kadar iyi olacak.

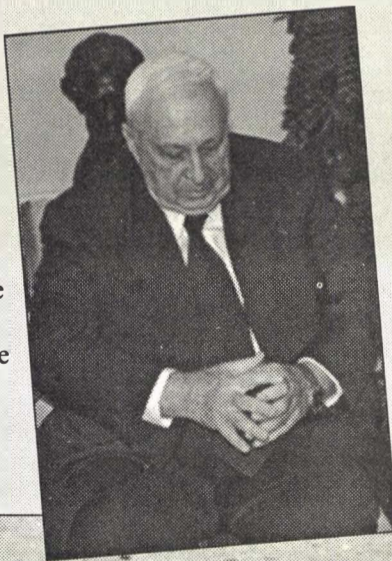
Hristiyan kökenli bir Filistinli olan Eduard Said New York Columbia Üniversitesi Edebiyat profesörüdür. (Metin Almanca Junge Welt dergisinin 27 Ağustos '01 tarihli sayısından çevrildi. İngilizce orijinali, www.Middle East.Org sitesinden temin edilebilir...)

Beyrut Kasabı Ariel Şaron eninde sonunda hak ettiği cezayı bulacaktır

Filistin halkı ve dünya ilerici kamuoyu, İsrail Başbakanlığı'na getirilen Ariel Şaron'u yakından tanıyor. Onunki gibi bir kanlı sicil, ancak Nazi komutanlarına nasip olmuştur.

Şaron, bugün devam edegelen katliamcı ve talancı İsrail politikasının tetikçiliğinden yöneticiliğine yükselmiş bir simadır. İsrail devletinin kurulmasından bu yana binlerce Filistinlinin katledildiği saldırıları yönetmiş ve bizzat katılmıştır. Bunlardan en çok bilinenlerinden biri, bir Belçika mahkemesinde şimdilerde yargılamaya konu olan Beyrut katliamıdır.

16 Eylül' 1982'de başlayan ve iki gün aralıksız olarak süren Beyrut katliamında, toplam İki bin Filistinli katledilmiş, binlercesi bu iş için özel olarak kullanılan Camille Chamoun stadyumundaki işkencelerden geçmiştir. Sabra ve Şatila kamplarından nerdeyse kurtulan olmamıştır. Canlı olarak ele geçenlerin akibeti ise hala bilinmiyor. "Kayıp" olarak belgelere geçen bu kişilerin yakınları ve olaylara tanık olanlar, hepsinin katledildikten sonra gizlice gömülmüş olduklarını iddia ediyor.



Sabra Katliamı

Brüksel'de görülen davada tanıklığına başvuru olanlardan biri de tanınmış gazeteci Robert Fisk'tir. Katliam'a bizzat tanıklık eden Fisk, gözlemlerine ve bilgilerine dayanarak, yaklaşık olarak 1800 kişinin gizlice katledilip cesetlerinin ortadan kaldırıldığını söylemektedir.

Tüm bunların sorumlusu ise o dönemde İsrail Savunma Bakanlığı görevini üstlenen Ariel Şaron'dur. O bu katliam nedeniyle "Beyrut Kasabı" lakabıyla anılır olmuştur. Fakat, sicilini kanla yazan bu insan kasabasının bilenen suçları yalnızca bununla da sınırlı değil. Bilinen diyoruz, zira bilinmeyen pek çok suçunun olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil.

Bundan yaklaşık 14 ay önce, emrindeki bin özel koruma ile müslüman halkın kutsal mekanlarından olan Mescid-i Aksa'ya provokatif bir ziyarette bulunması, yeni bir katliamlar serisinin de başlangıcı oldu. O gün bu ziyareti protesto eden 12 genç, açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi. O günden bugüne çoğu çocuk olan yaklaşık 700 Filistinli katledildi, binlercesi yaralandı, yerleşim yerleri ve tarım alanları yerle bir edildi. Ve Filistinli kanı içmeye doymayan

İsrail burjuvazisi, Beyrut Kasabı'nın bu hizmetini onu başbakanlığa taşıyarak ödüllendirdi. Bugün kimse 28 Kasım'da Brüksel'de görülmeye başlayan davadan bu katile mahkumiyet kararının çıkmasını beklemiyor. Filistin halkının ve dünya emekçilerinin gözünde katil Şaron ve Şaronlar çoktan mahkum olmuştur. Onu mahkum edenler elbet ilk fırsatta cezasını da keseceklerdir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Ekonomide daralma ve kitleesel yoksullaşma

Kasım 2000'de yaşanan ekonomik krizin üzerinden tam 1 yıl geçti. Kasım krizinin sonuçlarını telafi etmek üzere devreye sokulan politikalar, sadece 3 ay sonra, yani Şubat 2001'de yaşanan yeni bir krizin zeminini oluşturdu. Şubat'taki büyük çöküş'ten sonra gündeme getirilen "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı"nın ne tür bir akıbet yaşadığını ise bugün artık herkes biliyor. Türkiye ekonomisi o günden bu yana hayli çalkantılı bir dönem yaşıyor.

Ortaya çıkan tabloyu Ekonomist Mustafa Sönmez şu şekilde özetliyor:

"Geride kalan 1 yıla dönüp bakıldığında, İkinci Dünya Savaşı yılları dışarıda bırakıldığında, yaşadıklarımızın, tarihimizin en derin krizi olduğuna kuşku yok. Hiçbir dönemde bu kadar kurumuş, daralmış bir ekonomik konjonktür yaşamadık. Hiçbir dönemde bu ölçüde bir yoksullaşma, işsizlik yaşamadık ve hiçbir dönemde bu kadar IMF-DB gibi kuruluşların kontrolüne girmedik."

Kapitalist ekonomide büyük daralma

2000 yılının Türkiye'nin Gayri Safi Milli Hasılası (GSMH) 202 milyar dolar kadardı. Kasım krizinden bugüne ekonomi yüzde 10 civarında küçüldü. Bunun sonucunda 2001 yılı için GSMH'nın 145 milyar dolara düşeceği hesaplanıyor. Yani Türkiye'nin ulusal geliri bir yıl içinde 57 milyar dolar azaldı. Buna bağlı olarak Türkiye'nin kişi başına geliri de 3095 dolardan 2250 dolara geriledi.

Peş peşe gelen krizler Türkiye'deki sanayi üretiminin de gerilemesine yol açtı. Üretim düştü, kapasite kullanımı azaldı. Sanayiye dönük yatırımlar durdu. Finansal bakımdan cılız durumda olan bir çok şirket iflas etti. Sayısız fabrika kapandı.

Bunu rakamlarla görelim. Kasım krizinden sadece 1 ay sonra imalat sanayinin yüzde 4.3 düzeyinde daraldığı hesap ediliyordu. Yani her yüz fabrikadan 4-5 tanesi kapanmıştı. Daralma daha sonra artarak devam etti, Şubat krizinden sonra ise büsbütün hızlandı. 2001 Eylül ayına gelindiğinde sanayideki ortalama daralma yüzde 7.5 düzeyine ulaşmıştı. Fakat özellikle bazı sektörlerde küçülme bu ortalama rakamın çok üzerine çıktı. Mustafa Sönmez'in aktardığına göre ilk 9 aydaki küçülme taşıt araçları üretiminde yüzde 39'u, basın sektöründe yüzde 24'ü, deri işlemede yüzde 25'i, kağıtta yüzde 15'i buldu.

Dış ve iç borç yükü arttı

Kasım ve şubat krizlerinden sonra Türkiye ekonomisi büyük miktarda dış borç desteğine ihtiyaç duyar hale geldi. Sürekli olarak IMF'den ve Dünya



Bankası'ndan, farklı uluslararası finans kuruluşlarından ek krediler talep edildi. Sonuçta yaklaşık 25 milyar dolarlık bir ek destek sağlandı. Bu Türkiye ekonomisinin dış borç yükünün 25 milyar dolar daha artması demektir. Her parça kredi için kırk dereden su getiren emperyalistler sermaye hükümetine bu krediler karşılığında bir dizi dayatmada bulundular. Hükümet ve meclis kredi yardımlarını alabilmek için istenen bütün yasal düzenlemeleri yaptı. Öne sürülen tüm şartları uşakça bir sadakatla yerine getirdi.

Büyüyen sadece dış borç yükü değil. İç borçlar

da görülmemiş ölçüde arttı alınan iç borçlar için ödenen faizlerin oranları da yükseltildi. Kriz öncesinde, 2000 yılı sonu itibarıyla yıllık ortalama faiz oranı yüzde 38 idi. Kasım krizinden sonra hükümet kaynak ihtiyacını karşılamak için durmadan borçlanmaya başladı. Bunun üzerine 2001 Ocak ayında faiz oranı yüzde 65'e çıktı. Şubat krizi ile birlikte faiz oranları sürekli yükselmeye başladı ve 2001 yılı ortalaması yüzde 105'i buldu. Bunun sonucunda iç borç yükü de önemli ölçüde ağırlaşmış oldu. 2001 yılı sonunda iç borç miktarının 78 katrilyon liraya ulaşması beklenmektedir. Bu miktar bütçede öngörülen iç borç yükünden 45 milyar dolar daha fazladır. Hemen

belirtelim ki bunun sadece 37.5 katrilyon lirası anaparadır. Geri kalan 40.5 katrilyon lira ise faiz ödemelerine gidecektir.

Ekonomide daralmanın faturası yoksullaşma ve işsizlik oldu

Kapitalist ekonominin son bir yılda yaşadığı büyük daralmanın faturası işsizlik ve yoksullaşma olarak işçi ve emekçilere çıkartıldı.

Ekonomideki daralmanın işçi ve emekçilere faturası:

Çığ gibi büyüyen işsizlik

Mustafa Sönmez

Türkiye'de istihdam edilenlerin sayısı 2000 sonunda 20 milyon 182 bin kişi iken, 2001 yılı Mart sonunda 19 milyon 222 bin kişi olarak belirlendi.

Yani toplam istihdamda 960 bin kişilik azalma oldu. Ayrıca, lise ve daha yukarı eğitilmiş 15-24 yaş grubuna dahil olanların arasındaki işsizlik oranı aynı dönemlerde yüzde 22.7'den, yüzde 23.7'ye yükseldi.

Reel sektörün yanı sıra "beyaz yakalılar" olarak anılan ve yönetici pozisyonunda çalışanlar da krizden derin biçimde etkilendi. Bu grupta olup da iş arayanların sayısı, 2000 yılının Aralık ayından bu yana yüzde 60 arttı.

İşten çıkarmalar en çok bankacılık, telekom, bilişim teknolojisi ve medya sektörlerinde. Sadece, medyada işsiz kalanların sayısı 5000'in üstünde.

Finans sektöründe bugüne kadar 8.000 kişi işini kaybetti. Önümüzdeki aylarda kamu ve fon bankalarında çalışan 25 bin kişinin işsiz kalacağı ifade ediliyor. Bu rakamın, özel sektör bankalarındakilerle birlikte 50.000 kişiyi bulması bekleniyor.

Reel sektöre gelince. Kasım 2000 krizini izleyen dönemde imalat sanayinin çeşitli kollarında binlerce insan işsiz kaldı. İşsizlik verileri pek güvenilir olmamakla beraber, DİE'nin işgücü anketi sonuçlarına göre, kentteki işsiz ve eksik istihdam edilenlerin oranı 2000'de yüzde 16.3 iken 2001'in ortasında yüzde 17.2 'ye çıktı. Kentlerde eğitilmiş gençler arasında işsizlik oranı yüzde 22.4'ü buldu. Kırsal kesimdeki atıl işgücü oranı ise yüzde 9.5 olarak belirlenmiş durumda.

Yine DİE'nin verilerine göre, 2001'in ilk yarısında 800 bini aşkın insan işinden oldu. İmalat sanayiinde 239 bin; inşaat sektöründe 312 bin ve ticaret sektöründe 287 bin kişi işini kaybetti.

(Cumhuriyet gazetesinden alınmıştır...)



Şubat krizinden bu yana yaklaşık iki milyon kişi çalıştığı işyerinden kapı dışarı edildi. Devletin kayıtlarında bile- ki bu kayıtlar en güvenilir kaynaklardır- son bir yılda 800 bin kişinin işini kaybettiği yazıyor. İşsizlik bu kez sadece fabrika işçilerini de vurmadı. Bankalarda ya da büyük şirketlerde çalışan onbinlerce emekçi de bu vurgundan payını aldı.

Toplumun çalışan kesimlerinin yaşam düzeyi ise görülmemiş ölçüde düştü. İşçiler emekçiler, kır emekçileri ve buna benzer diğer kesimler aşırı bir yoksullaşmanın pençesine düştüler. Bir bölümü işten atıldığı için gelirini tümüyle yitirdi. İşini kaybetmeyenlerin ise ücret ve sosyal haklarında ciddi düşüşler oldu. Yüksek enflasyon ve döviz kurlarının aşırı yükselmesi aynı ölçüde artmayan ücretlerin aşınmasına yol açtı. Bir taraftan da devlet ve işverenler çeşitli politikalarla bir dizi ekonomik-sosyal hakkı gaspettiler. Yakacak yardımı, giysi ve gıda yardımı, işe gidip gelmede kullanılan servisler gibi belli ölçülerde kullanılan bir çok hak kriz bahanesiyle kullandırılmaz oldu. Bir çok işyerinde fazla mesai ücretleri fiilen ödenmemeye başladı. Toplu sözleşmelerden doğan haklar askıya alındı. İş kamu işçilerinin ikramiyelerinin bir iki yıl sonraya ertelenmesine kadar vardırıldı.

Diğer taraftan işçi ve emekçilerin yaşamak için tüketmek zorunda olduğu temel mal ve hizmetlerin fiyatları sürekli olarak arttırıldı. Yeni vergilerle işçi ve emekçilerin cebinden devlet bütçesine, oradan da sermayenin cebine kaynak transferi yeni boyutlar kazandı.

Sonuç olarak ücretliler yani işçiler, kamu emekçileri, emekliler, dul ve yetim aylığı alanlar, yüzde 80'lere varan bir gelir kaybı yaşadılar, yoksullaştılar. Açlık kitlelerin yaşadığı somut bir gerçek haline geldi. Gazetelerde açıklıktan ölen çocukların haberlerine rastlanır oldu. Ramazan ayı dolayısıyla belediyelerin açtığı iftar çadırlarının her gün bir açlar ordusu tarafından doldurulduğunu, bir kap sıcak yemek için insanların buralara koştuğunu, burjuva gazeteleri sıradan haberler olarak veriyorlar artık. Sefalet yüzünden intihar edenler, aç kaldığı için bedenini satılığa çıkarılanların sayısındaki patlama gibi şeyler, haber konusu bile yapılmayacak kadar sıradan olaylar kabul ediliyor.

Bir kap sıcak yemek için bile sosyalizm

Bizlere birer zorunluluk olarak sunulan krizler ve ekonomideki bu daralma kaderimiz değildir. Bütün bunlar emperyalizmin bilinçli politikalarının sonucudur. Emperyalistler kendi düzenlerinin geleceğini sağlama almak için tüm dünya halklarını, işçi ve emekçilerini çeşitli yollarla terbiye etmeye, onlara boyun eğdirmeye çalışıyorlar.

Afganistan halkının tepesine bomba yağdıranlar, ellerindeki 600 savaş esirini isyan çıkardılar bahanesiyle 4 saat içinde ve en vahşi yöntemlerle katledenler ne için savaşıyorlarsa, ikide bir Türkiye'yi denetlemeye gelen IMF memurları da aynı şey için savaş veriyorlar. Dünyanın her yanında zorbalıkla ya da dolarlarının gücüyle yapmaya çalıştıkları şey aynıdır. Bombayla öldürerek ya da IMF programlarıyla aç bırakarak aynı şeyi amaçlıyorlar. İnsanlığı teslim almak istiyorlar. Geleceğimizi ve umutlarımızı teslim almak, bizleri çürütüp kokuşturmak istiyorlar. Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk üzerinde kendi sefil sömürü düzenlerini devam ettirmek istiyorlar.

Ne dünya ve Türkiye işçi sınıfı, ne de dünyanın ezilen, sömürülen yoksul halkları buna izin vermeyeceklerdir. Bizi bombalarla ve açlıkla terbiye etmek isteyenlere yanıtımız açıktır:

Ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!

Kriz ve ekonomide yaşanan küçülme...

Zorunluluk mu, bilinçli bir politika mı?

B. Çelik

Türkiye kapitalizminin yapısal zayıflıkları bulunmaktadır. Bu zayıflıkların iki farklı boyutu var. Bunlardan bir kısmı bizzat kapitalist sistemin kendi doğasından kaynaklanmaktadır. Yani aynı şeyler sadece Türkiye'de değil, şu veya bu biçimde bütün kapitalist ekonomilerde temel sorunlar durumundadır. Fakat Türkiye kapitalizminin bunun dışında kendine özgü yapısal sorunları da bulunmaktadır. Bunlar daha çok onun dünya kapitalist sistemine eklenme biçimiyle, düzeyiyle ya da yaşadığı sermaye birikim süreçlerinin kendine has özellikleriyle ilgilidir. Başlıktaki soruya doğru yanıt verebilmek için, Türkiye kapitalizminin dünya sistemine eklenme biçim ve düzeyinden beslenen yapısal sorunları olduğunu öncelikle not etmek gerekmektedir.

Türkiye, emperyalizme göbekten bağımlı bir kapitalist ülkedir. Kapitalist bir ülke olarak kendine özgü bir iç sömürü mekanizmasına, üzerinde yükseldiği iç dinamiklere sahiptir. Fakat bütün bunların bir sınırı vardır. Bu sınırlılıklar onun emperyalizme göbekten bağlı olmasını; emperyalistlerle kölece ilişkiler içerisinde bulunmasını açıklar. Ülkedeki sermaye egemenliğinin bir biçimde sürmesi, burjuva sınıfının sırtını emperyalist sisteme dayamasıyla mümkündür.

Öyleyse emperyalist sistemin kendini yeniden üretmek için geliştirdiği politikalara bir biçimde uyum sağlamak Türkiye gibi ona göbekten bağımlı ülkeler açısından bir zorunluluktur. Daha farklı bir şekilde söylersek; emperyalistler tarafından dönemin ihtiyaçlarına göre belirlenmiş bilinçli bir politika, bağımlı ülkelerin karşısına kaçınılmayacak bir zorunluluk olarak çıkabilir.

Bugün yaşanan da özünde böyle bir şeydir. Emperyalistler tüm dünyaya ve bu arada da Türkiye'ye, kendi çıkarlarına daha uygun bir yeni biçim vermeye çabalamaktadır. Varolan yapıyı mümkün olduğu kadar çözüp parçalamak, bunların içinde işlerine gelmeyen ne varsa kaldırıp atmak ve geride kalana yeni bir biçim vermek. Yapmak istedikleri budur.

Emperyalistlerin Türkiye hükümetinin her kredi talebine farklı bir yeniden



yapılanma projesini ortaya atarak yanıt vermelerinin, sermaye sınıfının nispeten zayıf kimi kesimlerini de yıkıma uğratan reform programlarını dayatmalarının, tarımdaki yıkım politikalarının ve nihayet ekonomideki ciddi daralmanın ve süreklileşen iktisadi krizlerin arkasında, emperyalizmin bilinçli tercihlerinin belirleyici bir rolü vardır.

Tekrarlamak pahasına ekleyelim. Türkiye ekonomisindeki alt üst oluş ve yaşanan küçülme, ölçüsü iyi tutturulmak kaydıyla, emperyalizm için bilinçli bir tercihtir. Fakat Türkiye burjuvazisinin tümü için aynı şey söylenemez.

Emperyalizmle kaynaşması daha ileri düzeyde ve mali yapıları nispeten sağlam büyük sermaye grupları, ekonomideki daralmanın nereden kaynaklandığı konusunda tam bir bilinç açıklığına sahiptir. Ve bu durumdan kısmi olarak zarar görmelerine rağmen uzun vadeli çıkarları gereği, emperyalist politikaların tereddütsüz destekleyicisi durumundadırlar.

Sermaye sınıfının bu durumdan olumsuz etkilenen, yıkımla yüzyüze olan ve belli itirazlar dile getiren kesimleri de meselenin bilincindedir. Ve emperyalist politikalara değil, fakat kendilerinin batan gemide bırakılmasına itiraz etmektedirler. Dolayısıyla bu itirazların emperyalizme karşı olmakla bir ilgisi yoktur.

Yoğunlaşan devlet terörü ve hedefleri

Geçtiğimiz hafta ülkenin birçok ilinde yaygın bir devlet terörü estirildi. Onlarca kurum basıldı, onlarca kişi gözaltına alındı. Startı MGK toplantısıyla verilen saldırılar hala devam ediyor. Tüm ilerici ve devrimci kurum ve kişiler hedefte. Uzun süredir sermaye devletinin kapsamlı bir terör hareketinin hazırlıkları içerisinde olduğu yönünde işaretler artıyordu. Son yaşananlar bunun yeni bir halkası oldu.

Yıllardır bu ülkede baskı ve terör dizginsiz bir biçimde uygulanıyor. Terörün yoğunluğu bazı ara dönemler dışta bırakılırsa değişmemiştir. Sermaye devleti kendisini bir zor aygıtı olarak sürekli tahkim etmiş, her türden toplumsal muhalefete karşı acımasız bir terör uygulamıştır. Ancak devlet zoru her zaman belli hedefler çerçevesinde kullanmıştır. Bu, en kaba ve en kör biçimlerde kullanıldığı dönemlerde de böyledir. Saldırı hep sistematik, bilinçli, belli hedeflere bağlı ve tek merkezden yönetilmiştir. Bugün de durumda esasa ilişkin bir farklılık yoktur.

Devlet terörünün yoğunluğundaki değişim, temelde sınıf mücadelesinin seyrine, toplumsal muhalefetin ve devrimci mevzilerin durumuna bağlı olarak yaşanmaktadır. Öyleyse, bugün kapsam ve şiddetini giderek arttıran faşist terör dalgasının bu düzeyini belirleyen etkenler nelerdir? Sınıf mücadelesinin sertleşmesi mi, toplumsal muhalefetin güçlenmesi mi, yoksa devrimci mevzilerin zayıflaması mı? Her biri kendi içerisinde ele alındığında, tersi durumlar da da terör dalgasının bir nedeni durumuna gelebilirler. Ancak tarihsel ve güncel deneyimler göstermektedir ki, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırları toplumsal muhalefetin ve devrimci mevzilerin gücüyle genişletilebilir.

Diğer yandan, bu olguları birbirinden koparmak mümkün değildir. Sınıf mücadelesinin giderek yoğunluğunu kaybettiği durumlarda da faşist terörün yoğunluğu artar, devrimci mevziler düzenin hedefi haline gelirler. Yine toplumsal muhalefetin zayıfladığı koşullarda, bu zayıflamanın derinleştirilmesi için baskı ve terörün kesintisizce sürdürülmesi düzen açısından bir zorunluluk durumuna gelir. Elbette devlet terörünün yöneldiği hedefler değişebilir, toplumsal muhalefetin kontrol altında tutulması için devrimci mevziler kesintisizce dövülür, kontrol sınırlarının zorlandığı noktada faşist terör aygıtları doğrudan devreye girer. Devletin son yıllarda "yeniden yapılandırma" argümanı ile attığı adımlar böyle bir mekanizmanın kesintisiz ve esnek biçimde çalışır nitelikte örgütlenmesine yöneliktir. Bu doğrultuda devletin aldığı mesafe ortadadır. Dolayısıyla, bugün yoğunlaşan devlet terörünün anlamını ve hedeflerini de bu mesafeden kopararak anlamak mümkün değildir.

Devlet terörünün bugün esasta yöneldiği iki ana hedef bulunmaktadır. Son bir hafta içerisinde estirilen terör üzerinden de bunu görmek mümkündür. Birincisi, PKK-HADEP, ikincisi ise bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketidir. Bu iki hedefe yönelik saldırılar, aynı amaca bağlı olarak yürütülse dahi, muhatapların devlet ve düzen karşısındaki konumları bu saldırıların kendi içerisinde anlamını farklılaştırmaktadır.

Devlet terörü kayıtsız şartsız teslimiyetin yolunu açıyor

PKK-HADEP'in teslimiyetçi platformu, devlet ve düzen karşısında değil, tersine devletin yanında devrime karşı bir konumda bulunmaktadır. Ağır bedellerle yaratılan değer ve mevzileri düzenin hizmetine sokma çabası içerisinde. Ama buna rağmen devlet terörünün öncelikli hedeflerinden biri olmaktan kurtulamamaktadır. Bunun nedenleri ise ortadadır: Birincisi, terör sopası teslimiyet çizgisinde yol alanların başından indirilmemelidir ki, yollarından çark etmesinler, tam teslimiyete varabilsinler. İkincisi, böylesi bir çark edişin temeli olabilecek toplumsal mücadele dinamiklerinin gücüdür. Nitekim bu teslimiyetçilerin olası pervasızlıklarını dizginlemektedir. Dolayısıyla bu dinamiğin ezilmesi

ve teslimiyet çizgisine sıkı sıkıya bağlanması için zor kullanımına ihtiyaç duyulmaktadır. Bu hedeflere bağlanan terör teslimiyet platformu üzerinde artık olağan hale getirilmiş bir devlet politikasıdır. Dolayısıyla

HADEP üzerinde estirilen terör, bu olağan terbiye ve kayıtsız-şartsız teslimiyet çizgisinde ilerletme hedefine bağlıdır.

Devlet terörü devrimci hareketi mevzilerinden söküp atmayı hedefliyor

Devlet terörünün diğer hedefi olan devrimci hareketin gerçekliği ve düzen karşısındaki konumu doğal olarak teslimiyetçi platformdan tümüyle farklıdır. Bununla birlikte, devrimci hareket üzerinde yoğunlaşan terörün hedefi onunla paralellikler taşımaktadır. Sermaye devleti devrimci harekete karşı uzun süredir, Kürt hareketini teslim alma sürecinde edindiği deneyim ve cesaret ile kapsamlı bir saldırı yürütmektedir.

Bu saldırının amacı sistemli ve yoğun terörle devrimci hareketi ezmek ve marjinalleştirmektir. Amaçlanan, iddiasızlaşmış ve misyonunu yitirmiş bir devrimci hareket yaratmak, ya da en azından büyük bölümünü bu sınırlara getirmek, geri kalanını ise toplumsal yalıtıma tabi tutarak etkisizleştirmektir. Bu saldırının sonuçları az-çok netleşmeye başlamıştır.

Öncelikle devrimci hareketin bir bölümü bugün devrimci iddia ve amaçlarından uzaklaşmış durumdadır. Politik süreçlere ve kitle hareketinin ihtiyaçlarına karşı ilgisiz kalmaktadır. Zaten sınırlı düzeyde olan politik faaliyet kapasiteleri dibe vurmakta; güçsüzlük, umutsuzluk ve çaresizlik ruhhalı yaygınlaşmaktadır. Eğer devlet terörünün bir yönü devrimci hareketin en azından bir bölümünü düzen içileştirmek ise, söz konusu çevreler bunun en yakın adaylarıdır.

Devrimci hareketin diğer kesimi de yine çaresizlik ve güçsüzlük ruhhalı ile hareket etmekte, politik darlık ve ufuksuzlukla birlikte saldırılar karşısında en geri direnme noktasına çekilmektedir. Saldırılarına karşı

kayıtsızlık ve atalet sözkonusudur. Bu en çarpıcı ifadesini zindan sürecine karşı takımlan tutumda göstermektedir. Kadroları korumak adına sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçlarına sırt çevrilmektedir, ki en tehlikeli olanı da budur. Bu eğilim devrimci hareket cephesinden saldırılara karşı bir barikat örülmesini güçleştirmektedir.

Sermaye devleti devrimci hareket bünyesinde yaşanan bu gerilemeyi terörün dozajını arttırarak derinleştirmeye çalışmaktadır. Özellikle son dönemde atılan adımlar ve kullanılan argümanlar dikkat çekicidir. Armutlu ve Alibeyköy operasyonları ile birlikte Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in "İstanbul'u sütlüman yapacağız" söylemleri, İstanbul'da yaşanan son terör dalgası bu yönelimin bir parçasıdır. Hedeflenen, devrimci hareketin mevcut mevzilerinden sökülüp atılmasıdır. Sermaye devline bu cüreti ve pervasızlığı sağlayan, devrimci hareket bünyesinde boyveren güçsüzlük ruhhalı ve bunun ürünü iddiasızlaşmadır. Bu durum bir kez daha, demokratik hak ve özgürlüklerin ancak kararlı ve direngen bir tutum ve mücadeleyle korunabileceği gerçeğini doğrulamaktadır.

Direnış cephesini örelim!

Yoğunlaşan terör dalgasına karşı devrimci hareket cephesinden alınacak tutum öncelikle demokratik hak ve özgürlük mevzilerini militan bir direngenlikle savunmayı gerektirmektedir. Bu asla güç olup olmama sorunu değildir. Önemli olan saldırılar konusunda berrak bir bilinç ve bu bilincin yol göstereceği kararlı-militan bir mücadelenin örgütlenmesidir.

Elbette ki, demokratik hak ve özgürlük mevzilerinin korunması devrimcilerin kendileriyle sınırlı direngenliğine bağlanamaz. Bu, temelde, sınıf ve emekçi kitleleri düzene karşı mücadele sahnesine çekmeyi, direniş cephesini sınıflar mücadelesinin genel düzlemi ekseninde örgütlemeyi gerektirir.

"Partimiz devletin bu niyetleri ve hesapları konusunda yeterli açıklığa, düşünsel ve moral hazırlığa sahiptir. Türkiye'de devrimciliği bitirmek, burjuva gericiliğinin boş bir hayali olarak kalacaktır. Partimiz, devrimci tarihimizin bu alandaki birikimlerinin mirasçısı ve günümüzdeki taşıyıcısı olarak devrimci kimliği ayakta tutmakla kalmayacak, bunu sınıf devrimciliği şahsında ileri ve tutarlı bir düzeye de yükseltecektir. Bugüne kadarki tutumu ve pratiği, bunun daha şimdiden yeterli kanıtlarını sunmaktadır.

"Sorunun bu yönüyle ilgili tüm bu açıklığa rağmen, dahası bu açıklığın da bir gereği olarak, rejimin saldırılarını göğüslemek, bunu güvenceye alacak bir politik ve örgütsel konum ve tutum içinde olmak, günün bir başka temel görevidir. Illegal örgütsel temelimizi büyük bir dikkat ve özenle koruyacağız, geliştirip güçlendireceğiz. Aynı şekilde, legaliteden de etkin ve yaratıcı bir biçimde, çok yönlü olarak mümkün mertebe yararlanacağız. Bu ikisini başarıyla birleştirip bütünleştirmek başarının zorunlu koşuludur. Bu hayati sorunun bilincinde olarak ve bu bilinci derinleştirip kökleştirmek üzere, partimizin bu alandaki düşünsel birikimini ve pratik deneyimlerini döne döne yeniden incelemek ve pratik gerekleri konusunda en büyük dikkati ve özeni göstermek durumundayız." (Dönemsel Durum ve Partinin Sorumlulukları, Ekim, sayı: 223, Haziran '01)



Emperyalistler Ortadoğu halklarını tehdit ediyor

Emperyalist savaşın yeni hedefi Irak

M. Dicle

On yılı aşkın bir süredir Irak halkı emperyalist kuşatma altında yaşamaktadır. Körfez Savaşı'nda katledilen yüzbinlerce insan dışında, Irak'a uygulanan ambargo sonucu birbuçuk milyondan fazla insan ölmüştür. Bunların çoğunluğunun çocuklardan oluştuğu bilinmektedir. Bunu da en iyi bilen emperyalistlerin kendileridir. Nitekim eski ABD Dışişleri Bakanı M. Albright çocuk katliamı ile ilgili soru soran BBC muhabirine verdiği yanıtta, Saddam yönetimini sıkıştırmanın bir milyon çocuğu katletmeye değdiğini tüm dünyaya ilan etti.

Halen devam eden kuşatmayı ağırlaştırmak için emperyalistler "akıllı yaptırımlar" adı altında yeni bir stratejiyi devreye sokmak için hazırlıklarını yapıyorlardı. Buna göre 1 Haziran 2002'den itibaren Irak birçok malı ithal edemeyecek. BM'nin "çift kullanımlı mal" olarak adlandırdığı bu mallar, tarımsal ilaçlardan bazı alkollü içecekler kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyor. Ambargonun kimi alanlarda fiilen boşa düşmüş olması emperyalistleri 11 Eylül'den önce zaten harekete geçirmişti. Yarattıkları savaş ortamında artık yaptırımlarla yetinmeyeceklerini açıkça dile getiriyorlar. Yaptırımlara ek olarak fiili savaş hazırlığına başladılar bile. On yıldır Adana İncirlik Üssü'nden kalkan Amerikan uçakları Irak'ı bombalıyordu. Artık gündemde başta Irak halkı olmak üzere bütün Ortadoğu halklarını doğrudan tehdit eden bir savaş ve yıkım bulunmaktadır.

Irak'a saldırı emperyalist savaş planı gereğidir

11 Eylül saldırısından sonra basın tekelleri Irak'ı sık sık hedef gösteren yayınlar yapmaya başladılar. Herhangi bir belge ya da kanıtı dayanmayan iddia ve spekülasyonlar yayarak bu ülkeye de saldırılması gerektiğini ısrarla gündemde tutuyorlar. Resmi ağızlar ise, açıklamalarını "ihtiyat" görüntüsü ile yaptılar. Geleneksel aşamada ihtiyat bir yana, emperyalist sözcülerin ağızlarından kan damlamaya başladı. Bu da basın tekellerinin savaş merkezleriyle dolaysız bir şekilde ortak çalıştığının yeni bir kanıtı oldu.

Bush'un Irak'ı tehdit ettiği günlerde, İngiltere Dışişleri Bakanı Ben Brandshaw "Irak'ın 11 Eylül acımasızlığıyla ilişkisi bulunduğu dair hiçbir kanıt bulunmadığını" tekrar etti. CIA bile herhangi bir kanıt uyduramadığı halde Irak'ın hedef tahtasına çakılması, bu ülkeye saldırmanın 11 Eylül olayıyla bir ilgisinin olmadığını açıklıkla gösteriyor.

Bugünlerde öne çıkardıkları bahane ise, Irak'ın kitle imha silahı ürettiği ve budan dolayı BM silah denetçilerine ülkeye giriş izni vermesi gerektiğidir. Aksi halde bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağı tehdidi savrulmaktadır.

Söz konusu denetçilerin çoğunluğunun CIA ajanlarından oluştuğu daha önce Irak tarafından kanıtlarıyla açıklanmıştı. Bu koşullarda Irak'ın bir ajanlar heyetine ülkeye giriş izni vermeyeceği de bilinen bir şeydir. Bush'un ardından açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Bush'un açıklamasının "Irak tarafından ayıltıcı, ürperten bir mesaj olarak algılanması gerektiğini" söyledi. Bu ifade, Amerikan emperyalizminin hazırladığı vahşi katliam planları hakkında bir fikir vermektedir. Hazırlanan saldırıya destek bulmak amacıyla birçok ülkeyi ziyaret edecek olan Powell'ın ilk durağı Türkiye

olacaktır. Zira Irak'a yapılacak bir saldırıda Türkiye de hakim olan Amerikancı sermaye rejiminin desteği özel bir önem taşıyor.

Irak'ı hedef alan saldırıya Türk devletinden destek

Irak'a saldırı planı, uşakla efendi arasında görüş ayrılığı olan nadir konulardan biriydi. Bu planda işbirlikçi sermaye devletini kaygılandıran temel neden Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin fiili olarak kurulmasıdır. Bunu engellemek için her çabayı sarfeden egemen güçler, Irak'ın "toprak bütünlüğünü" korumak amacıyla yıllardan beri bu ülkenin kuzeyini sık sık işgal etmektedir. Ancak son gelişmeler Amerikancı rejimin bu konuyla ilgili tutumunu gözden



geçirdiğinin işaretlerini veriyor.

Türk burjuvazisinin Musul ve Kerkük petrollerinde gözü olduğunu bilen emperyalistler bu iki bölgenin Türkiye'ye savaşa girmesi karşılığında ödül olarak verilmesini öneriyorlar. Sanki Kuzey Irak Bush'un babasının çiftliği imiş gibi parselleme hakkını kendinde görebiliyor. ABD basın tekelleri de ısrarla bu konuyu gündemde tutuyorlar. Musul-Kerkük uşağa açıkça önerilen havuçtur, sopa ise kapalı kapılar ardında gösteriliyor.

Beyaz Saray'ın basındaki sözcüleri tarafından Irak'la ilgili senaryolar piyasaya sürülmeye başlamasının ardından ilk açıklama Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Faruk Loloğlu'ndan geldi. Bu açıklamayla devlet, Irak'la ilgili politikasını gözden geçirebileceğini resmen dile getirmiş oldu. Son enerji kırıntılarını emekçilere kan kusturmak için kullanan Ecevit her ne kadar Loloğlu'nun ne demek istediğini anlamadığını söylese de, Amerikancı rejim için Washington'un önemi dikkate alındığında Büyükelçi'nin rastgele konuşmadığı, Türk sermaye devletinin resmi politikasını dillendirdiği kısa süre sonra anlaşıldı.

Perde arkasında süren kirliliğin pazarlıklarda belli bir aşamaya gelmiş olması ki, Milli Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakçı da basına yaptığı bir açıklamayla, Türkiye'nin Irak konusundaki politikasının ABD çizgisine doğru kaymaya başladığını resmen belli etti. Çakmakçı; "biz Irak'ta bir hareketi arzulamadığımızı yetkili ağızlardan tekrar tekrar söyledik, ama yeni şartlar yeni değerlendirmeleri gerektirebilir" şeklindeki ifadeleriyle, her zaman olduğu gibi Amerikan uşağı rejimin efendisine boyun eğmeye hazır olduğunu tescil

etti. Ancak sorunun ayrıntıları henüz netleştirilmemiş olmalı ki, Türkiye'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakanı, bu kirliliğe son şeklini vermek ve var olan kaygıları gidermek için çaba harcama gereği duyuyor. Emperyalist savaş arabasına bağlanan işbirlikçi burjuva rejim, Irak halkının katledilmesine fiilen katılması durumunda insanlığa karşı işlediği cinayetlere yeni bir halka eklemiş olacak.

Emperyalist koalisyonda çatlak

11 Eylül'den sonra yeni boyutlar kazanan Amerikan emperyalizminin saldırgan tutumuna önce tam destek verdiğini açıklayan Almanya-Fransa merkezli Avrupa emperyalizminin, ortaklık kurulunca soruna kendi emperyalist çıkarları üzerinden yaklaştıkları anlaşıldı. Bu güçler, son dönemde Ortadoğu'da daha etkin bir rol almak için yoğun bir çaba içindeler. ABD'nin bölgedeki dezavantajlarını da kullanarak ağırlıklarını koymaya çalışıyorlar. Dolayısıyla, Ortadoğu'da Amerika'nın tam egemenliğini sağlamayı amaçlayan bir saldırı bu güçlerin bölgesel çıkarlarına ters düşmektedir. Rusya'nın da böyle bir saldırıya karşı olduğu ve engellemeye çalışacağı yapılan resmi açıklamalarla dile getirildi.

Irak'ın hedef tahtasına çakılmasından sonra, tepkilerini dile getiren Almanya ve Fransa bu saldırıya karşı olduklarını ortaya koydular. Almanya Başbakanı Gerhard Schröder, Irak'a saldırının aynı zamanda "anti-terör" ittifakının dağılması anlamına geleceğini dile getirdi. Fransa kaynaklı açıklamalar da Irak'a saldırılmasına açıkça karşı çıkıyor. Ayrıca İran ve diğer Arap ülkelerinin yanı sıra bölgede ağırlığı olan Mısır da karşı çıkan ülkeler arasında bulunuyor. Mısır Dışişleri Bakanı Amr Musa, "Irak'a yönelik bir operasyonun terörizme karşı yürütülen mücadele konusundaki ortaklığı sona erdireceğini" açıkladı.

Saldırının hedefindeki Irak da tehdit ve saldırganlığa boyun eğmeyeceğini, kendini savunabilecek güce sahip olduğunu ve saldırılara karşılık vereceğini yaptığı açıklamalarla ortaya koydu. Hiçbir haklı gerekçeye sahip olmayan ABD, tüm tepkileri bir kenara iterek savaş hazırlığına devam ediyor. Emperyalist haydutların çıkarları böyle bir saldırıyı gerektiriyor, sonucu ne olursa olsun bundan vazgeçecek gibi görünmüyorlar.

Savaşı Ortadoğu'ya taşımak için kendine altı aylık bir süre tanıyan ABD emperyalizmi, harekete geçmeden önce sözde Irak muhalefeti ve bölgedeki sadık uşağı Türk devletini hazır hale getiriyor. Böylece maşa olarak kullanabileceği güçler de emrine amade olacaklar. Bu savaşa katılmayı kabul eden işbirlikçi burjuva rejim komşu ve kardeş bir halkın katledilmesine aktif olarak katılmış olacak. Ekonomik-sosyal yıkım ve devlet terörünün baskısı altında ezilen Türkiyeli işçi ve emekçilerin, savaşın fiilen başlaması durumunda çok daha ağır bir fatura ile karşı karşıya kalacakları geçmiş deneylerle sabittir.

Emperyalist savaşın Ortadoğu'ya sıçraması durumunda ilk hedefte Irak halkı olacaktır. Ancak bu tehdit bütün bölge halklarını doğrudan doğruya kapsamı içine almaktadır. Bu koşullarda Ortadoğu halkları ve özellikle ilerici-devrimci güçlerinin kardeşliği ve enternasyonal dayanışması emperyalist savaşa karşı direnmenin tek çıkar yoludur.

Zor dönem z

Aynı şekilde, dünya sahnesine gitgide daha iddialı ve hırslı çıkan emperyalist devletler, silahlanmanın ve zorlu nüfuz mücadelelerinin gerektirdiği kaynakları emekçilerin boğazından daha çok keserek çoğaltmak yolunu tutuyorlar (son zamanlarda emperyalist metropollerde savaş vergileri birbirini izliyor). Buna karşı işçi sınıfı ve emekçilerden gelecek direnmeyi etkisizleştirmenin ve denetim altında tutmanın yolu ise, onlar için bir kez daha hak ve özgürlükleri sınırlamaktan, polis devleti uygulamalarını olağanlaştırmaktan geçmektedir. Teröre karşı mücadele yalanı bunun örtüsü olarak kullanılıyor; bununla dışarda emperyalist saldırganlık, içerde siyasal gericilik maskeleniyor.

Sınıf mücadeleleri açısından zor ve karmaşık bir tarihi döneme girmiş bulunuyoruz. Devrimcilerin önünde saldırıları göğüslemek, yeni çalışma ve mücadele koşullarına intibak etme ve en önemlisi, yeni dönemin önlerine koyduğu zorlu ve çok yönlü görevleri başarıyla üstlenmek sorumluluğu var. Gelişmeler kadar devrimcileri bekleyen görevler de tarihi önemdedir.

İçte gericilik, dışta saldırganlık ve savaş

Burjuva gericiliği dünya ölçüsünde gitgide daha çok dizginlerinden boşalıyor. Bu kendini her bir ülkenin kendi içinde, "terörizme" karşı mücadele adı altında temel demokratik hak ve özgürlüklerin adım adım budanması, yer yer tümünden gaspı, polis devleti uygulamalarının yasalaştırılıp olağanlaştırılması; uluslararası ilişkilerde ise emperyalist nüfuz mücadeleleri, militarizm, saldırganlık ve savaşlar biçiminde gösteriyor.

Bu, yeni bir gelişme de değil; '90'lı yılların başından beri dünya politikası adım adım bu yönde geliyordu. Yine de 11 Eylül saldırısı sonrasında bunun yeni bir ivme kazandığını, emperyalist gericiliğin gitgide kudurganlık biçimini aldığını görüyoruz. 11 Eylül saldırıları burada yalnızca bir bahane oluşturmuş; halklara ve sistem karşıtı her türlü güç ve akıma savaş ilan etmenin, uluslararası ilişkilere ve toplumların siyasal yaşamına yeni biçimler vermenin bir fırsatı olarak kullanılmıştır.

Gerçekte ise sorunun temelinde, kapitalist dünya ekonomisinin aşılacak bir yana gitgide ağırlaşan uzun süreli bunalımı ('70'li yılların başından beri sürmekte olan bir bunalım bu) ve bunun giderek sistemi zorlayan sosyal-siyasal sonuçları var. İktisadi

bunalımın ağır etki ve sonuçları, sosyal ve siyasal hayatın tüm alanlarında ve bir bütün olarak uluslararası ilişkilerde, gitgide ağırlaşan bir sistem bunalımı olarak kendini gösteriyor. Ve gelinen yerde emperyalistler, bu bunalımdan, iç siyasal yaşamda gericiliği ağırlaştırarak, uluslararası ilişkilerde ise saldırganlığa ve savaşa daha yoğun ve yaygın bir biçimde başvurarak çıkmaya çalışıyorlar.

Dünya hakimiyetini korumak uğruna savaş macerası

Bu tutum, buna dayalı politik yönelimler, özellikle ABD emperyalizmi açısından son derece açık biçimde izlenebilmektedir. Sürecin kendi emperyalist dünya hegemonyasını gitgide daha çok sarsan bir doğrultuda ilerlediğini gören; iç toplumsal sistemi çürüyüp kokuşan; ekonomisi durgunluğa giren; karşısında adım adım yeni emperyalist güç odaklarının yükselmesinden ciddi biçimde rahatsız olan; ve nihayet, kendisine karşı dünya ölçüsünde emekçiler ve ezilen halklar arasında hızla büyüyen karşıtlığı ve nefreti gören, bundan ciddi biçimde kaygı duyan Amerikan emperyalizmi, inisiyatifi kaybetmeden, henüz güçlüyken ve birçok avantajla sahipken, duruma müdahale etmek, uluslararası ilişkileri kendi çıkar ve hesaplarına göre yeniden şekillendirmek yolunu tutmuş bulunuyor.

ABD emperyalizmi; içerde ekonominin yeni bir düzeyde militarizasyonu ve yeni bir silahlanma programı, dışarda ise saldırganlık ve savaşla, bunalımdan ve sıkıştığı açmazlardan çıkmaya, fiili ya da potansiyel tüm tehlikeleri bertaraf etmeye, önünü tıkayan engelleri aşmaya çalışmaktadır. ABD, işçi sınıfı ve halk hareketlerinin, sistem karşıtı devrimci akımların ve nihayet emperyalist rakiplerinin halihazırdaki zayıflığını, harekete geçmek, durumunu güçlendirmek ve yarının tehlikelerini bugünden ortadan kaldırmak için uygun bir zaman, akıllıca bir zamanlama saymaktadır.

11 Eylül bahane edilerek dünya halklarına ve sisteme karşı şu veya bu ölçüde muhalefet konumundaki tüm güçlere ilan edilen savaşın gerisinde işte bu var. Uzun süreli bir savaşın yalnızca bir ilk adımı olarak tanımlanan Afganistan savaşının gerisinde de bu var. Afganistan savaşı daha sürüyorken, gündeme Irak'ın alınmasının ve onu yeni ülkelerin izleyeceğinin döne döne tekrarlanmasının gerisinde de yine bu var.

ABD emperyalizmi yeni bir emperyalist paylaşım mücadelesini kendi cephesinden başlatmış, dünyamızı yeni bir emperyalist savaşlar sürecine sokmuş bulunmaktadır. Ondan geri kalmamak kaygısındaki tüm öteki emperyalistler de onun açtığı yoldan yürümek telaşı ve seferberliği içerisinde. Halklara karşı açılan savaş ve bu savaşta kurulan karmaşık koalisyonlar, gerçekte aynı zamanda onların kendi aralarındaki nüfuz mücadelelerinin bir örtüsü, emperyalist paylaşım mücadelesinin günümüze özgü geçici bir biçimidir. Yarın bu mücadele çok daha açık biçimlere bürünebilecek, bugünkü emperyalist koalisyon bileşimlerinde beklenmedik değişiklikler ortaya çıkabilecektir. 20. yüzyılın emperyalistler arası ilişkiler ve mücadeleler tarihi bu konuda yeterince aydınlatıcıdır.

EKİM *Bütün ülkelerin Proleterleri, Birleşin!*
TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı: 226, Kasım 2001, 500.

Zor dönem zorlu görevler

Sınıf mücadeleleri açısından zor ve karmaşık bir tarihi döneme girmiş bulunuyoruz. Devrimcilerin önünde saldırıları göğüslemek, yeni çalışma ve mücadele koşullarına intibak etme ve en önemlisi, yeni dönemin önlerine koyduğu zorlu ve çok yönlü görevleri başarıyla üstlenmek sorumluluğu var. Gelişmeler kadar devrimcileri bekleyen görevler de tarihi önemdedir.

İçte gericilik, dışta saldırganlık ve savaş

Burjuva gericiliği dünya ölçüsünde gitgide daha çok dizginlerinden boşalıyor. Bu kendini her bir ülkenin kendi içinde, "terörizme" karşı mücadele adı altında temel demokratik hak ve özgürlüklerin adım adım budanması, yer yer tümünden gaspı, polis devleti uygulamalarının yasalaştırılıp olağanlaştırılması; uluslararası ilişkilerde ise emperyalist nüfuz mücadeleleri, militarizm, saldırganlık ve savaşlar biçiminde gösteriyor.

Bu, yeni bir gelişme de değil; '90'lı yılların başından beri dünya politikası adım adım bu yönde geliyordu. Yine de 11 Eylül saldırısı sonrasında bunun yeni bir ivme kazandığını, emperyalist gericiliğin gitgide kudurganlık biçimini aldığını görüyoruz. 11 Eylül saldırıları burada yalnızca bir bahane oluşturmuş; halklara ve sistem karşıtı her türlü güç ve akıma savaş ilan etmenin, uluslararası ilişkilere ve toplumların siyasal yaşamına yeni biçimler vermenin bir fırsatı olarak kullanılmıştır.

Dünya hakimiyetini korumak uğruna savaş macerası

Bu tutum, buna dayalı politik yönelimler, özellikle ABD emperyalizmi açısından son derece açık biçimde izlenebilmektedir. Sürecin kendi emperyalist dünya hegemonyasını gitgide daha çok sarsan bir doğrultuda ilerlediğini gören, iç toplumsal sistemi çürüyüp kokuşan, ekonomisi durgunluğa giren, karşısında adım adım yeni emperyalist güç odaklarının yükselmesinden ciddi biçimde rahatsız olan; ve nihayet, kendisine karşı dünya ölçüsünde emekçiler ve ezilen halklar arasında hızla büyüyen karşıtlığı ve

ABD emperyalizmi inisiyatifi kaybetmek istemiyor

ABD, daha ortada 11 Eylül saldırıları yokken uluslararası ilişkileri zaten belirgin biçimde gerginleştirmeye başlamıştı. Silah ve petrol tekellerinin kuklası aptal Bush'un şaibeli bir seçim darbesiyle başkan yapılması bu açıdan bir dönemeç sayılıyor, uluslararası ilişkilerde yeni bir gerginlik ve saldırganlık politikasına geçişin işareti olarak algılanıyordu. Başta Irak olmak üzere çeşitli ülkelere uluorta yöneltilen tehditler; emperyalist rakiplerinin açık hoşnutsuzluğuna rağmen (ve eski anlaşmaların tek tarafı olarak geçersiz sayılması meydan okumasıyla) gündeme getirilen "Füze Kalkanı Projesi", bununla kışkırtılan yeni emperyalist silahlanma yarışı, bu gerginlik politikasının ilk işaretleriydi. Bu aynı zamanda ekonominin hızla durgunluğa girmesine ABD'nin görünürdeki tek çözümdü de.

Bugün ortaya çıkan birçok kanıt, ABD'nin Afganistan'a karşı bir müdahaleyi 11 Eylül saldırısından önce planladığını ortaya koymaktadır. ABD'nin dünya hakimiyetini koruma ve güçlendirme stratejisinde Avrasya hakimiyetinin tuttuğu yer gözönüne alındığında bu şaşırtıcı da değildir. ABD emperyalizminin akıl hocaları Avrasya hakimiyetinin ABD'nin dünya hakimiyetini korumak ve sürdürmek bakımından taşıdığı belirleyici önemi yıllar öncesinden ortaya koymuşlardı. İç Asya ve Kafkasya'nın zengin petrol ve doğal gaz kaynaklarını denetim altına almanın ekonomik ve stratejik değeri, bu bölgeye apayrı bir önem kazandırdı. '90'lı yılları kaplayan çabalarında anlamlı bir başarı elde edememesi, dahası, bir emperyalist ve gerici devletler koalisyonu olan Şangay İşbirliği Örgütü'nün bu bölgede adım adım

Orlu görevler

şekillenmesi ve giderek güçlenen bir alternatif odaya dönüşmesi, ABD'yi bu en zayıf olduğu alandan en cüretli ve tehlikeli çıkışını yapmaya yöneltmiş görünmektedir.

ABD'nin yaptığı çıkışın ya da giriştiği maceranın arzuladığı sonuçları yaratıp yaratamayacağı ayrı bir sorundur. Bölgeyi kendi etkinlik ve egemenlik sahası olarak gören Rusya ve Çin gibi dışli rakiplerin, yabancı egemenliğine ve özellikle de ABD emperyalizmine karşı duyarlı halkların ve nihayet sayısız çelişki ve çıkarın karmaşık bir yumak oluşturduğu bir bölgede yapılan bu çıkışın ABD için sonuçlarını çok geçmeden göreceğiz. Yaygın kanı, ABD'nin burada bir batağa gömüleceği ve sonuçta kaybedeceği yönündedir.

Daha şimdiden birçok belirti de bu kanıyı doğruluyor. Bir bölgeye hakim olmak ve oraya kendi çıkar ve arzularına göre şekil vermek, modern savaş makinasıyla onu uzaktan tahrip etmek kadar kolay değildir. İç Asya'da işlerin Balkanlar'daki kadar kolay ve düşük maliyetli olmayacağı da hemen hemen kesindir. Balkanlar'da aralarındaki ayrılıklar ve düşmanlıklar körüklenerek, sonuçta halklar birbirine kırdırılarak şimdiki sonuçlara varılabildi. (Kaldı ki bunlar halen son derece iğreti ve geleceği henüz tümüyle belirsiz sonuçlardır). Asya'da ise halklar arasında boğazlaşma değil, emperyalizme ve saldırganlığa karşı günden güne gelişen bir tepki ve dayanışma var. Afganistan'ın savaş ağaları arasındaki geleneksel boğazlaşmalar bu gerçeği gölgeleyemez.

Emperyalist sistemin keskinleşen çelişkileri

Tüm bu gelişmelere ve sonuçlara, ABD'den öteye ve daha yakından baktığımızda, yaşanmakta olanın; emperyalist kapitalizmin geçen yüzyılın başından itibaren kendini gösteren başlıca çelişmelerinin bir kez daha ve yeni bir düzeyde ağırlaşmasından başka bir şey olmadığını görüyoruz.

Marksist-leninist tahlil geçen yüzyılın başında bu çelişmeleri; tek tek kapitalist ülkelerde emek-sermaye çelişmesi, dünya ölçüsünde emperyalizmle bağımlı ülkelerin ezilen halkları arasındaki çelişme ve nihayet emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeler olarak ortaya koymuştu. Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağını belirleyen, kapitalizmi bir genel bunalım çağına sokan, böylece dünya proletarya devrimi sürecini hazırlayan ve olgunlaştıran, kapitalizmden sosyalizme geçişi tarihin gündemine sokan tam da bu çelişmelerdeki gelişme ve olgunlaşmaydı.

Bütün bir 20. yüzyıl tarihi, bu çelişmeler ve onların yolaçtığı çatışmalar temelinde yaşandı. Devrimci sınıf mücadeleleri, proletarya devrimleri, ezilen ulusların ve halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri, dünyayı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, tek tek ülkelerde siyasal gericiilik, beyaz terör ve faşizm, 20. yüzyıla damgasını vuran tüm bu temel önemde toplumsal-siyasal olaylar, devrimler, karşı-devrimler ve savaşlar, emperyalizm aşamasındaki kapitalist dünya sisteminin sözü edilen başlıca çelişmelerinin ürünü oldular.

Bugün dünya sahnesine tek tek olay ve gelişmelerden öteye bir bütün olarak bakıldığında, bir kez daha bu aynı çelişmelerin sosyal-siyasal

sonuçlarıyla yüzyüze olduğumuzu görüyoruz. Buna genel çizgileriyle daha yakından bakabiliriz.

Emek-sermaye çelişkisi keskinleşiyor

Emperyalist metropoller de dahil olmak üzere tek tek kapitalist ülkelerde işçi sınıfına ve emekçilere yöneltilmiş sistematik neo-liberal saldırılar, iktisadi ve sosyal hakların sistematik gaspı; ve tersinden, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarını korumak ve yeni haklar elde etmek için giriştikleri mücadeleler, tüm bu olgular, emek-sermaye çelişmesinin keskinleşmesinin günümüzdeki somut yansımalarıdır. İşçi sınıfının tarihi kazanımlarını hedef alan neo-liberal saldırıların dünya ölçüsünde tam da '70'lerin başında girilen ve halen aşılamayan ekonomik bunalımın ardından gündeme getirilmiş olması elbette rastlantı değildir. Tüm bu politikalarla krizin faturası sistemin bağımlı ülkelerinin yanı sıra emperyalist metropollerdeki işçi sınıfına ödetilmeye çalışılmıştır.

Dünya kadar, özellikle de '89 çöküşünün yarattığı özel atmosferi kullanarak, bu saldırılarda belirli bir başarı da sağlayan burjuvazi, bugün bu başarıyı sürdürebilmek için temel demokratik hak ve özgürlüklerin gaspına, siyasal gericiiliği ağırlaştırmaya, polis devleti uygulamalarını sistemleştirmeye yöneliyor. Bu da gerçekte yeni bir gelişme değil. Fakat 11 Eylül sonrasında başta emperyalist metropoller olmak üzere bunun yeni bir ivme kazandığı da bir olgudur. Hemen her yerde burjuva hükümetler, "teröre karşı önlemler", "kanun ve nizamın korunması", "iç güvenlik" vb. bildik gerekçelerle, demokratik hak ve özgürlüklerin sistematik gaspına girişmiş bulunuyorlar.

Tüm bu önlemlerin iç sınıf mücadelesini dizginlemeye, yeni bir çıkışın sancılarını yaşayan işçi sınıfı hareketini daha güçsüzken önlemeye yönelik olduğu ise açıktır. Burjuvazi dünya ölçüsünde emek hareketine karşı son 20 yıldır başlattığı ve '90'lı yıllarda yeni bir düzeye çıkardığı ekonomik ve sosyal saldırılarını, artık gitgide daha belirgin biçimde, sistematik siyasal saldırılarla birleştiriyor.

Bunu, burjuvazinin kendine karşıt sınıfa, işçi sınıfına karşı gelecek perspektifine dayalı bir hazırlığı olarak görmek gerekir. Aynı şekilde, dünya sahnesine gitgide daha iddialı ve hırslı çıkan emperyalist devletler, silahlanmanın ve zorlu nüfuz mücadelelerinin gerektirdiği kaynakları emekçilerin boğazından daha çok keserek çoğaltmak yolunu tutuyorlar (son zamanlarda emperyalist metropollerde savaş vergileri birbirini izliyor). Buna karşı işçi sınıfı ve emekçilerden gelecek direnmeyi etkisizleştirmenin ve denetim altında tutmanın yolu ise, onlar için bir kez daha hak ve özgürlükleri sınırlamaktan, polis devleti uygulamalarını olağanlaştırmaktan geçmektedir. Teröre karşı mücadele yalanı bunun örtüsü olarak kullanılıyor; bununla dışarda emperyalist saldırganlık, içerde siyasal gericiilik maskeleniyor. Aynı şekilde

yabancı düşmanlığı, şu sıralar ise özellikle Müslüman halklara karşı düşmanlık iç siyasal gericiiliğin araçları olarak kullanılıyor. Burjuva demokrasininin sahteliği ve ikiyüzlülüğü gelişmelerin etkisi altında gitgide açığa çıkıyor, dipteki gerici öz yüzeye vuruyor.

Emperyalistlerle ezilen halklar arasındaki uçurum derinleşiyor

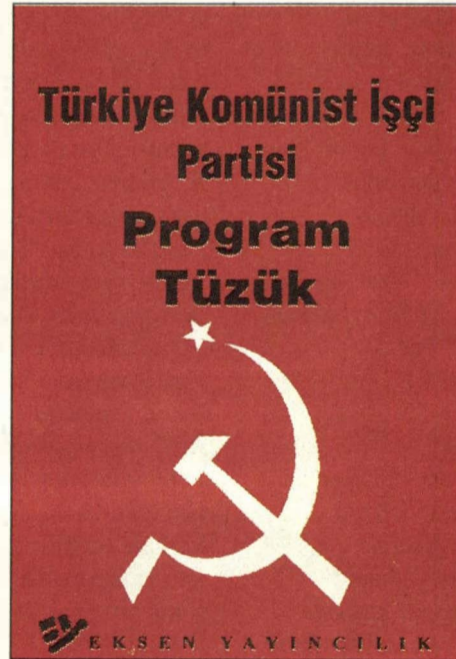
Emperyalist dünya sisteminin egemenlik, bağımlılık ilişkilerine dayalı yapısı ve bunun sonuçları, emperyalistler ile dünyanın ezilen halkları arasındaki çelişkileri de yeni bir düzeyde olgunlaştırmakta ve keskinleştirmektedir.

Tarihi bir temele sahip emperyalist sömürü ve soygunu görülmemiş ölçüde ağırlaştıran İMF ve Dünya Bankası reçeteleri, son birkaç onyıdır bağımlı ülke halklarının sosyal yıkımını katmerleştiriyor. Bu reçeteler üzerinden bağımlı ülkelere dayatılan politikalar, dolaysız olarak, metropollerdeki bunalımın yükünü büyük ölçüde bağımlı ülke halklarına ödetme işlevi de görüyor. "Yeniden yapılandırma" ve "istikrar programları" adı altında bu ülke sanayileri ve tarımı yıkıma uğrattırıyor, özelleştirme adı altında birikmiş zenginliklerine yok pahasına el konuluyor. Ödendikçe katlanan ağır borç yüküyle bu ülke emekçilerinin sistematik bir biçimde kanı emiliyor. Borç ödemelerine kaynak yaratmak ve bu ülkeleri ucuz işgücü cenneti haline getirmek için, bu ülkelerde zaten

son derece sınırlı olan sosyal haklar bir bir tasfiye ediliyor. Bağımlılık ilişkileri, özellikle de ağır borç bağımlılığı; bu ülkelere çeşitli konularda emperyalist politikalar dayatmanın, ülke yönetimlerini parça parça devralmanın, günümüz Pakistan ve Türkiye örneklerinde olduğu gibi bu ülkeleri birer emperyalist savaş üssü olarak kullanmanın ve hatta bu ülkeleri kendi çıkarları için savaşa sürmenin bir olanağı olarak da kullanılıyor. Bütün bu iktisadi-sosyal saldırıları kolaylaştırmak ve sistem için tehlike oluşturabilecek her türden muhalefeti ortadan kaldırmak için, bu ülkelerdeki diktatörlük rejimleri

her yolla kuralsız bir biçimde destekleniyor. Emperyalistler, ülkelere ya da bölgelere hakim olmak için, ülkeler ve halklar arasındaki çatışmaları da açıktan ya da sinsice körüklemekte; sonra da, bu çatışmaları durdurmak adı altında işgalci güçler olarak bu bölgelere yerleşmekte, halklara dolaysız olarak hükmeden konumlar kazanmaktadır.

Özetle, dünyaya hakim emperyalist güçler, bağımlı ülke halklarının bugün çekmekte olduğu derin sosyal ve siyasal acıların dolaysız sorumlularıdır. Dünyamıza hakim açlığın, işsizliğin, yoksulluğun, çok yönlü sosyal perişanlığın, halklara derin acılar yaşatan beyaz terörün ve etnik boğazlaşmaların gerisinde dolaysız olarak dünyanın emperyalist efendileri var.



Bütün bunlar, emperyalistlerle, bir bütün olarak emperyalist sistem ile ezilen halklar arasındaki çelişmeyi şiddetlendiriyor. Dünyanın dört bir yanında halklar yaşadıkları sosyal ve siyasal acıların gerisinde emperyalist köleliğin yattığını görüyorlar. Bu onları, işbirlikçi egemen sınıflara karşı verdikleri mücadeleyi emperyalizme karşı mücadeleyle birleştirmeye gitgide daha çok yöneltiyor.

Nitekim dünyanın dört bir yanında İMF'ye ve Dünya Bankası'na, onların patronu ve emperyalist sistemin jandarması ABD emperyalizmine karşı duyulan yaygın tepki ve nefret, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmenin bir yansımasından başka bir şey değildir. Afganistan'a yönelik barbarca savaşın bir dizi ülkede yolaçtığı büyük protesto dalgası, aynı şekilde bunun bir ifadesi ve yansımasıdır. Emperyalist metropollerde gerek emperyalist küreselleşmeye ve gerekse son aylarda emperyalist savaşa karşı gelişen kitle hareketi de bu çerçevede son derece anlamlıdır. Bu protestolar, bu ülke işçi ve emekçilerinin emperyalist burjuvazinin dünya ölçüsünde izlediği politikaların yıkıcı sonuçlarına ve bunun mazlum halkların yaşamı üzerindeki derin etkisine karşı duyarlılıklarının da bir yansımasıdır.

Emperyalistler arası çelişkiler keskinleşiyor

Ve nihayet emperyalistlerin kendi iç çelişmelerine geliyoruz. ABD emperyalizmi kendi liderliğini ve politikalarını dayatarak sistemin hegemonik gücü, jandarması konumunu sürdürmeye çalışsa da; emperyalist dünyada iç çelişmelerin günden güne derinleştiği, bunun kendini emperyalist bloklama halinde gösterdiği, '89 çöküşünün ardından belirgin bir biçimde açığa çıkan bir olgudur.

Tüm göstergeler ABD'nin emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar konusunda son derece gerçekçi olduğuna işaret etmektedir. Bu, onun 20. yüzyıl tarihinden çıkardığı temel bir ders sayılmalıdır. Bu nedenledir ki o, emperyalist dünya liderliği için tehdit oluşturan gerçek ve potansiyel emperyalist rakiplerini daha baştan etkisizleştirmeyi ve denetim altında tutmayı temel bir kaygı olarak götmekte, dünya politikasında buna uygun düşen bir davranış çizgisi izlemektedir.

Rakipleri toparlanıp kendi karşısına etkin bir güç olarak dikilmeden yeni üstünlükler elde etmek ve mevcut üstünlüklerini onların denetim dışına çıkışlarını engellemek üzere kullanmak, ABD emperyalizminin yeni dünya hakimiyeti stratejisinin en ayırdedici özelliklerinden biridir. '90'ların başında Irak üzerinden gündeme getirilen Körfez savaşı bu stratejinin somut bir yansımasıydı. ABD, Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştiren bu savaşta, tüm öteki emperyalistleri kendisini desteklemek ve dahası bir de savaşın faturasını ödemek zorunda bırakmıştı. ABD'nin arkasından benzer bir sürüklenmenin yeni bir örneğini şimdiki Afganistan savaşında da görüyoruz. Hiç değilse Avrupalı emperyalistler açısından. ABD'nin ardından Afganistan savaşına katılmak üzere yarışa giren Avrupalı emperyalistlerin bu tutumlarının gerisinde, nüfuz ve yağma mücadelesinden geri kalmamak, oluşacak sofrada söz ve pay sahibi olmak kaygısı vardır. Burada halklara karşı savaş ile emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri içiçe geçmiştir. "Terörizme karşı ortak mücadele", bir kez daha, bu iki temel önemde olguyu gizlemenin geçici bir örtüsü olarak kullanılmaktadır.

Dünya yeni bir emperyalist paylaşım savaşı dönemine girmiştir. Birçok gözlemci, haklı ve yerinde bir tutumla, ABD'nin Afganistan'a karşı başlattığı emperyalist savaşı bu paylaşım mücadelesinin başlangıcı ve bir ilk adımı saymaktadır. Çatışma alanının Avrasya egemenliği çerçevesinde son derece kritik öneme sahip bir ülke üzerinden seçilmiş olması da bu açıdan rastlantı değildir. ABD emperyalizmi,

rakiplerinin siyasal ve askeri açıdan henüz zayıf olduğu bir aşamada, kendisinin hayli zayıf kaldığı fakat kendi dünya jandarmalığı için son derece kritik önem taşıyan bir bölgeden başlamıştır söz konusu paylaşım savaşına.

Uluslararası gelişmeler ve Türkiye

11 Eylül saldırılarının olduğu sırada Türkiye derin bir ekonomik krizin pençesinde kıvranıyordu. Resmi çevreler o günden bugüne saldırı sonrası gelişmelerin ekonomik ve mali krizi ağırlaştırıran bir rol oynadığını söyleyegeldiler. Krizi izleyen dönemde ve şu yakın günlere kadar borsanın uzun süre dibe vurması ve dünya çapında değer kaybeden doların neredeyse bir tek Türkiye'de tırmanışını sürdürmesi, bu iddianın doğruluğuna kanıt sayılabilir.

Fakat buna rağmen Türk burjuvazisi "terörizme karşı savaş" adı altında estirilen gerici cereyanı büyük bir sevinçle karşıladı ve bunu kendisi için yeni bir imkan saydı. Düzen propagandasının koro halinde kullandığı söyleme göre, gelişmeler Türk burjuvazisinin teröre karşı uzun yıllardır vermekte olduğu mücadelenin haklılığını kanıtlamıştı. Öte yandan, emperyalist koalisyonun "uluslararası teröre karşı" açtığı savaş çerçevesinde Türkiye'nin "stratejik değeri"ni arttırmıştı. Bu iki tespitten iki de sonuç çıkıyordu. İçerde baskı ve terör rejimi güçlendirilerek sürdürülecek, dışarda ise Türkiye'nin "stratejik değeri" ABD emperyalizmine en uygun koşullarda pazarlanacaktı.

Emperyalist merkezler, özellikle de Amerikan resmi politikası, bağımlı ülkelerdeki baskı ve terör uygulamalarını eleştirmek bir yana, desteklemek ve dahası cesaretlendirmek gerektiğini açıkça ilan etmiş bulunduğu için, ilk pratik sonuç için koşullar uygun, yol açık demektir. Bundan böyle "insan hakları" adına dıştan gelen tümüyle demagojik ve etkisiz eleştirilerin anlamsız yükü de artık kalkmış oluyordu.

11 Eylül'ü izleyen gelişmelerin Türk burjuvazisi için asıl etkileri ise kendini dış politika alanında gösterdi. Ağır bir ekonomik kriz içinde debelenen, ağır bir borç yükü altında bunalan, bunların faturasını kendi emekçilerine sonu gelmeyen sosyal yıkım saldırılarıyla ödettiren Türk burjuvazisi, bu alanda kendisini bir parça soluklandırarak desteği elde edebilmek için, o günden bugüne gerçek mahiyeti hep halktan gizlenen kirli pazarlıklar içerisinde oldu. Pazarlanan ise "Türkiye'nin stratejik konumu" ve "teröre karşı mücadelede deneyim sahibi" ordunun savaş gücüyü. Demek oluyor ki, Türkiye'nin ABD emperyalizminin Ortadoğu ve iç Asya'daki çıkar ve amaçlarına yeni bir düzeyde hizmet kapasitesiydi. Bunu, uygun bir fiyat karşılığı olarak Türkiye'nin ABD emperyalizminin savaş arabasına koşulması ve Türk ordusunun ABD çıkarları doğrultusunda bir bölgesel müdahale gücü olarak kullanılması olarak da formüle edebiliriz. Ülkeyi krizden çıkarmak adına satışa çıkarmadık şey bırakmayanların satış masasında şimdi artık bunlar var.

ABD'nin savaş arabasına bağlanarak aranan çıkış

Bu, gönüllü bir tercihten ya da maceracı bir hevesten öteye, iflas halindeki düzenin mevcut durumdan bir çıkış arayışı olarak da anlaşılabilir. Dahası, tam da bu iflas durumunun kendisi, Türk burjuvazisi adına ülkeyi yönetenleri ABD emperyalizmi karşısında herhangi bir manevra yapmak olanağından da yoksun bırakmış bulunmaktadır. Emperyalizme çok yönlü kölece bağımlılık, ağır ekonomik-mali kriz ve ödenmesi giderek zorlaşan ağır borç yükü, Türkiye'yi yönetenleri çoktandır ABD emperyalizminin uysal uşakları durumuna düşürmüş bulunmaktadır. Bunun ibret verici yeni örneklerini 11 Eylül saldırılarından beri izliyoruz. O günden bugüne

İMF ve Dünya Bankası'yla tüm ilişkiler, en kaba ve onur kırıcı bir biçimde ABD emperyalizminin bölge halklarına karşı başlattığı savaşa Türkiye'nin katkılarına endekslenmiş durumda.

Bu doğrultuda sürdürülen gizli ve kirli pazarlıkların sonuçları bugün ortadadır. Türk burjuvazisi, bir tek asker göndermek dışında, başlangıçtan itibaren Afganistan'a karşı başlatılan emperyalist savaşa her türlü desteği verdi. Türkiye toprakları boydan boya emperyalist savaş için bir saldırı üssü olarak tahsis edildi. Bunlar bile yetmeyince, bu kez Afganistan'a asker göndermek kararı alındı. Bunun Afganistan'a karşı "resmen savaşa girmek" demek olduğunu ise sermaye medyası dile getirdi. Tüm bu davranış çizgisi Türk burjuvazisinin, onun sınıf egemenliğinin ifadesi ve sınıf çıkarlarının bekçisi Türk devletinin, bölge halklarına karşı emperyalizmin hizmetinde olduğunu bir kez daha tescil etti. Bir kez daha diyoruz; zira bu onun zaten çok iyi bilinen utanç verici tarihsel konum ve misyonuydu.

Bu konum ve misyonun bölge halkları için olduğu kadar Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için de yıkıcı sonuçlarının asıl bundan sonra ortaya çıkacağını gösteren ciddi gelişmeler var gündemde. ABD emperyalizmi Türkiye üzerine, onu "uluslararası barış gücü" adı altında Afganistan'daki çıkarlarının bekçisi olarak kullanmaktan öteye hesaplar yapıyor. Asıl hesap ve hazırlık, Irak'a karşı gündeme getirilecek emperyalist savaş üzerinedir.

Bu konu Beyaz Saray ve Pentagon'un yarı resmi sözcüsü durumundaki Amerikan basın organlarında 11 Eylül'den beri sürekli işlenip duruluyordu. Son haftalarda bu konudaki niyet ve hesaplar kamuoyu önünde çok daha açık bir biçimde formüle edilmeye başlandı. ABD politikasına yön verenler açık açık Irak'a karşı başlatılacak bir savaşta Türkiye'nin bir saldırı üssü ve savaş kuvveti olarak kullanılması gerektiğini söylüyorlar. Türkiye'nin Kürt sorununa dayalı kaygılarla bu konuda gösterdiği isteksizliğine ise uygun bir fiyat ödenmesi ve bazı güvenceler sağlanması koşuluyla aşılabileceğini de sözlerine ekliyorlar.

Artık açıkça görülüyor ki, ABD emperyalizmi, Afganistan'a karşı yürüttüğü savaşta Pakistan'a oynattığı rolün bir benzerini Irak'a karşı başlatılacak emperyalist savaşta Türkiye'ye oynatmak istiyor. Şu farkla ki, Pakistan Amerikan saldırısı için yalnızca bir üs görevi görmüş, fakat Pakistan ordusu Afganistan'a karşı yürütülen savaşa doğrudan katılmamıştı. Oysa ABD Irak'a karşı yürütülecek savaşta Türk ordusunun bizzat yer almasını da istiyor. Bu doğrultuda ekonomik ve mali baskıyla rüşveti içiçe kullanmanın yanı sıra, Güney Kürdistan'ın ilhakından Musul ve Kerkük petrolerinden paya kadar bir dizi özendirici satın alma aracına başvuruyor.

Gelişmeler bunda mesafe de alındığını göstermektedir. İMF'nin yeni dayatmalar eşliğinde 10 milyar dolarlık yeni borca ilişkin kararı ile Türkiye'yi yönetenlerin Irak konusunda ABD'nin istekleri lehine yumuşayan söylemi aynı günlere denk geldi, birbirini izledi. Amerikan Dışişleri Bakanı'nın Türkiye ziyareti, muhtemeldir ki perde arkasındaki kirli pazarlıklara daha kesin ve somut bir biçim verecektir.

Afganistan'ın ardından Irak'a karşı başlatılacak emperyalist savaşa destek ve doğrudan katılım Türk burjuvazisinin ve devletinin bölge halklarına ve Türkiye halkına yeni bir ihanet anlamına gelecektir. Bunun Türkiye'nin kendi komşularıyla ve bir bütün olarak Arap dünyasıyla ilişkilerde yaratacağı ağır siyasal sonuçlar bir yana. Afganistan'dan farklı olarak Irak'a karşı bir savaş, Türkiye'nin iç siyasal yaşamında da bugünkünden çok daha ağır sonuçlara yolaçacaktır. Burjuvazi savaş durumunu, her türlü hak arama mücadelesini yasaklamanın, mevcut tüm demokratik hak ve özgürlükleri boğmanın, devrimci

hareketi ezmenin bir olanağı olarak kullanmak yoluna gidecektir. Ve böylece elde edilecek ortamda, krizden çıkış için halk kitlelerine daha ağır ekonomik ve sosyal faturalar ödetmek kolaylaşacaktır. Devletin zirvelerinde bunun da hesabı yapılıyor olmalıdır. Krizin derinliği ve IMF ile yeni üç yıllık anlaşma dönemi düşünülürse, işbirlikçi Türk burjuvazisinin bu tür bir ortama gerçekten ihtiyacı var. Başka nedenlerin yanı sıra bizzat bu ihtiyacın kendisi de işbirlikçi iktidarı ABD emperyalizminin yedeğinde yeni savaş maceralarına sürükleyebilir, bu ciddi bir ihtimaldir.

Irak'a karşı açılacak bir emperyalist savaşın sonuçlarına ve bunun ortaya çıkardığı ağır görevlere bu toplam tablo üzerinden bakmak gerekir. Bölge halklarına karşı enternasyonalist devrimci görevlerin yanı sıra, iç sınıf mücadelesi cephesinde de zorlu görevlerle yüzyüze kalacağımız anlamına gelir bu.

Burjuva siyaseti çöküntü halinde

Bunalım coğrafyasının merkezinde bulunan Türkiye kendi de ağır bir bunalımın pençesinde kıvranan bir ülke durumundadır. Ekonomideki çöküntü ülkeyi ve emekçileri gündün güne ağırlaşan bir perişanlığın girdabına sürüklemiştir. IMF reçeteleri birbirini izlemekte, bu reçetelerle ülkeye ve halk kitlelerine ağır faturalar ödettilerinde halde, ekonomi düzelmek bir yana gitgide daha da kötüleşmektedir.

Yeni IMF reçetelerinin ilki gündeme getirildiğinden bu yana aradan iki tam yıl geçti. Bugün tüm göstergeler durumun iki yıl öncesiyle

kıyaslanamayacak ölçüde kötüleştiğini somut olarak ortaya koymaktadır. Borç köleliğinin ağırlaşması, ülkenin fakirleşmesi, sinai ve ticari iflaslar, işsizliğin ve yoksulluğun katmerleşmesi, köylü ve küçük-burjuva ara katmanların kitlesel iflası, sosyal hakların gaspı, ülke kaynaklarının ve birikmiş zenginliklerin emperyalist ve yerli tefecilere peşkeş çekilmesi, ülke parasının pula dönmesi, bu göstergelerden yalnızca bazılarıdır.

Bir de işçileri ve emekçileri perişan eden yüksek enflasyon sorunu var. IMF reçeteleri iki yıl önce neredeyse yalnızca enflasyonu düşürmek iddiasıyla gündeme getirilmişti. Uygulanan programın temel hedefi böyle tanımlanmış, emekçilerden bunun için fedakarlık istenmişti. Oysa bu hedef çoktan çökmüştür ve bugün artık bir yana bırakılmıştır. Şu an resmi enflasyon yüzde 85 olarak açıklanıyor; gerçek enflasyonun yüzde yüzün üzerinde olduğunu ise herkes biliyor. Ücretlerin ve maaşların sürekli düşürüldüğü ve sosyal hakların sistematik bir biçimde gaspedildiği bir ortamla birlikte düşünüldüğünde, bu düzeyde bir enflasyonun ne türden bir sosyal yıkım demek olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Bugün halk kitleleri ağır bir perişanlık içerisinde. Ne krize ne de halk kitlelerinin bu perişanlığına, düzen siyaseti herhangi bir çıkış yolu sunamamaktadır. Bu burjuva siyasetinin çöküntüsü demektir. Halk kitlelerinin parlamentoya, politikacılara ve burjuva partilerine herhangi bir inancı kalmamıştır. Burjuva siyasetinden hızlı bir kopuş sürecindeki işçiler

ve emekçiler yeni arayışlar içerisinde. Son dönemlerde CHP'nin bizzat sermaye çevreleri ve basını tarafından yeniden parlatılmaya çalışılması, bu arayışları sahte sol bir alternatifle bloke etmek hesabının bir yansımasıdır. Fakat bu çabalar da umulan sonuçları veremeyecektir. CHP'nin öteki partilerden farklı ne bir çözümü, ne de mevcut derin kriz ve savaş ortamında halk kitleleri lehine onlardan farklı pratik tutumu sözkonusudur. Emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunu derinleştirmemek kaygısıyla sosyal demagojiye başvurmaktan bile özenle kaçınmaktadır.

Yakın geçmişte Demirel ve Çiller koalisyonları döneminde bu partinin neler yaptığı ise kolay unutulacak türden değildir.

Bir de parlamenter avanaklıkla sözde ülkenin ve emekçilerin sorunlarına çözüm bulmak iddiasındaki reformist sol var.

Resmi düzen siyasetinin çöküntüsünün yarattığı boşlukta ve devrimci alternatifin zayıflığı koşullarında, reformist sol kendi reçeteleriyle sahnede boy göstermektedir. ÖDP, EMEP ve SİP türünden iktidarsız ya da ciddiyetsiz örnekleri bir yana bırakalım. Şu sıralar öne çıkan iki örnek var karşımızda.

Bunlardan ilki Perinçekçi partidir. Bu partinin durumdan çıkış reçetesi, kendi ifadesiyle, "milli ekonomimizi" ve "milli devletimizi"

kurtarma hedefine yöneliktir. Bu iflas halindeki kurulu düzeni islah etmek iddiası ve programı demektir. Yani kurtarılacak istenen gerçekte bataktaki düzenin kendisidir. Emekçilerin ve ülkenin gerçek kurtuluşu uğruna mücadele, kurulu düzenin temelini oluşturan kapitalist ekonomiyi ve çatısını oluşturan burjuva devleti yıkma devrimci programına dayanmayı gerektirir. Perinçekçi parti ise, "milli" yaftası taktığı bu temeli ve çatıyı islah edip kurtarmak peşindedir. Bu onun burjuva milliyetçi düzen partisi konumuna uygun düşen bir kaygı ve hedeftir.

Öteki örnek, teslimiyetçi Kürt cephesi, yani PKK-HADEP çizgisidir. Bazı ulusal hak kırıntıları ile resmi siyaset sahnesine resmen kabul edilmiş karşılığında, Kürt halkının devrimci birikimini kurulu düzene peşkeş çekme çizgisidir bu. Bu çizginin çözüm reçetesi ise içeriksiz bir boş söz kalıbı haline gelmiş olan "demokratik cumhuriyet"tir. Dünya ölçüsünde ve Türkiye'de iflas halindeki kapitalist düzen, içerde baskı ve terör, dışarda saldırganlık ve savaşla açmazlarına çözüm ararken, onun karşısına sözde "demokratik cumhuriyet" gibi bir çözüm alternatifleriyle çıkmak, bugünün gerçekleri karşısında papazca vaazlara şapmak ve gülünç duruma düşmekten başka bir şey değildir. PKK-HADEP çizgisine yön verenlerin bunun farkında olmadıkları söylenemez. Ama asıl amaç, Kürt halk kitlelerini hayallerle oyalamak ve bu arada Türk burjuvazisine güven vermektir. Önerilen sözde çözüm reçetesinin biricik gerçek işlevi budur.

Ama ulusal ve uluslararası gelişmelerin katı gerçekliği karşısında bu aldatmacanın çöküşü uzun sürmeyecektir.

Özetle, düzen siyasetinin mevcut durumdan bir siyasal çıkış alternatifi yoktur. Bundan dolayıdır ki, çözümü bir yandan baskı ve teröre başvurarak korku ve yıldırganlığı hakim kılmakta; öte yandan ise propaganda ve iletişim aygıtlarını etkili bir biçimde kullanarak emekçi kitleleri ideolojik olarak sersemletmekte ve kültürel açıdan dejenerasyon etmekte bulunmaktadır. Yazılı ve görsel medyadaki aşırı kokuşma ve bayağılaşma bu çerçevede bilinçli bir politik tutumun yansıması olarak da ele alınmalıdır. Bunlara sendika bürokrasisinin işçi hareketini felç eden ve umutsuzluğa sürükleyen hain rolü ile burjuva gericiliği için her dönemin değişmez silahları olarak kalan dinsel gericiliği ve şoven milliyetçiliği eklemek gerekir. (Şu sıralar Kıbrıs ve Musul-Kerkük üzerinden yürütülen propaganda ve yaratılmaya çalışılan milliyetçi histeri, bu sonuncuya güncel örnekler olarak verilebilir.)

Çıkış yolu devrimdir; görev devrime hazırlanmaktadır

Ekonomiyi batıran, ülkeyi borç köleliği içinde soluksuz bırakan, işçi sınıfı ve emekçileri sosyal yıkıma, açlığa, işsizliğe ve perişanlığa mahkum eden, köylülüğü yıkıma uğratan, ülkeyi bölge halklarına karşı emperyalizmin saldırı üssü haline getiren bir burjuva sınıf egemenliği gerçeği ile yüzyüzeyiz. İşbirlikçi Türk burjuvazisi içte sosyal yıkımı ağırlaştırarak, bunu başarabilmek içinse baskı ve terörü yoğunlaştırarak; dışta ise ABD'nin hizmetinde savaş maceralarına girişerek, durumdan bir çıkış yolu bulmak çabası içerisinde. İçerde kendi halkına karşı savaş, dışarda komşu halklara karşı savaş, iflas etmiş düzenlerin tarihsel davranış çizgisidir. Bu yolla çıkış arayışlarının sonuç vermediği durumlar ise, çöküşü hızlandıran ve devrimci çıkış yolunu hazırlayan sonuçlara yolaçmışlardır. Bu tarihin temel önemde bir dersidir.

Dönemin omuzlarımıza yüklediği devrimci görevlere bu tarihsel perspektif içerisinde ve devrimci bir iyimserlikle yaklaşmalı, fakat güncel planda bunların son derece zorlu ve ağır görevler olduğunu da gözönünde bulundurmalıyız. Durumdan kısa vadeli çıkış için sihirli devrimci reçete yok elimizde. Durumdan biricik gerçek çıkış, partinin devrimci programında en net ve özlü bir biçimde ortaya konulmuştur.

Güncel görev, bu stratejik çıkış yoluna ulaşabilmek için güncel devrimci görevleri büyük bir cesaret ve inisiyatifle üstlenebilmektir. Görev, emekçi halk hareketinin öncü sürükleyici gücü ve birleştirici eksenini olma yeteneğine sahip biricik sınıfı, işçi sınıfını etkilemek, örgütlemek ve mücadeleye yönlendirebilmektir. Bunun için, sosyal yıkım saldırılarından emperyalist savaş macerasına kadar tüm güncel gelişmelerden en iyi biçimde yararlanabilmektir. Görev, işçi sınıfını ve onun en yakın müttefiki yarı-proleter emekçi katmanları etkilemeyi ve kazanmayı kolaylaştıracak araç ve yöntemleri devrimci bir yaratıcılıkla bulmak ve pratikte en etkin bir biçimde kullanabilmektir. Görev, işçi sınıfına ve emekçilere umut aşılayan ve güven veren bir politik duruş ve pratik çaba içerisinde olabilmektir.

Güncel görev, ülkeyi ve halkı yıkıma sürükleyen işbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğine ve onun gerisindeki emperyalizme karşı, işçi sınıfının devrimci iktidarına hazırlanmaktadır. Mevcut durumdan bunun dışında herhangi bir çıkış yolu yoktur.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım '01 tarihli 226. sayısının başyazısıdır...)

1 Aralık eylemleri ışığında sınıf hareketinin imkan ve ihtiyaçları

Sınıf hareketi, güçlü bir çıkış yaptığı son 1 Mayıs gösterilerinden bu yana belirgin bir durgunluk içinde oldu. Kriz koşullarıyla açık bir tezat teşkil eden bu durgunluğun düzen cephesinden nasıl bir memnurlukla karşılandığı, krizin faturasını döne döne sınıfa kesme konusunda sermaye iktidarını nasıl pervasızlaştırdığı ise ortadadır. Her fırsatta "sosyal patlama" tehlikesine işaret eden düzen sözcüleri açısından bu durgunluk pek anlaşılır-açıklanabilir olmamakla birlikte, düzenin sahipleri fırsatı değerlendirmekten kaçınmamışlar, durgunluk süreci boyunca işten atmalar ve binbir hak gaspı birbirini izlemiştir. Devlet cephesinden hayata geçirilen merkezi saldırılarla işçi sınıfı ve emekçiler kitleler halinde yoksullaştırılırken, özel sektörde süregiden işten çıkarmalar, ücret kısıntıları ve diğer hak gasplarıyla da sektörel ve yerel bazda soygunlar artırılmış, yoksulluk katmerleştirilmiştir.

Bu koşullar altında devam eden suskunluğun sınıf hareketinin sadece yüzeysel bir görüntüsünü oluşturduğu, bu görüntünün gerisinde alttan alta bir kaynamanın yaşandığı, sonunda ve bir kez daha ortaya çıktı. Sadece 1 Aralık eylemleri ile değil, fakat sendikaları eylem kararı almaya zorlayan ön süreciyle birlikte, durgunluk sürecinin tepki ve öfke birikimi etkisini göstermeye başladı. Kitlelerin artan rahatsızlığı sendika koltuklarının rahatlığını bozmaya başladı. Ya da daha doğrusu, kendiliğinden patlama zemini güçlenmeye başladıkça, eğer önüne düşmezlerse kitle hareketini denetlemenin mümkün olamayacağı korkusuyla, sendikacılar kapitalist efendileri tarafından uyarıldılar. Kurulduğundan bu yana "sosyal patlama" tehlikesinin sınıf cephesini tutan, birikimin boşaltılmasına uygun kanal yaratarak düzenin imdadına koşan Emek Platformu, bir kez daha iş başına geçti.

Tasarruf tedbirleri kararı alınıp açıklandıktan neredeyse bir ay sonrasına bir eylem kararı olarak, saldırılara sözde yanıt vermiş oldular. Ama eylemin birazcık olsun caydırıcılık taşıyabilmesine yönelik hiçbir çaba harcanmadı. Katılım örgütlenmedi, sonrasına ilişkin hiçbir plan yapılmadı, bir mücadele programı çıkarılmadı.

Sonrası, eylemi takip eden ilk iş gününde hükümetin tasarruf tedbiri adı altında yürürlüğe koymak istediği saldırılara ilişkin genelgelerinin yayınlanmasıdır.

1 Aralık'la doğrudan ilişkili olduğu için, başlı başına bu genelgeler bile eylemin gücü ve etkisini göstermektedir. Daha da önemlisi, iktidardaki sermaye temsilcileri, sendikaların başındaki hempalarına ne kadar güvendiklerini de ortaya koyuyorlar böylece. 1 Aralık eylemiyle havanın bir nebze boşaltılmış olduğunu, kısa dönemde arkasını getirmek gibi bir niyet ve planın bulunmadığını görüyoruz.

1 Aralık sınıfın mücadele istek ve birikimini ortaya koydu

1 Aralık eylemleri tüm yurttaki, özelde de İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük illerde azımsanmayacak bir katılımı gerçekleştirdi. Oysa eylemlerin zayıf geçmesi için tüm koşullar mevcuttu. Sendikalar



cephesinden eylemlerin kitlesel ve etkili geçmesine yönelik hiçbir hazırlık yapılmamıştı. Artı, kitle sendikalar dışında hiçbir taban örgütlülüğüne sahip değildi. Sendikalara hiçbir güven duymuyor, eylem kararının yine bir hava boşaltma niyetini gösterdiğini düşünüyordu. Bütün bu eksikliklerin üstüne, devrimci hareketin de eylemin örgütlenmesine yönelik bir aktivitesi gözlenmiyordu. Sınıf devrimcilerinin kendi imkan ve güçleriyle sınırlı çalışması ise bu eksiği kapatmak, sınıfın ihtiyacını karşılamaktan uzaktı. Son olarak hava koşullarının olumsuzluğu girdi devreye. Şiddetli yağış katılımı önemli ölçüde etkiledi.

Tüm bu olumsuzluklarla birlikte değerlendirildiğinde, eylemlere katılımın son derece güçlü olduğunu belirtmek gerekiyor. Özellikle katılımı örgütlemeye yönelik örgütsel bir çabanın olmadığı, katılımın bireysel istek ve çabaya bırakıldığı bir yerde, gerçekleşen katılım, tümüyle sınıf ve kitle tabanındaki birikim ve mücadele isteğinin göstergesi kabul edilmelidir. Hele de, sendika bürokratlarının hava boşaltma niyetinin kitleler tarafından görüldüğü, dolayısıyla eylemden bir kazanım beklentisinin olmadığı göz önüne alınırsa.

Tüm bu olumsuzluk etkenlerine rağmen eylemlere katılımın yüksek olması, sınıf kitlelerinde, "bir eylemle sonuç alınamayacağı, mutlaka arkasının getirilmesi gerektiği, özellikle de üretimden gelen gücün harekete geçirilmek zorunda olduğu" görüşünün yaygınlığından dolayıdır. Devrimci ve ilerici basının eylem öncesi yaptığı röportaj ve söyleşilerde bu yaygınlık fazlasıyla ortaya konulmuştu. Yine bu yayınlarda ortaya konulduğu gibi, sınıf hareketi açısından önemli bir başka yaygın görüş, sendikalara/sendika bürokratlarına olan güvensizliktir. Sendikal iharetin bugünkü boyutlarında söz konusu güvensizliğin olumlu ve ileri bir tutumu

ifade ettiği açık olmakla birlikte, farklı bir çıkışa konu edilemediği ölçüde geriletici, özgüveni sarsıcı bir işleve bürünmesi de kaçınılmazdı. Nitekim, 1 Aralık eyleminin en zayıf halkasını, dolayısıyla düzene güven ve cesaret veren yanını oluşturan da budur. Düzen güçlerinin, kitlelerdeki bariz öfke ve tepki birikiminden, bunun yarattığı mücadele isteğinden tüm korkularına rağmen saldırılardaki pervasızlığı sürdürebilmelerinin arkasında, sınıf hareketinin bu zayıflığını görebilmeleri yatıyor. Ve tabii bir de, ellerinde tuttıkları sendikal iharet kozu.

Kimi Kürt illerindeki yasaklar ve Ankara'daki engelleme dışta tutulursa, 1 Aralık eylemleri genelde düzen ve devlet tarafından belirgin bir itidalle karşılandı. Burjuva medya eylem öncesinde, sırasında ve sonrasında yürüttüğü yayın çizgisiyle, sistemin bu itidalinin aynası oldu. 1 Aralık eylemine sıradan ve önemsiz bir gelişme muamelesi yapıldı. Hatta Bayram Meral'in ölçüsüz savurmalarını bile kaale alıp yanıtlayan olmadı. Oysa başka zaman sendikacıların bu tür tehditlerine verilecek yanıt, sınıfı tehdit etme işlevi üzerinden değerlendirilirdi. Bu kez görmezden-duymazdan gelerek, sınıfı ve sınıf hareketini önemsemediklerini göstererek, etkilemeyi tercih ettiler. Bu tercihin altında, sendikal iharetin yarattığı güvensizlik ruh halini besleme-derinleştirme hesabı yatıyordu. Hesabın sadece eyleme karşı tutumla sınırlı olmadığı, hiç zaman kaybetmeden açıklanan saldırı genelgelerıyla de ortaya çıktı.

Eylemlerin hiçbir yararı olmadığı mesajı verilmeye çalışılıyor

Eylemi takibeden ilk iş gününde (3 Aralık Pazartesi) yayınlanan genelgelerle, Kasım başında açıklanan tasarruf tedbirleri saldırısının startı verildi. Bununla bir yandan sistemin gücü ve kararlılığı kanıtlanırken, diğer yandan da sınıfa, "eylemlerinin hiçbir yararı olmadığı, ne yapılırsa yapılsın saldırıları durduramayacağı" mesajı verilmek isteniyor; eylemin kitlelerde bir nebze de olsa özgüven geliştirme ihtimali dahi ortadan kaldırılmaya çalışılıyordu.

Düzen tarafından alınmış bütün bu karşı tedbirler, sınıf hareketini dizginlemeye-kırmaya yönelik hesap ve planlar da gözönüne alındığında, hareketin geleceğine ilişkin görev ve sorumlulukların önem ve ciddiyeti daha iyi anlaşılacaktır.

Sınıf hareketine ilişkin tabloda ilk göze çarpan ayrıntılarda hep olumsuzluklar, düzene ilişkin ise güç ve kararlılık gösterileri öne çıkmaktadır. Oysa, biraz daha dikkatli bir bakışla, aslında sergilenen tablonun tam tersi bir gerçeklikle karşı karşıya bulunduğumuz görülebilecektir.

Düzen daha büyük bir çözümsüzlük içindedir

Bu gerçekliğin düzen cephesinde, çöken bir ekonomi, tıkanan bir siyaset yatmaktadır. Tüm güç ve kararlılık gösterileri, iktisadi-sosyal-siyasal-militer saldırılardaki tüm pervasızlık, esasta bu çözümsüzlüğün bir ifadesinden başka bir şey değildir. Düzen cephesinin bu gerçekliği, aynı zamanda, sınıf ve devrim cephesinin gerçekleştirmek zorunda olduğu tarihi görev ve sorumluluğa yakıcı bir vurgudur.

Kapitalist dünya sisteminin bir parçası olarak

Türkiye'deki iktidar da, yaşanan çözümsüzlüğü aşmanın tek yolu olarak "savaş"ı seçmiş bulunuyor. Oysa, tarihin de kanıtladığı gibi, emperyalist savaşlar, sistemin sorununa çözüm getiremediği gibi, tersinden, sorunun işçi sınıfı ve emekçi halklar lehine çözümlenmesinin yolunu açabilmektedir. Geçtiğimiz yüzyılın başında ve ortasında yaşanan iki büyük emperyalist paylaşım savaşından ilki Rusya'da, ikincisi ise dünyanın üçte ikisinde kapitalist zincirin kırılmasına, işçi sınıfının ve halkların devrimci kalkışmalarına yol açmıştı. Bugün tırmandırılan savaşın da, sistem için aynı riski büyütmesi kaçınılmazdır. Sistem açısından risk teşkil edense, devrim açısından olanaktır ve sonuna kadar değerlendirilmelidir.

Sistemdeki tıkanıklığın işçi sınıfı ve devrim lehine çözümü, açıktır ki, sınıf hareketindeki tıkanıklığın çözümüne doğrudan bağlıdır. Hareketin öne çıktandır, sendikal yapıları felç eden bürokratik ihanet barikatıyla kesilmiş durumdadır. Sermayenin tam denetimi bir yana, çoğu iktisadi ve sosyal olarak da burjuvalaşmış bulunan üst düzey bürokrat takımı, yıllardır, sınıf hareketini bir kısır döngüde oyalayıp durmaktadır. Saldırı ve hak gaspları belirgin bir öfke birikimine yol açtığından eylem kararları alarak basıncı azaltma, sınıf kitlelerini hedefsiz eylemlerle yorma,

güvenini kırma yoluna gittiler. Halen de bu taktiği uygulamaya devam ediyorlar. Sendikal bürokrasinin bu oyunu sınıf öncülerini şahsında çoktan bilince çıkarılmış olmakla birlikte, kendiliğinden gelişmenin imkanlarıyla boşa çıkarılmadığı da ortadadır. Barikat güçlüdür, köklüdür, üstelik de uluslararası dayanaklara sahiptir. İhanet barikatının ardında tüm kurumlarıyla düzen güçleri durmaktadır. Düzenin yasaları, hukuku, askeri-polisi sınıfın karşısında, sendikal bürokrasinin arkasındadır.

Ancak, yukarıda da belirttiğimiz gibi, düzenin desteklediği bu barikatların gücü de düzenin gücüyle sınırlıdır. Düzendeki tıkanmanın sınıf hareketini dizginleme imkanlarını da sınırlaması kaçınılmazdır. Sermaye düzeninin tıkanıklığı aşma yönündeki her atağı kendisi için yeni bir çözümsüzlük üretirken, sınıfın mücadele potansiyelini artırmaktadır. Türkiye işçi sınıfı hareketi açısından kritik sorun, bu birikimin sendikal bürokrasi tarafından boşa çıkarılmasının engellenmesi, yönünün devrimci bir kanaldan düzene çevrilmesidir.

Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların toplantılarına yönelik protesto eylemlerinin de ortaya koyduğu gibi, kapitalizm tüm dünyada mahkum edilmekte, sosyalizm ise bir kez daha umut haline gelmektedir.

Bu gelişmeler, devrimci sınıf hareketinin uluslararası güç ve dayanaklarının işaretleridir. Bu dayanakların tırmandırılan emperyalist savaş koşullarında daha da güçlenmekte olduğu ise açıktır.

İMF tarafından çökertilen ekonomisi, Beyaz Saray'dan yönlendirilen politikası ve Pentagon'a bağlı savunmasıyla, Türkiye'nin düzeni, kapitalist dünya düzeninin en zayıf halkalarından birini oluşturmaktadır. Bu da, sınıf hareketine devrimci kanallar açılması görev ve sorumluluğunun önemini daha da artırmaktadır.

Düzenin zaafalarını devrimin gücüne dönüştürmek taban inisiyatifinin örgütlenmesine bağlıdır

1 Aralık eylemleri, sınıf kitlelerindeki mücadele istek ve arayışın bir kez daha ortaya çıkmasına vesile olmuştur. Öncelikle bu kanal zorlanmalıdır. Yine eylem sürecinin gösterdiği gibi, sınıf tabanı, hak alıcı bir mücadele eğilimine sahiptir. Bunun en etkili yolu olarak da genel grevi öne çıkarmaktadır. Sendikal bürokrasinin tüm oyalama taktiklerine rağmen, 3 Aralık'ta yayımlanan genelgeler de ortaya koyduğu gibi, sistem uzlaşma imkanlarını tümenden tüketmiş olduğundan, çatışmayı geciktirmek kolay olmayacaktır. Sınıf hareketi açısından süreç, iş bırakmalarla yükselecek bir düzeye doğru evrilmektedir.

Bu mücadele sürecinin bürokratik barikatları zorlayacak, sınıfın öz güvenini geliştirecek biçimde yaşanması için devrimin tüm güç ve olanakları seferber edilmeli, sınıfın tüm birikim, güç ve imkanları değerlendirilmelidir. Sınıf hareketine karşı bu görev ve sorumluluk, öncelikle sınıf devrimcilerine, öncü işçi ve emekçilere aittir. Bu güçler, sınıf tabanındaki mücadele istek ve eğilimini güçlendirmeye, örgütlemeye ve eyleme çekmeye hizmet edecek her yol ve aracı en etkin biçimde kullanabilmek için, öncelikle kendileri örgütlü bir faaliyet içinde olmak zorundadırlar. Sınıf devrimcilerinin öncü işçi ve emekçilerle buluşabileceği, birlikte çalışma yürütebileceği ara örgütlenme biçimleri mevcuttur. Ancak henüz ihtiyacı karşılayabilecek bir yaygınlık ve kapsamdan uzaktır. Çeşitli il ve sanayi havzalarında öncü işçi inisiyatifi, işçi-emekçi platformu ve benzeri adlar altında ortaya çıkan bu örgütlenmelerin, öncelikle, yaygınlaştırılması gerekmektedir. Her sanayi kentinde ve kentteki her fabrika havzasında hızla bu tür örgütlenmelere girişilmelidir.

İkinci olarak, söz konusu örgütlenmelerin fabrika ayakları güçlendirilmek zorundadır. Her girişim bölgesinin temel işletmeleriyle bağ kurmanın, kurduğu bağları güçlendirmenin yolunu mutlaka bulmalıdır. Bunun için yaratıcı bir çalışma gerekmele birlikte, sınıf çalışmasının klasik araçlarının daha etkin bir kullanımıyla dahi hızla mesafe almak mümkündür. Öncü işçi ve emekçileri bu tür örgütlenmelere çekmenin ilk adımı onlara güven verecek bir inisiyatif ve ataklık gösterebilmektir. Eylem süreçlerine ilişkin bilgilendirme-bilinçlendirme faaliyeti aralıksız sürdürülmeli, tüm temel işletmeler bildiri, afiş gibi materyallerle sistemli bir biçimde dövülmeye devam edilmelidir. Ama daha önemlisi ve öncüye güven verecek olanı, eylem çağrıları yapabilmek, eylemler düzenleyebilmektir. Gerçekleştirilecek eylem elbette örgütleyicinin güç ve olanaklarıyla sınırlı olacaktır. Fakat bu sınırlılık göze alınmadan sınırları aşmanın imkanı da yoktur.

Söz konusu platform ve inisiyatiflerin başta gelen sınırlılıklarından biri de harekete geçirebildiği öncü işçi-emekçi sayısıdır. Fakat bu sınırları zorlamanın ve aşmanın yolu da, örgütlediği sınırlı sayıdaki öncüyü örgütlenme çalışmasına en aktif biçimde katabilmekten geçmektedir.

Sınıf hareketinin önümüzdeki seyri, büyük ölçüde taban örgütlenmelerinin yaygınlaştırılmasına ve çalıştırılmasına bağlıdır. Sınıf devrimcileri süreci bu bilinçle karşılamak ve omuzlamakla yükümlüdür.

Ankara'da 1 Aralık...

Polis ve sendikal ihanet çetesinin ablukası altında eylem

Ankara'daki 1 Aralık eylemi, yoğun polis ablukası ve sendikal ihanetin eylemi amacından uzaklaştırmaya dönük manevralarına karşın, binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Ankara Valiliği eylemin Kızılay'da yapılmasına izin vermeyeceğini bir gün öncesinden açıklamıştı. Bundan dolayı Kızılay bölgesi ve eylem alanı olan Güven Park sabah polis ablukasına alındı. Kızılay'a çıkan tüm yollar tutuldu. Kızılay girişlerine barikatlar kuruldu. Sermaye devleti böylece eylemi Kızılay'da yaptırılmama kararlılığını ilan ediyordu. Bu kararlılığın sınırları ise emekçilerin iradesinin gücüne bağlıydı. Daha önce de benzer ablukalar yaşanmış, ama emekçilerin direngelikleriyle barikatlar aşıldı Kızılay'a çıkmıştı. Ancak Emek Platformu bileşenleri devletin bu tutumuna boyun eğmeyi özel bir biçimde örgütlediler.

Alana giriş tek bir güzergahtan değil, ayrı ayrı noktalardan girmek biçiminde planlanmıştı. KESK ve DİSK Ziya Gökalp Caddesi'nde, Türk-İş konfederasyon binası önünde, diğer sendikalar da kendi binaları önünde toplanma kararı almışlardı. Ki bu kararlardan eylem anına kadar pek fazla kişinin haberi yoktu. Bu tümüyle ihanetçi sendika ağlarının sınıf kitlelerinde biriken mücadele isteğini denetim altına alma, moral mevzilerin güçlenmesini engelleme hesaplarının ürünüydü. Eylem planlamaları bu yönde yapılmış, eylem sırasında da bunun gerekleri yerine getirilmişti.

Türk-İş'e bağlı sendikalar saat 10:30'dan itibaren Sakarya Caddesi'ndeki konfederasyon binası önünde toplanmaya başladılar. 2 bine yakın işçinin büyük bölümünü Harb-İş üyesi işçiler oluşturuyordu. Toplanma alanına düzenli kortejler oluşturarak, "Genel grev, genel direniş!" sloganını haykırarak giren Harb-İş'li işçiler coşku ve kararlılıklarıyla dikkat çekiyorlardı. Eylemin yarısında, B. Meral'in Ankara'daki eyleme katılmamasını ve organizasyonsuzluğu protesto ederek alanı terk ettiler.

Türk-İş önünde ayrıca şu sendika şubeleri toplandılar: "Çok zor kazandık, kolay vermeyiz!",

"Günümüz Türkiye'ye sahip çıkma günüdür!" pankartlarıyla Yol-İş işçileri; "Hırsızlığa, yolsuzluğa, yoksulluğa hayır!" pankartıyla Belediye-İş üyesi işçiler; "Hükümet sözünü tut işimizi geri ver!" pankartıyla Petrol-İş üyeleri; Haber-İş, Tarım-İş, TÜMTİS, Tek Gıda-İş, Tez-Koop-İş, Türk Metal, Tes-İş, GMS MTA Şubesi, Demiryolu-İş. Ayrıca Memur-Sen, Diş Hekimleri Birliği, Kamu-Sen üyeleri de Türk-İş önünde toplandılar.

Türk-İş önünde eylem başlamışken, Ziya Gökalp Caddesi'nde hala emekçiler polis barikadı önünde bekliyorlardı. Sendika bürokratları buna rağmen, bir oldu bittiyle eylemi bitirmeye çalıştılar. Ancak bu tutumları işçiler tarafından, "Türk-İş uyuma işçine sahip çık!" ve "Söz bitti, sıra grevde!" sloganlarıyla karşılandı.

KESK ve DİSK Güvenpark'a yürümek üzere Ziya Gökalp Caddesi'nde toplanmışlardı. Burada yaklaşık 1000 işçi-emekçi ve öğrenci genç bulunuyordu. Kızılay'a doğru yürüyen kitle polis barikatıyla durduruldu. Burada yapılan pazarlıklar sonrasında eylemin yönü Mithatpaşa Caddesi'ne çevrildi. Bu durum emekçilerden ve gençlikten büyük tepki aldı. Sendika yöneticileri protesto edilerek, Kızılay kararlılığı dile getirildi. Ancak örgütsüzlük alınan geri karara boyun eğme sonucunu doğurdu, kitle Mithatpaşa Caddesi'ne yürüyerek diğer grupla birleşti.

Mithatpaşa'da gerçekleşen eylemde Emek Platformu dönem sözcüsü Ümit Erkol bir konuşma yaparak, sosyal yıkım politikalarına değinerek emperyalist savaşa karşı olduklarını vurguladı. Konuşma sırasında coşkulu bir biçimde sık sık; "Genel grev, genel direniş!", "İMF defol, bu memleket bizim!", "İMF'ye değil, halka bütçe!" sloganları atıldı.

Eylem boyunca işçi ve emekçilerden büyük bir öfke ve mücadele kararlılığı yansıyor. Beraberinde çaresizlik ve belirsizlik de kendisini ağır biçimde hissettiriyordu. Bu, sloganlara ve coşkunun düzeyine de yansdı. Eylem yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

1 Aralık eylemleri...

İzmir: Eyleme 15 bin emekçi katıldı...

1 Aralık öncesi eyleme hazırlık ve çağrı amaçlı ilk "ciddi" çalışma olan EP'nun yaptığı salon toplantısı dışta tutulursa, sendika ve kurumların panolarına iliştirilen mitinge çağrı afişlerinin dışında, 1 Aralık öncesi bürokratlar tarafından sessiz sedasız geçirildi. Mitinge çağrı amaçlı çalışmaların mitinge katılacak parti ve kurumlara devredilmesi ise ibret vericiydi.

Bir yıl önce yapılan kamu emekçilerinin iş bırakma eylemi ile kıyaslandığında, eylemin hafta sonuna denk gelmesine rağmen yaklaşık 15 bin kişinin katılımıyla gerçekleşmesi, EP açısından tablonun vehametini göstermektedir. Öte yandan, eyleme katılımı sağlamak için anlamlı bir çalışma yapmayan, hava boşaltma mantığıyla hareket eden sendika bürokrasisine rağmen, gerçekleşen katılım oldukça anlamlıdır. Sendika bürokrasisine duyulan güvensizliğe rağmen alana inen binlerce işçi ve emekçi mücadele istek ve azmini bu ihanetçi gürüğe göstermiştir.

KESK diğerlerine göre kitlesel bir katılım gerçekleştirdi. En kitlesel katılan sendika Eğitim-Sen oldu. DİSK ise en kitlesel katılımı yaklaşık 500 kişilik Genel-İş kortejiyle gerçekleştirdi. Türk-İş'in kitlesel kortejlerini ise Demir Yol-İş, Yol-İş, Belediye-İş, ve Türk Gıda-İş oluşturuyordu

"İşçi memur el ele genel greve!", "Genel grev genel direniş!" sloganlarının öne çıkmasına rağmen coşku zayıftı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adana: Sendika ağaları protesto edildi

Katılımcılar buldukları yerlerden yürüyüşe geçerek, saat 12:00'de Uğur Mumcu Meydanı'nda yerlerini aldılar.

İlk olarak EP bileşeni ATO Başkanı Rıza Mete konuştu. Halkın ne kadar zor durumda olduğunu, hükümetin istemlere cevap veremediğini, yoksulluk ve sefaletin derinleştiğini dile getirdi. Daha sonra kürsüye çıkan Resul Akay kitle tarafından slogan, ıslık ve yuhalamalarla protesto edildi. Konuşması sırasında, "Kahrolsun faşizm!" ve "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları gür bir şekilde atıldı. Daha sonra Türk-İş Bölge Başkanı konuşma yaptı. Onun ardından ise Adana'da satılmışlığıyla ünlü sendikacı Nazmi İncesoy Hak-İş adına söz aldı. DİSK'li işçiler slogan ve yuhalamalarla İncesoy'u protesto ettiler. İncesoy protestolar nedeniyle konuşmasını yarıda bıraktı. Bunun üzerine KESK dönem sözcüsü mitingin bittiğini duyurdu.

Mitingte; "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Zam zulüm işkence işte faşizm!", "Genel grev genel direniş!", "İşçi memur elele genel greve!", "Parasız eğitim parasız sağlık!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Hücre ölümdür izin vermeyelim!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganları atıldı

Komünistler olarak "Emperyalist savaşa hayır!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlarının yazılı olduğu dövizlerle ve genel sorunları işleyen kuşlarla alana müdahalede bulunduk.

Eyleme katılım beklenenden düşüktü. Eylem öncesi yeterince çalışma yapılmaması bunun en önemli nedenlerinden biri. Emek Platformu eyleme bir gün kala sınırlı sayıda "mitinge çağrı" bildirisi dağıttı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Sivas'ta coşkulu eylem...

1 Aralık öncesi yürüyüş yapılması kararlaştırıldığı halde, KESK dışındaki sendikalar eylem alanı olan Cumhuriyet Müzesi önünde toplandılar.

KESK (Eğitim-Sen) alınan karara uyarak yürüyüşü gerçekleştirdi. Yürüyüş KESK binasının önünden başlatıldı. Biz de KESK kortejinde yerimizi aldık. "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!",

"Genel grev-genel direniş!" vb. sloganlar atıldı.

Yaklaşık 600 kişinin katıldığı eylem basın açıklamasının hızla okunmasıyla bitirmeye çalışıldı. Sendika bürokratlarının bu tutumuna rağmen kitle eylem boyunca sloganlarını coşku ve kararlı bir şekilde attı.

Sivas'tan SY Kızıl Bayrak okurları

Kayseri'deki eyleme bin kişi katıldı...

Kayseri'de 1 Aralık eylemi Veterinerlik Fakültesi'nin önünde saat 12:30'da yürüyüşle başladı. Geçmişte bu kentte eylemler KESK tarafından organize edilir, diğer işçi ve memur sendikaları katılmazlardı. Bu kez Tes-İş, Harb-İş, Genel-İş, Büro-Sen, Türk Eğitim-Sen, Türk İmar-Sen, Memur-Sen, Bem Bir-Sen de katıldılar. Çağrıcı sendikaların fazla olmasına rağmen katılım zayıf oldu. Mitinge yaklaşık bin kişi katıldı.

KESK dışındaki sendika kortejleri cansızdı. Eylemde, "İMF defol, bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Söz yetki karar çalışanlara!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atılırken, devrimcilerin yer aldığı kortejden "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları haykırıldı. Yürüş Fuar alanında çekilen halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Trabzon: Geçen yılkinе göre daha zayıf...

Emek Platformu'nun düzenlediği 1 Aralık eylemi yaklaşık bin kişinin katılımıyla gerçekleşti.

TEDAŞ önünden başlayan yürüyüş miting alanı olan Belediye Meydanı'nda sona erdi. Eylemde; "İMF defol, bu memleket bizim!", "Genel grev-genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" vb. sloganlar sıkça atıldı. Gerek katılım, gerekse emekçilerin mücadele kararlılığını ifade etmesi açısından zayıf bir eylem olarak gerçekleşti. Geçen yılki 1 Aralık eylemiyle kıyaslandığında, sendika bürokrasisinin sınıf mücadelesi üzerindeki olumsuz etkisinin açık bir göstergesi oldu.

SY Kızıl Bayrak okuru/Trabzon

İstanbul'da 7 bin emekçi alanlarda haykırdı:

"Genel grev, genel direniş!"

1 Aralık günü Türkiye genelinde yapılan "Yolsuzluğa, yoksulluğa, işsizliğe ve savaşa hayır!" mitinginin İstanbul ayağı beklenenden az bir katılımıyla gerçekleşti. Perpa ve Şişli'den olmak üzere iki koldan yürüyüşe başlayan 7 bin emekçi, yürüyüş sonunda Şişli Abide-i Hürriyet meydanında toplandı.

Mitinge katılan sendikalar ve kitle örgütleri: KESK'e bağlı Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, SES, Tarım Orkam-Sen, Haber-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen, BES, Bank-Sen.

DİSK'e bağlı Basın-İş, Birleşik Metal-İş ve bu pankartın arkasında Isuzu işçileri, Anadolu Lombardini işçileri, Pon işçileri, Pancar Motor işçileri, direnişteki Göktaş işçileri, Genel-İş, Lastik-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş.

Türk-İş'e bağlı Hava-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Harb-İş, Türk Metal, TEKSİF, Basın-İş, Liman-İş, TOLEYİS, Türkiye Denizciler Sendikası, Kristal-İş, Tez Koop-İş, Tarım-İş, Orman-İş, Selüloz-İş, TÜMTİS, Türk Kamu-Sen, Hak-İş.

TMMOB, İHD, TAYAD, Halkevleri ve reformist partiler de katılımcılar arasındaydı. TUYAB eyleme anlamlı bir katılım sağladı. Devrimci yapıların katılımı zayıflığı ile dikkat çekiyordu.

Mitinge komünistler "Emperyalist savaşa hayır!/Kızıl Bayrak" ve liselilerin açmış olduğu "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" pankartlarıyla katıldılar. Yoğun kuşlama ve bildirilerle eyleme etkin bir müdahalede bulundular.

Coşkunun fazla yansımadağı eylemde öne çıkan sloganlar şunlardı: "Genel grev, genel direniş!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Hükümet istifa!", "Yaşasın işçilerin birliği!" vb. Ayrıca KESK kortejinden yoğun ve coşkulu olarak "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganının yükselmesi dikkat çekti.

Bayram Meral'in konuşmasına karşı emekçilerden bireysel tepkiler yükseldi. Emekçiler alanda miting havasından uzak bir biçimde dağınık olarak durdular. Eylem henüz bitirilmeden alandan gruplar halinde ayrılmalar yaşandı. Sendikaların katılımı örgütlemek için ön çalışma yapmamaları, hem katılım hem de coşku anlamında eylemin zayıf geçmesinin en önemli nedeni. Hava koşulları da katılımı önemli ölçüde etkiledi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul



1 Aralık İstanbul eyleminde işçi-emekçilerle konuştuk...**“Bireysel hiçbir mücadele kurtuluşa götürmez!”****Eylemi nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Birleşik Metal-İş üyesi: Katılım fena değil. Bizim sendikanın katılımı iyi. Türk-İş'in katılımını bilmiyorum. Görevli olduğum için alanı tam gözlemleyemedim.

Yol-İş üyesi: Bu ülkedeki ekonomik şartları hepimiz biliyoruz. İşsizlik, yoksulluk... Ben bir emekçi olarak duyarlı arkadaşların buraya gelmesinden dolayı çok memnunum.

Eğitim-Sen 8 No'lu Şb. üyesi: Aslında gecikmiş bir eylem. IMF'nin dayattığı, işçi ve emekçilere yaşam hakkı tanımayan 2002 bütçesine karşı gecikmiş, ama yerinde bir eylem.

1. Basın-İş üyesi: Harika, çok güzel.

2. Türk-İş üyesi: Eylem çok güzel bence.

Dok Gemi-İş üyesi: Bunlar zaten olması gerekenler.

Emekli: Eylemlerle bir şey değişmiyor gördüğümüz gibi. Daha ileri gitmek lazım. Saldırıları toplum içinde etki yapıyor. Bizim de buna karşı tavır almamız lazım. Genel greve gidilmesi lazım. Genel grevle bir balyoz gibi iktidara ve onun işbirlikçilerinin beynine vurmak lazım. Yoksa bizi duymuyorlar. Kısırmaya çalışıyorlar.

1. Türk-İş üyesi: Biraz kaba konuşacağım ama, ben beni seçemediğim için mitingi de seçemedim ki. Kime sesleniyorsun? Kime bağıyorsun? Eskiden diktatör hükümetler vardı. Şimdi Türkiye'de zaten bu uygulanıyor. Aziz Nesin boşuna demedi, %60'ı aptaldır diye. Niye dersiniz, ben beni seçemediğim için aptalım.

Katılımı yeterli buluyor musunuz?

1. Basın-İş üyesi: Değil aslında.

Yol-İş üyesi: Yeterlidir. Türkiye'de şunu gördük sadece; emekçi, çalışan kesimin dışında kimse alanlara inmiyor. Bu da en büyük eksikliğimizdir. Bir yurttaş olarak, bir vatandaş olarak herkesin bu alana inmesi gerekir. Bu katılım işçi ve memur sendikalarının bünyesinde yeterlidir bence. Kendi alanımızda yeterli, ama herkesin inmesi gerekir. Öğrencisiyle, esnafıyla, işçisiyle, memuruyla...

Türkiye'de gündemler değişkendir. Siyasilerin partizanlığı vardır. Bu ülkede partizanlık olduğu sürece hiç kimse bu alana inmeyecek. İnen insanlar biraz bilinçli olan, işçi sınıfına daha yakın olan, ilgisi

olan insanlardır. Bu ülkeyi bu hale sokan işçi değil, memur değil, esnaf değil, köylü değildir. Bunu yapan azınlık bir sınıf vardır, burjuvazi vardır.

2. Türk-İş üyesi: Katılım yeterli. Ama daha çok olmasını isteriz.

Eğitim-Sen 8 No'lu Şb. üyesi: Katılım havanın kötü olmasına rağmen fena değil. Ama daha kitlesel, daha coşkulu eylemlerin başlangıcı olması gerekiyor bu eylemlerin. Yoksa biz biliyoruz ki, ülkemizde hükümetler demokratik tepkilere karşılık vermiyor. Dolayısıyla bu eylemliliklerin sürekli olması gerekiyor. Ta ki hükümeti yıkana, alaşağı edene kadar alanlarda olmalıyız. Kürsüden de söylendiği gibi emeğin programını hayata geçirene kadar mücadele etmemiz gerekiyor. Gerçi emek eksenindeki bileşenler tam olarak biraraya gelmiş değil. Bu sıkıntı yaşanıyor, ama umarım bu eylemlilik süreci onları da düşünmeye sevkeder ve ortak hareket ederler.

Eğitim-Sen üyesi: Hayır katılım son derece düşük. Çalışanlar alanlara sahip değil. Çalışanların mutlaka alanlarda olması gerektiğini düşünüyorum.

Emekli: İnsanların buraya gelerek mücadelesine sahip çıkmasını anlamlı buluyorum, ama bu yetmiyor.

Durum daha ileri gidilecek bir dereceye gelmiş. Türkiye işgal edildi. Uşaklarıyla beraber oturuyorlar. Onlar kahvelerini içerken biz yağmur altındayız. Aldıkları vergilerle onlar zevk yaparken, halk eziliyor. Ben SSK'dan ilaç alamıyorum. Devlet buraları dağıtıyor. Devlet herşeyi bırakmış ABD'den gelen yemliği, krediyi bekliyor. Onlar zaten Türkiye'nin bütün kaynaklarını eline almış, ona göre hareket ediyorlar. Bunlar Türkiye için çare değildir. Ancak ezilen ve sömürülen halk bunu düzelterek ve bunlara karşı direnmemiz lazım.

Dok Gemi-İş üyesi: Gördüğüm kadarıyla yeterli sanırım.

2. Basın-İş üyesi: Aslında hiçbir zaman yeterli olmuyor. Gene de yağmura rağmen yeterli.

Neden katılım az oldu sizce?

Eğitim-Sen üyesi: Bu biraz da önderlik işidir aslında. İşçi-emekçilerin önderlerinin pasif kalmasından kaynaklanıyor. Etkin, yeterli eylem önlerine koyamadıklarından kaynaklanıyor.

1. Basın-İş üyesi: İnsanlar eyleme geldikçe darbe yiyor. Cop yiyor, tutuklanıyor.

Bundan kaynaklanıyor. Bir de havanın kötü olmasından kaynaklanıyor.

Katılım beklenin altında oldu.

Saldırıların arttığı bu süreçte siz bunu neye bağlıyorsunuz?

Birleşik Metal-İş üyesi: Tabii ki burjuvazinin iktidarına bağlıyorum.

Sizce çözüm nedir?

Birleşik Metal-İş üyesi: Çözüm siyasallaşmakta. Ekonomik mücadelede işçi sınıfı yenildi. Çözüm siyasi mücadelede.

1. Basın-İş üyesi: Eylemlere katılacağız, yürüyeceğiz, bağıracağız. Ama insanlar duyarsız davranıyorlar. Daha duyarlı olmamız lazım. Bu mitingler izinli oluyor. Ben isterdim ki evde çocuk kalmamasın. Ben üç gündür evde yatıyordum, ama çıktım geldim. Kar, kış dinlemedim, dinlemeyeceğim de. Sonuna kadar direneceğim.

2. Basın-İş üyesi: Çözüm işçilerin ve herkesin bir şekilde örgütlenmesi, örgütlü mücadele, başka türlü kurtuluş yolu yok. Bireysel hiçbir mücadele kurtuluşa götürmez.

Eğitim-Sen üyesi: Çözüm birlikte etkin eylemliliklerden geçiyor.

1. Türk-İş üyesi: Bence çözüm çok zor. Umutsuz değilim, ama Türk halkı olarak çok zor. Eğitimsiz kalmışız, bilinçsiz kalmışız. Bir aydınımız yüzde bilmem kaç aptal diyorsa, bunun altında bir şey vardır. Halk olarak dinimizi bir kenara bırakıp birleşmemiz gerekirken, özellikle o konuyu önde tutuyoruz.

BOSSA 4 işyeri temsilcisi Ali Sarsu ile konuştuk...**1 Aralık'tan genel grev bekliyoruz!****1 Aralık'a dönük ne gibi çalışmalar yapılıyor? Eylemden ne bekliyorsunuz?**

Tabii ki genel grev bekliyoruz. 1 Aralık eylemi Emek Platformu'nun sivil toplum örgütleriyle birlikte gerçekleştirdikleri bir miting alanına dönüştürülecek. İlimizde basın açıklaması olacak.

Ülkemizdeki en büyük kaos işsizliktir. IMF reçetelerinin dayatıldığı bu ülkede doğal olarak ona bağımlıyız. Bu şartlarda refah payının belli bir düzeyde tutulması mümkün değildir. Sonuçta bütün fatura işçi kesimine çıkarılıyor. Artık emekçiler faturalarını, elektriğini, suyunu, telefonunu, çocuğunun harçlığını ve okul masrafını karşılayamayacak duruma düşmüştür. Bu duruma sessiz kalmamaz.

Türkiye'de DİSK dışında kitleler önünde yürüyecek, bu hükümete kafa kaldıracak, dur diyebilecek başka sendika yoktur. Sendikalar sendikasızlaşma politikası sonucu var olma mücadelesi veriyorlar. Bütün yük emekten yana olanların sırtına binmiştir. İnsanlar ayakta kalma mücadelesi veriyorlar.

Bir de savaş olayı var. Amerikan emperyalizmi dünya üzerindeki kârı üzerine kâr katmak niyetinde. Ürettiği silahları başka ülkeler üzerinde deneme fırsatını da bu şekilde değerlendiriyor. Yoksa Bin Ladin'le, Hıristiyanlıkla, Müslümanlıkla ilgili değil. Emperyalist güçlerin ne kadar güçlü olduklarını göstermeye çalıştıkları, ürettikleri silahları başka ülkelere nasıl satacaklarını hesapladıkları haksız bir savaş bu.

1 Aralık'ta neler yapılmalıdır?

İnsanlar yakınlarıyla, çocuğu-çocuğu, eşiyile, akrabalarıyla alanlara dökülmedikçe, hükümetin acımasız tavır değişmeyecektir. Artık buna dur demenin günüdür 1 Aralık. Bu yalnızca Emek Platformu'nun ve sivil toplum örgütlerinin sorunu değildir, tüm insanlar katılmalıdır. Yani sokaktaki insanlar da sahiplenmelidir.

SY Kızıl Bayrak/Adana



Irak operasyonu ve Kürt teslimiyetçiliği...

ABD'ye destek halklara ihanettir

Y. Maden

Teslimiyetçi platform özünde, devrimci değerlerin ve kazanımların düzene teslimi ile beraber Kürt halkını düzene bağlama gibi bir misyonu taşımaktadır. Kürt halkının devrimci mücadeleye dönük her türlü beklentisinin kırılmasıyla birlikte, ABD'den ve sermaye devletinden kırıntı bekler konuma düşürülmesi bu çizginin varoluş biçimidir. Son iki yılın tablosu bunun sayısız ve bir o kadar da pervasız örnekleriyle doludur. Bu teslimiyetçi çizginin son ürünü, daha öncekilerinin de mantıksal bir uzantısı olarak, ABD'nin Irak operasyonu planına destek sunmak utanç verici tutumu olmuştur. Böylelikle düzen saflarında devrimi boğma gibi uğursuz bir role soyunanlar, şimdilerde açıktan halklara düşmanlık çizgisine yuvarlanmışlardır. Bir kez daha söyleyelim ki, bu İmralı çizgisinin ruhu ve özüdür.

ABD'nin Irak'a dönük operasyon hazırlıkları çerçevesinde düzen medyasında dillendirilen plan teslimiyetçi platformun iştahını kabartmış görünüyordu. Güney Kürdistan'ın Irak'tan koparılması Kürt özerk bölgesi biçiminde Türk devletine verilmesi yönlü plan bu iştahın nedeni durumundadır. Teslimiyetçi platform, ABD'nin Irak'a dönük saldırganlığından açıktan medet umabilmektedir. ABD'nin Irak'ı yerle bir etmesiyle Kuzey Irak'ta oluşturulacak bir Kürt devletine bel bağlanmakta, Kürt halkı böylesi bir girişimin başarıya ulaşması için çaba göstermeye çağrılmaktadır. Bu bırakalım devrimci konumdan uzaklaşmayı, ilerici değerlerden dahi tümünden kopmak demektir. Soysuzluk ve onursuzluk demektir, açıktan halklara düşmanlığı bir değer haline getirmek demektir.

MGK'nın düğmeye basmasıyla HADEP'e karşı estirilen terör sonrasında çıktığı TV programında kardeş Öcalan'ın söyledikleri, bu karşı-devrimci çizginin güncel konumuna tüm çıplaklığıyla ayna tutmaktadır. Kardeş Öcalan yaptığı konuşmada; emperyalist çıkarlar ve hesaplar uğruna Afganistan'ı yerle bir eden, binlerce insanı vahşi biçimde katleden emperyalist savaş koalisyonuna açıkça ilerici bir misyon biçiyor. Afganistan'daki emperyalist savaşı olumlarken, onu ABD'nin İslami radikalizme yanıtı olarak sunuyor. Türk devletinin bu gerçeği göremeyerek, gelişmeleri Kürtlere dönük saldırganlığın bir bahanesi yaptığından yakınıyor. Çarpıtma, gerçekleri hayali kurgularla değiştirme, teslimiyetçi Kürt platformunun bilinen yöntemidir. Bu sonucusu bunun en kaba ve utanç verici örneklerinden biri olmalıdır. Emperyalist savaş cephesinden tüm kirli hesapların ve pazarlıkların gözler önünde yaşandığı bir gelişmeyi alıp başka türlü sunmak ve daha bir de Türk devletini "gerçekleri görememek"le eleştirmek şaşkınlığın değilse çukura batmışlığın bir göstergesidir.

Kardeş Öcalan konuşmasının devamında Türk devletini suçlamaya devam ediyor. Ama bu suçlama temelde Türk devletine karşı ABD saflarında durularak yapılıyor. Çünkü teslimiyet platformu tüm umudunu kirli ve kanlı emperyalist savaşa bağlamış durumdadır. Söylenenler, ABD'nin Irak'a dönük kirli planlarının "*Kürt ulusal özgürlük hareketinin gelişiminin ivme kazana(dıra)cağı, Kürtlerin statü sahibi ol(acağı)*" türünde gerici hayalleri beslediğini gösteriyor. Bu durumda Türk sermaye devleti de, kirli bir emperyalist savaşın katacağı bu "ivme" ve "statü" nün önüne geçmekle suçlanmaktadır. Teslimiyetçi platformun vardığı yer işte budur. Bu konumun ise Afganistan'ın çapulcu Kuzey İttifakı

ile özünde herhangi bir farklılığı bulunmamaktadır.

Görüldüğü kadarıyla teslimiyetçi platform, olası bir Irak savaşında Amerikan'ın Güney Kürdistan'daki gönüllü maşalığına soyunmaktadır. Emperyalizmden "statü" ve "gelişim ivmesi" umanların düştüğü bataklık işte budur.

Kardeş Öcalan, sermaye devletinin HADEP üzerinde estirilen terörü, sözkonusu "statü" ve "gelişim ivmesi" nin önüne geçebilmek için kullandığını belirtiyor. Oysa son bir haftadır ABD-TC arasında yoğunlaşarak süren gizli pazarlıklar sonucu, sermaye devleti bir takım kırıntılar karşılığında Kuzey Irak'ta yeni bir "statü" kurulmasına meyil duruma gelmiştir. Hatta denilebilir ki, HADEP operasyonları da bu "statü" nun kurulmasının bir parçasıdır. Öyle ki içte tam teslimiyet çizgisinde kullanıma hazır bir Kürt kozu ile Güney Kürdistan'ın Irak'tan parçalanarak ilhak edilmesi şu sıra medyada sıklıkla ifade edilen bir plandır. İmralı

çizgisinin böyle bir kullanıma zaten gönüllü olduğu biliniyor (İmralı savunmaları bunu açıkça öneriyordu). Dolayısıyla, emperyalist savaş makinasının eteklerinde tutunarak kırıntı elde etme hayalleri kuranların, devletin elinde bir piyon durumuna gelmeleri de kaçınılmaz olacaktır.

Kardeş Öcalan son olarak Türk devletinin her türlü engelleme çabasına karşın "*Kürtlerin ciddi çaba içinde olmaları durumunda böyle bir gelişmenin ortaya çıkmasının mümkün olduğu*"nu belirterek, dolaylı olarak Kürt halkına ABD'nin Irak'a dönük saldırı planına destek sunma çağrısı yapıyor. Yani Kürt halkını da gömülmeye gönüllü oldukları bataklığa çağırıyor.

Tercih Kürt halkınındır. Ya bu teslimiyetçi çizginin peşinden gidilip Barzani ve Talabani türünden bir ABD uşaklığı seçilecek, ya da emperyalizme ve işbirlikçi efendilerine cephe alınıp gerçek bir özgürlüğün yolu tutulacak.

ABD'ye bağlanan umutlar...

PKK yönetimi Amerikan saldırganlığını destekliyor

(...) Öcalan, İstanbul'daki baskınların MGK'nın Kasım ayı toplantısında alınan karar gereği başlatıldığını ve bu baskı uygulamalarının endişe verici olduğunu vurguladı. Baskıların yasalara ters düşen uygulamaları önlemekten çok, Kürt ulusal demokratik hareketini bastırmayı amaçladığını dile getiren Öcalan, "İyi biliyoruz, ABD'ye karşı 11 Eylül'de düzenlenen saldırılar bütün dünyayı etkilemiştir. ABD önderliğinde terörizme karşı geniş bir ittifak oluşmuştur. Bu ittifakın esas amacı da daha çok radikal İslam hareketinden kaynaklanan şiddeti önlemedir. Türkiye için gerçeğini göreceğine, bu mücadeleyi Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini bastırma gerekçesi yapmaya yönelmiştir. 'Fırsat bu fırsattır' deyip Kürt halkının meşru özgürlük taleplerini bastırmayı tüm politikalarının merkezine oturtmuş bulunuyor" dedi. (...)

Öcalan, mevcut baskıların bir nedeninin de Irak ve Güney Kürdistan'daki hareketlilik olduğunu vurguladı. ABD önderliğinde Irak'a müdahale için hazırlık yapıldığını, bu müdahalenin er geç gerçekleşeceğini ifade eden Öcalan, bu gelişmeler içerisinde, Türkiye'nin ise Irak'a müdahale durumunda Kürt ulusal özgürlük hareketinin gelişiminin ivme kazanacağı, Kürtlerin statü sahibi olmasının kaçınılmaz kılınacağını gördüğünü ve bunu önlemeye çalıştığını dile getirdi. Öcalan, bu konudaki görüşlerini şöyle ifade etti: "Türkiye, işte böylesi bir müdahalede hem Kürt halkının özgürlük mücadelesinin daha da büyümesini engellemek, hem de mevcut gelişme düzeyini geri çekmek için kendi içinde baskıları gündemleştirmiş, yoğun baskı uygulamalarına girişmiştir. Mevcut baskıların bir diğer nedeni de Güney Kürdistan'a yapacağı müdahalede gerisini rahat tutmaktır." (...)

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Osman Öcalan, MHA'nın, ABD'nin, Irak'a müdahale durumunda Türkiye'nin de yer alması karşılığında Musul ve Kerkük'ü verme istemini nasıl değerlendirdiği sorusuna ise "ABD'nin Türkiye'ye girin demesiyle, Türkiye'nin girme amacı birbirinden farklıdır" yanıtını verdi. ABD'nin Irak'la ilgili çok çeşitli senaryoları bulunduğu vurgu yapan Öcalan, bu senaryolardan birisinin, Türkiye'yi dışarıda tutarak, bir Kürt devleti oluşumunun olanaklarını yaratma olduğunu belirtti. Bu durumun Türkiye açısından kabulünün zor olduğunu söyleyen Öcalan, gelişmelere ilişkin olarak şunları aktardı: "O

zaman, Türkiye'yi sorumluluk altına sokmak istiyor. Yani Musul-Kerkük petrollerinden belli bir pay vererek, yine Güney'de yaratılacak Kürt oluşumunu da içinde tutarak, bu sorunu çözerek Türkiye engelini aşmak istiyor. Bu senaryo üzerinde çalışıyor. Şayet Türkiye, Güney Kürdistan'da bir Kürt devlet oluşumunu kabul etmez ve yine belli bir petrolede pay almak karşılığında ABD'nin Irak üzerindeki politikasını desteklemese, Türkiye'yi dışarıda bırakma senaryosunu gündemleştirecektir. Bu da ikinci senaryo olan Ürdün üzeri bir müdahaleyi gerçekleştirecektir. ABD, Irak'ın bir kesimini Ürdün ile birleştirirken, diğer bir kesimini de yani Güney Kürdistan'ı, kendi içinde bir devlet oluşumuna doğru yönlendirmek istiyor. Durum halen netlik kazanmamıştır. Türkiye bu durumdan çekindiği için son günlerde politikasını değiştirme yönünde açıklamalar yapıyor. ABD ile birlikte hareket etmek istiyor. Müdahaleye karşı çıkma yerine onun içinde yer alarak Güney Kürdistan'daki gelişmeleri sınırlandırmayı amaçlıyor. Kürtlerin güçlü bir statü sahibi olmasını önleme ve yine Irak üzerinde çıkar sağlama politikasına yöneliyor."

ABD'nin herşeyden önce Türkiye'den farklı olarak Irak'ta bir Kürt oluşumunu gündemine aldığını belirten Öcalan, Kürtlerin ciddi çaba içinde olmaları durumunda böyle bir gelişmenin ortaya çıkmasının mümkün olduğunu dile getirdi. Türkiye'nin içine girerek gelişmeyi önlemek istediğini, aslında özünde bir kabullenme olmadığını belirten Öcalan, bu noktada tekrar ABD ile Türkiye'nin arasında sorunların yaşanmasının da mümkün olduğuna işaret etti. Türkiye'nin işin içine sokularak bu planın kabul ettirilmesi yolunun deneneceğini ifade eden Öcalan, Türkiye'nin ise işin içine girerek, bastırmayı amaçladığını söyledi. Öcalan, devamında şunları vurguladı: "Türkiye gelişmeleri önlemeye dönük işgal hareketini amaçlıyor. ABD ise işin içine girerek, sorumluluk alarak Kürtlerin bir statü sahibi olmasının ancak böyle mümkün olacağını, yani ancak bazı tavizler bazı çıkarlar karşılığında Türkiye'nin kendi planına evet demesini sağlamak istiyor. Biraz birbirinden farklıdır. Yani ABD'nin Türkiye'ye girin demesiyle, Türkiye'nin girme amacı birbirinden farklı. Dolayısıyla bu yeni sorunlara yol açacak ve önümüzdeki günlerde hem Irak, hem Güney Kürdistan hareketli olacaktır." (Özgür Politika, 02-Aralık 2001)

(Başlıklar bize aittir-SY Kızıl Bayrak)

Devlet bastırıyor, İmralı Partisi yalvarıyor!

Dünya çapında estirilen karşı-devrimcilik ve gericilik rüzgarından, yürütülen haydutluk savaşından en çok Türk devleti yararlanma yoluna bakmaktadır. Anılan rüzgardan ve emperyalist merkezlerden aldığı güçle ekonomik alanda sınırsız sömürü ve talanı öngören IMF programlarını (2002 Bütçesi, tasarruf genelgeleri, zorunlu emeklilik kararları, günlük olarak yapılan zamlar, maaş ve ücretleri en alt düzeyde tutma politikaları, kazanılan hakların sistematik bir biçimde gasp edilmesi, vb.) kitlelere dayatmakta; siyasal alanda ise her türlü muhalefeti bastırmak, kazanılan demokratik hak ve özgürlük kırıntılarını ortadan kaldırmak için yoğun bir çaba sergilemektedir.

Bu bağlamda son MGK toplantısında verilen startla devrimci basına, demokratik kitle örgütlerine, HADEP'e baskınlar düzenlendi, aramalar yapıldı, onlarca kişi gözaltına alındı ve tutuklandı. Aynı anda gerçekleştirilen bu baskın operasyonlarında devlet, devrimci demokrat ve yurtsever hareketlere karşı geleneksel tutumunu bir kez daha gösterdi. Özel savaş uygulamaları salt baskın ve bastırma operasyonlarıyla sınırlı kalmadı, bunun yanı sıra özel savaş rejimini daha da güçlendiren, direnme hakkını ortadan kaldıran yasal düzenlemeler de yapılmaya çalışılmaktadır...

Öte yandan devlet, ABD'nin olası bir Irak saldırısında en avantajlı konuma geçmek, Güney Kürdistan'daki gelişmeleri kontrol altında tutmak ve bu alanda Kürtlerin kazandıkları mevzileri ortadan kaldırmak için yoğun askeri ve diplomatik hazırlıklar yapmaktadır. Bu bağlamda Güney sınırına askeri yığılmak yapmakta, askeri güçlerini saldırı pozisyonuna getirmektedir.

Aslında bu politikalarda ve uygulamalarda şaşılacak bir yan yok. TC, gerçek özünü konuşturuyor, dünya çapında esen gericilik rüzgarlarından azami düzeyde yararlanmak ve bu süreci fırsat bilerek başta Kürtler olmak üzere bütün sosyalist, devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin defterini dürmek istiyor. Devlet her defasında ve her fırsatta Kürt ve Kürdistan politikasını en şiddetli bir biçimde ortaya koyuyor, aynı zamanda bir "iç savaş örgütü", bir özel savaş kurumlaşması olduğunu gösteriyor, bunda zerre kadar bir tereddüt göstermiyor.

İç boş, hatta Kürt dinamiklerinin enerjisini boşa akıtan, ulusal kurtuluş bilincini bulandıran ve süreç içinde katleden, iktidar ufkundan yoksun bırakan "ana dilde eğitim ve kimlik bildirimini" çabalarını bile her türlü olanağı devreye sokarak bastırıyor. Nedeni çok açık. TC, teslimiyetçi, işbirlikçi de olsa içinde Kürt geçen, Kürdü çağrıştıran her şeye düşmandır. Onlar, varlıklarını ve her türlü kurumlaşmalarını "En iyi Kürt ölü Kürt'tür" stratejisine göre ayarlamışlardır. Hain Kürt bile potansiyel bir tehdit olarak algılanmakta ve kullanıldıktan sonra bir kağıt mendil gibi buruşturulup çöp sepetine atılmaktadır. Bu, TC'nin ve Kemalizm'in özüdür; bu özün değişmesi mümkün değildir.

O nedenledir ki Türkiye'de Kürt sorunu ve demokrasi sorunu, bir devrim ve devrimci demokratik iktidar sorunudur. Bu gerçeklik en sıradan olayda, en sıradan gelişmede doğrulanmakta ve bunu görmeyen gözlerle şiddetle çarpmaktadır.

HADEP Genel Başkanı'nın "gerilla devlet için bir tehdittir" açıklamasının üzerinde saatler geçmeden HADEP merkezleri polis baskınına uğradı. Havada "Her şey demokratik cumhuriyet için", "Her şey çağdaş demokratik uygarlık için" lafları uçuşurken, demokratik cumhuriyet postu altında halkımıza yedirilmeye çalışılan TC, saldırılarını aralıksız

sürdürüyor, inkarcı ve imhacı politikasında ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

Öcalan ve İmralı Partisi yönetenleri, "Çağdaş demokratik uygarlık" laf cambazlıklarıyla halklarımızın, emekçilerin bilincini katletmeye çalışırken, "Çağdaş demokratik uygarlık"ın "şahane örnekleri" ABD ve İngiliz emperyalistleri,

İmralı Partisi
Başkanlık Konseyi, son
gelişmeler üzerine
yayınladığı bir
bildiride teslimiyet ve
tasfiyecilik sefaletini
bir kez daha
tekrarlıyor. Yine
yalvarıyorlar.
İşbirlikçiliğe kabul
edilmelerini istiyorlar.
Bu istemleri kabul
görmezse olacaklardan
da TC sorumlu
olacakmış...

Afganistan'da çok sayıda kitle katliamı yapıyor, Afganistan'da bombalanmadık tek bir yer bırakmıyor; kendi merkezlerinde de Hitler'e rahmet okutacak özel yasalar, askeri mahkemeler, sınırsız ve keyfi gözaltı uygulamalarının siyasal ve hukuki temellerini düzenliyorlardı... İsrail de Filistin kırımına yeni boyutlar ekliyordu. Açık ki, bu genel saldırı kampanyasından TC'nin geri durması düşünülemezdi... Emperyalistler ve TC'nin

bu politikalarında şaşılacak bir yan yok. Ama en yüksek perdeden halkımızı uyutmaya çalışanlar, tüm değerlerine ve kazanımlarına el koyarak onlar adına politika yürütme iddiasında olanlar, bütün bu gelişmelere ne diyor, ne yapmaya çalışıyorlar?.. Üzerinde durulması gereken nokta burasıdır.

İmralı Partisi Başkanlık Konseyi, son gelişmeler üzerine yayınladığı bir bildiride teslimiyet ve tasfiyecilik sefaletini bir kez daha tekrarlıyor. Yine yalvarıyorlar, işbirlikçiliğe kabul edilmelerini istiyorlar. Bu istemleri kabul görmezse olacaklardan da TC sorumlu olacakmış... Anılan bildirinin özetini şu cümlelerde görmek mümkün: "Türkiye'nin çıkarı; hem Kuzey hem de Güney Kürdistan'da, Kürt ulusal özgürlük hareketiyle işbirliğine girerek, sorunların barış ve demokrasi içinde çözümüne imkan tanımasıdır. Bütün ısrarlarımıza rağmen savaşın tercih edilmesi durumunda ortaya çıkacak sonuçlardan Türkiye Cumhuriyeti sorumlu tutulacaktır."

Belli ki, TC iktidar odakları, bu içi boş tehditlere gülüp geçiyorlar. Bugüne kadar bu kaçınıcı tehdit ve uyarı? Sayısını bilen var mı? Ciddiye alan yok. İki nedenden dolayı:

Bir; iradesini tümünden teslim edenlerin, her şeyini düşmana altın tepside sunanların, düşman karşısında diz çöküp yalvaranların, bu durumdayken zaman zaman efelenenlerin başta düşman olmak üzere hiç kimse nezdinde hiçbir ciddiyetleri, ağırlıkları, etkileri ve saygınlıkları olmaz. TC de İmralı Partisi'ni, onun iradesiz yönetenlerini ciddiye almıyor. Yaptıkları tehditlerin bir blöf değerinin olmadığını da çok iyi biliyorlar. Korktukları ve ciddiye aldıkları Kürdistan halkının devrimci dinamikleri, bastırılması mümkün olmayan haklı ve meşru istemleridir. Son saldırılarının özünde bu korku yatıyor. Yoksa içi boş, hatta halkımızın ulusal ve toplumsal bilincini çarpıtan ve katletmeye çalışan "Kimlik bildirimini" gibi etkinliklerden korktukları yok. Teslimiyetçi temelde de olsa bir girişimin içinde Kürt kavramı geçiyorsa bu, TC'nin geleneksel saldırı mekanizmalarının harekete geçmesi için yeterlidir. Bu gerçekliği bilmek için yüksek bir politik bilinç sahibi olmak gerekmiyor...

İki; şu anda teslim de olsa, her dediklerini fazlasıyla da yerine getirse bir hareketin ve yönetiminin affedilmesi TC'nin ve emperyalist güçlerin sınıfsal gelenekleriyle bağdaşmaz. O nedenle İmralı Partisi'ne yasallaşmış bir işbirlikçi rolün oynatılması bile mümkün değildir.

TC, günlük uygulamalarıyla İmralı çizgisini yalanlıyor, ileri sürdüğü her sözü ve atıkları adımların anlamsızlığını kanıtıyor. Yarattıkları sanal dünya, yalanlar alemi parçalandıkça İmralı Partisi yeniden savaş tehditlerine başlıyor. Kuşkusuz bu sözleri TC'ye dönük değil, "iç tüketime" yöneliktir. Yoksa devlet kendilerini çok iyi biliyor. Kendileriyle ilgili bütün raporlar İmralı'da merkezileşmiyor mu, yine yapılan düzenlemeler ve temel politikalar İmralı'dan çıkmıyor mu? En iyimser yorumla her şeyi düşmanın bilgisi dahilinde olan, talimatları merkezine ulaşmadan düşmanın bilgisinde olan ve onun denetiminden çıkan bir partinin her hangi bir iradesinden söz edilebilir mi? Düşmanın bilgisi, izni ve onayı ile gerçekleşen bir "önderliği" ise "kutsal", "en zor koşullarda dahice çözümler üreten ve tanrısal yaratıcılık" olarak tanımlayıp yere göğe sığdıramama tutumunu nasıl açıklamalı; maskaralık mı, komedi mi, traji-komik bir olgu mu, yoksa tanımlanamaz bir utanmazlık mı?

Her defasında "Kürtler arası barıştan ve demokrasiden", "ulusal birlikten" söz eden, bütün Kürt siyasal güçlerini "siyasal serhildana", gençleri ise "Halk savunma birliklerine" çağırarak İmralı Partisi Başkanlık Konseyi, Kürtlerin önüne hangi hedefleri koyuyor? Gerçekten Öcalan dışında tek bir farklı sese ve tutuma hoşgörü ile baktığı görülmüş müdür? Uzağa gitmeye gerek yok. Yıllardır kayıp kardeşinin akıbetini öğrenmeye çalışan Kalender Şahin'e İsviçre'de yapılan saldırı bile İmralı Partisi'nin "Kürtler arası barış ve demokrasi" sözlerinin ne kadar sahte ve içi boş olduğunu kanıtlamaya yeterlidir. Bu münferit bir olay değil, uygulanagelen ve bir siyasal kültüre dönüşen bir Öcalan sisteminin "klasığı"dır. Devlete barış, ama onurlu Kürde, kendilerinden farklı düşünenlere şiddet ve ölüm politikasını dayatanların "barış ve demokrasi" laflarının hiçbir değeri olmuyor. Pratikte itibar görmemesi de bundandır.

İmralı Partisi gençleri dağa çağırıyor. Peki dağdakiler ne yapıyor? Şimdi konumlandıkları alanların toplama ve tutsak kamplarından bir farkı var mı? Farklı düşündüğü için TC'nin zindanlarından daha kötü koşullara sahip zindanlara atılanların sayısını ve akıbetini bilen var mı? Ya katledilenlerin? O alanlardan ayrılmak isteyenlerin sonunu bilen var mı? Devrimcilerin kanını dökmeyi, devrimci yurtseverlere işkence yapmayı, zindanlara tıkmayı temel bir politika olarak uygulayanların, dağdakileri her açıdan çürüme sürecine alanların, bugün gençleri dağa davet etmeleri en hafif deyimle utanmazlıktır! Sorulması gerekiyor; dağa çağırarak gençlerin önüne hangi politik ve askeri stratejiyi koyuyorlar? "Çağdaş demokratik uygarlık" mı? Bunun ne olduğunu bilmeyenler, ABD'ye, İngiltere'ye, Batıya ve yaptıklarına baksınlar! Güneyde dar bir alanda tutulan "askeri güçlerin" gerçekten bir askeri ve siyasal anlamı bırakılmış mıdır?

Kıscacası İmralı gerçeği ve halkımızı sürükledikleri felaketler ortadadır. Bu gerçekleri bıkmadan usanmadan açıklamak, artan baskılar karşısında mevzilerimizi korumanın da en önemli görevi olmaktadır...

5 Aralık 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Ölüm Orucu direnişçisi Alaattin Karadağ'a mektup...

“Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

Yalnızlık duygusu ne zaman başlar insanda bilir misiniz? Ya hiçlik duygusu? Nereden bileceksiniz bilfiil yaşamadıktan sonra...

Yalnızlık duygusunu yazıya, şiire dökmek de zordur. Hele ki dört tarafınız 8 metrekarelik hücre ile çevrilmiş ise. Dört adımdır bir baştan diğer başa. Beşinci adımı atamazsınız. Yeltendiğinizde beyaz duvarı bulursunuz karşınızda. Pencere ise uzanamayacak yerdedir. İki karıştır eni boyu. Böyle bir yerde beklersiniz günlerin, ayların ve yılların geçmesini.

Toplum artık kanıksamıştır F tipi gerçeğini. Sadece sosyalist dergi ve gazetelerde okumaktayız tutsakların yazılarını. Evet F tipi hapisaneler gerçek, fakat buna karşı bir yılı aşkın yapılan Ölüm Orucu da gerçek. Hatta yaşantımızın tümünün hücreleştirildiği de gerçek. Bu kadar suskunluğa karşı siyasi tutsakların hala gözü kulağı dışarıda. Her ne kadar dışarıda toplumsal muhalefet dibe vurmuş olsa da. Gelineklerde tutsaklar hücrelerinde başbaşa kaldılar. Ama umutlarını hiçbir zaman kaybetmediler.

Her hafta olduğu gibi bu hafta da para yatırmaya gelmişim. Temiz su, şeker alman için. Beş dakika geciktiğim için 12:30'da gelmemi söylediler. Bir saatin geçmesi için Kırıklar F tipi hapisanesinin etrafını kolaçan etmeye koyuldum. 500-600 metre ileride Kırıklar Köyü bulunuyor, beri tarafında ise jandarma karakolu. Yürürken kuşları daha yakından gördüm. Biraz daha uzaklaşınca bahçeli ev, daha ilerisinde ise bahçede çalışan iki insan... Zaman dolup hapisaneye doğru yürürken bahçeli evin önünden çıkan köpek havlayarak yanıma kadar geldi. Ben durunca o da durdu. Sahibi "Korkma birşey yapmaz" dedi. Gerçekten de korkup kaçmadığım için "Şivan" adlı köpek geldiği gibi dönüp sahibinin yanına gitti. Zaman yaklaşıyordu. Jandarmayı geçtikten sonra kulağıma slogan sesleri gelmeye başladı. "Devrimci irade teslim alınamaz!" diye. Diğer sloganları anlayamadım. Kulelerde duran askerler düdüklarını çalarak sloganları bastırmaya çalışıyorlardı. Biraz daha yaklaştım anlamak için. Tek başıma idim. Yüreğimin derinliklerinden ben de sizlere katıldım. "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" diye.

Her gelişimde içimde tuhaf bir burukluk oluşuyor. Nerede hata yaptık, daha başka neler yapabiliriz diye. Kafamın karmaşıklığı içinde dolaşıp dururken kendi kendime söylemeye başlıyorum. Hep bizim mi işkence-mahkeme-hapishane üçgeninde geçecek hayatımızın değerli yılları! Hep biz mi yargısız infazlarda, gözaltında katletmelerde ve sokak ortasında kurşunlanacağız? Hep biz mi işsizliğin girdabında her geçen gün işten ne zaman atılmayı bekleyen olacağız? Hep biz mi yoksulluğun pençesinde pazar bitimlerinde az çürümüş sebzeleri toplayacağız? Bu ve benzeri soruları sordum kendi kendime. Evet, sermaye düzeninin biz işçi ve emekçilere sunduğu hayat bu. Buna karşı çıkan, mücadele eden ilerici-devrimci ve komünistlere böyle davranması kadar doğal ne olabilir? Niçin? Kendi sınıfsal varlığını bunu

gerektirdiği için. Ne zamana kadar? Proleter devrimle alaşağı edilinceye kadar. Evet yoldaşım, bir saat içinde bunları düşündüm.

Sana başka anlatacaklarım var. Geçtiğimiz hafta DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile KESK Genel Başkanı Sami Evren medyada boy gösterdiler. "Emek Platformu" bileşenleri yeni bir eylem programı hazırlamışlar. Talepleri kabul edilmez ise genel greve kadar gidebileceklerini atıp tuttular. 9 Kasım'da isteklerini hükümete iletmek için miting düzenleyeceklermiş. Ama şimdiye kadar hiçbir sendika şubesinde en küçük bir çalışma yok. Ne bir alt çalışma ve ne bir çalışma programı. Bu bürokratlar da diğer hain bürokratlar gibi sınıfın öfke ve tepkisini Ankara'da doldur boşalt yapacaklar. Ve ondan sonra da şunu yaptık bunu yaptık deyip duracaklar. Ne yapalım elimizden gelen bu deyip temize çıkacaklar. Yaklaşık iki haftadır gittiğim sendika şubelerindeki yönetici ve üyeler tepkilerini dile getirseler de, ellerini kollarını bağlayıp oturuyorlar. Bir sohbetimizde KESK'in ilk kurucularından emekli bir hoca aynen şunları söylüyor; "Aslında kitlelerde bir şey yok. Hepsi mücadelede istekli ve kararlı. Fakat bu heriflerde bu zihniyet ve anlayış oldukça sendikaların elleri kolları bağlanıyor. Bunları alaşağı etmediğimiz sürece bu durum sürgit böyle yaşanacak gibi gözüküyor." Doğru bir tespit. Benzer tespitleri biz de yapıyoruz. Sınıfın ve emekçilerin enerji ve öfkesi Ankara'da boşaltılıp gerisin geri dönüyor. Hiçbir talebi kabul ettiremedikleri gibi, kazanılan hakların tırpanlanmasının da önüne geçilemiyor. Diyeceksin ki biz bunları biliyoruz, alternatif öneriler de sunuyoruz. Ama bunları bilmemiz yetmiyor. Alternatif önermelerimiz hayata geçemedikten sonra bir değer taşıyor. Peki o zaman ne yapmalı? diyeceksin. İtirazım bu noktada başlıyor.

Türk-İş, KESK, DISK bir eylem kararı alıyor. Ne güzel. Sen öncü işçi-emekçilere gidersin, arkadaş bu adamlar seni yarı yolda bırakabilir dersin. Tabandaki işçi-emekçileri bir program etrafında mücadele etmeye çağırırsın. Kararlı bir biçimde (komiteler halinde mi, öncü işçi birlikleri halinde mi, grev komiteleri halinde mi) hazırlıklarını yaparsın. Yol, yöntem ve araçlarını önceden belirlersin, geriye savaşmak kalıyor dersin. Yeter ki kitlelere güven verelim. Onları gereğince motive edelim. Tabanı hareket ettirdiğimizde sendika bürokratlarının yapabilecekleri hiçbir şey kalmaz. İnan ki yoldaş, binlere emekçi birçok şeyin senden de, benden de daha çok farkında. Yeter ki onlara uygun politik perspektiflerimizi adam gibi sunalım. Gerisi çorap söküğü gibi gelecektir.

Evet yoldaş, birçok şeye değinerek mektubumu uzattım. Biliyorum, disiplin suçundan dolayı iki ay mektup yasağımız var. Şu anda hücrenin hücredesin. Yasaklar daha da çoğalıyor. Sana ulaşım ulaşamayacağını bilmiyorum, ama ben yine de birçok şeyi seninle paylaşmaya çalıştım. Seni hiç tanımamama rağmen.

En içten selamlarımla seni kucaklıyorum.

İzmir'den bir yoldaşın

Tecrit koşulsuz olarak kaldırılmalıdır

Siyasi iktidarın "F Tipi" cezaevleri ve "tecrit" uygulamasından kaynaklanan ve yakın tarihte, kolluk güçlerinin son derece ağır ve haksız bir şiddeti içeren operasyonlarında ya da ölüm orucu eylemlerinde onlarca insanın yaşamını yitirmesi ya da sakat kalmasına yol açan yüzyılımızın büyük insanlık dramı, hala varlığını sürdürmektedir.

Yeni ölümler, yeni sakat kalmalar halen gündemdedir.

Ne yazık ki siyasi iktidar, varolan bu sorunun, başka acılar ve kayıplar yaşanmadan çözüm için insan haklarına saygıyı temel alan olumlu bir yaklaşım yerine; çözümsüzlüğü dayatan, baskıcı ve uzlaşmaz tutumunu sürdürmektedir.

Bu yasa tarasının gerekçesinde, açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri karşısında yaşam hakkının korunması vurgusu yapılmakta, bu nedenle de, tutuklu ve hükümlüleri ölüm orucu eylemine teşvik ya da ikna edenlerin cezalandırılacağı tehdidine yer verilmekte, öte yandan ölüm orucu eylemindeki tutuklu ve hükümlülere zorla tıbbi müdahalede bulunulması hükme bağlanmaktadır.

Görülmektedir ki var olan sorunun çözümü için, yeni yasaklar, yeni cezalar sunulmakta; yani biraz daha çözümsüzlük dayatılmakta, üstelik kamuoyu bir kez daha yanıltılmaktadır.

Tutuklu ve hükümlüler neye karşıdır? Neden açlık grevi ve ölüm orucu eylemi yapmaktadırlar? Bütün dünya ve ülke kamuoyu bunu bilmektedir, "tecrit" uygulamasına koşulsuz olarak son verilmesi için...

Tutuklu ve hükümlülerin "tecrit" uygulaması konusundaki görüş ve kaygıları, kamuoyunun geri kesimlerince de paylaşılmakta, insan hakları savunucuları, hukuk ve tıp insanları tarafından da bu uygulama son derece yanlış bulunmaktadır. "Tecrit", insan haklarına ve fiziki ve ruhsal doğasına yönelmiş doğrudan bir saldırı niteliği taşımakta, çağın gerisindeki bir infaz anlayışını temsil etmektedir. Özellikle uzun vadede, bu uygulamaya maruz kalan kişiler üzerinde son derece ağır fiziki ve ruhsal tahribatlara yol açması kaçınılmazdır. Tecrit bir işkence, bir insanlık suçudur!

O halde, var olan sorun karşısında uygar insan aklının ortaya koyduğu tek çözüm; "tecrit" uygulamasına koşulsuz olarak derhal son verilmesi, sorunun çözümüne giden yolun ilk ve temel adımı olarak da öncelikle tutuklu ve hükümlülerle bir "diyalog" sürecinin başlatılmasıdır.

Var olan soruna yeni gerilimleri taşıması, üstelik uygulamada yeni "düşünce suçları" yaratarak demokratik özgürlüğe değerleri ağır biçimde tahrip etmesi kuvvetle muhtemel olan bu yasa tasarısı, görüldüğü üzere bu açıdan asla bir çözümü işaret etmemektedir.

İnsan haklarına saygılı, demokratik uygar değerlere sahip bir siyasi iktidarın, var olan sorunun çözümü için seçmesi gereken yol açıklıkla belliyken; halen inatla uzlaşmaz bir tutum sergileyen, kendi ülkesinin insanlarıyla diyalog kapılarını kapatan, olumsuzluğu ispatlanmış olan "tecrit" uygulamasında halen anlaşılmasız bir biçimde ısrar eden ülkemiz siyasi iktidarı anılan yasa tasarısının mantığı ile düşünürsek, ölüm orucu eylemlerinin başlıca teşvikçisi değil midir?

Bizler yaşanan süreçte onlarca insanın ölmesini ya da sakat kalmasını, herşeyden önce ülkemiz için büyük bir utanç olarak görüyor, bu utançı daha fazla yaşamak istemiyoruz.

Bizler, ölümü değil yaşamı savunduğumuzu, bir kez daha ifade ediyoruz. Ancak yukarıda açıkladığımız nedenlerle, siyasi iktidarı, insan haklarına ve demokratik değerlere aykırı, çözümsüzlüğü dayatan, baskıcı ve uzlaşmaz nitelikte süregelen tutumu nedeniyle, yaşanan acıların ve telafisi olmayan kayıpların başlıca sorumlusu olarak görüyor ve bir kez daha kınıyoruz.

Anılan sorunun çözümünün, cezaevlerindeki tecrit uygulamasına koşulsuz olarak son vermesi ve cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerle "diyalog" sürecinin başlatılması olduğunu bir kez daha duyuruyor; siyasi iktidarı, insan haklarına saygı temelinde davranmaya çağırıyoruz.

Saygılarımızla

4 Aralık '01

Av. Ender Büyükçulha/İHD Ankara Şb. Bşk.
Av. Nedim Erkuş/ÇHD Ank. Şb. Bşk.



Özveriyle harcanan hiçbir emek boşa gitmez...

Başta örgütsüzleştirme saldırısına karşı olmak üzere hak gasplarına, işten atılmalara vb. saldırılara karşı direnişe geçen ve 6 aylık grev sürecinden sonra işçilerin ortak görüşü sonucu patronla yapılan anlaşma üzerine 16 Kasım'da bitirilen Aymasan direnişinden, sınıfın örgütsüz bölüğü olarak biz işçiler dersler çıkarmaya devam edeceğiz.

"Her direniş bir okuldur" diyen direnişçi bir Aymasan işçisi dostumuz, samimi düşünceleriyle, yaşanan süreci eleştirel bir bakışla değerlendirmiş. Direniş sürecini başından itibaren takip eden bizler düşüncemizi *SY Kızıl Bayrak* aracılığıyla emekçi dostlarımızla paylaşmak istedik.

Hem ülke genelinde hem de bölgede yaşanan işten çıkarmaların, örgütsüzleştirme saldırısının yoğun yaşandığı bir dönemde direniş yolunu seçerek hakkınızı öyle kolayından yedirmeyeceğinizi ispatladınız. En önemlisi de, sessizlik ortamında bir kıvılcım saçarak onurlu bir örnek oldunuz sınıf kardeşlerinize.

Sınıf hareketinin geri olduğu koşullarda çoğu mevzi direnişin yaşadığı sorunlarla yüzyüze kaldınız. Kolektif çalışmada yaşanan sorunlar, direnişin hedef ve planlanmasında yaşanan boşluklar, sınıf dayanışmasının zayıflaması, maddi sorunlar vb. Bu sorunların bir kısmının yaşanması normal olabilir. İşçilerin bilinç düzeyi bir anda gelişmiyor. Ya da en gelişmiş olanı bile pratikte tez elden uygulanamıyor. Aymasan direnişini örnek alırsak; sorunları ve deneyimleriyle işçi sınıfı mücadelesine onurlu bir deneyim bırakmıştır.

Aynı sürecin içinde, Aktif ve Göktaş işçileri de, salt sendikali oldukları için işveren tarafından işten atılmış ve bunun üzerine direnişe geçmişlerdir.

Ben son üç yıl içinde yaşanan mevzi direnişlerin seslerini geniş kitleye duyurmayı başardığımı, destek gördüğünü duymadım. Sınıf dostlarıyla bu kadar yakından tanışmış olmalarına rağmen, kimin dost kimin düşman olduğunu kendi deneyimleriyle yaşayarak görmüşlerdir.

Sermaye devleti ve patronlar, işçileri komünistlerden ve devrimcilerden uzak tutmaya çalışır, onları işçilere karşı terörist, bölücü olarak tanırlar. Aymasan işçileri de onca baskıyı, gözaltıyı, tehdidi bunun için yaşadılar. Ziyaretçi dostlarının aynı şekilde gözaltına alınması da böyle bir baskı kurmak içindir.

Zaafı ve deneyimiyle birlikte, Aymasan direnişinden olumlu şeyler öğrenmek, ondan dersler çıkarmakla mümkündür. Yaşamımızda hata ve eksiklerimizden çıkardığımız derslerle onları bir daha tekrarlamamayı öğrendiğimiz gibi. ...

Direne direne kazanacağız !

Bir işçi/İstanbul

Kültür emperyalizmi...

Kültür emperyalizmine değinmeden önce emperyalist sistemin amaç ve araçlarını irdelemekte yarar var.

Emperyalizm paraya ve kazanca endeksli bir sistemdir. Peki nasıl sağlar bu kazancını? Şüphesiz emperyalizmin temel besin kaynağı "tüketim"dir. Tüketim ne kadar fazla olursa kazanç da o kadar fazla olacaktır. Tüketimin en kârlısı ve en devamlısı ise kişisel tüketimdir. Yaşadığımız "modern" çağda süpermarketlerde göze en çok çarpanlar, tek kişilik, bir atımlık malzemeler değil midir? Emperyalizm insanı yalnızlaştırır, ben merkezci konuma getirir, paylaşımı bitirir. Neden bitirmesin ki? Bitirmezse kime satacak bu tek kişilik sanayi ürünlerini?

Emperyalizmin saltanatını sürdürebilmesi için en ideal birim olan "aile"ye gelince: Günümüzün modern konutları ailelerin birbirinden yalıtık, içine kapanık yaşayabileceği şekilde düzenlenmiştir. Bunun sebebi komşuluk değerlerini, yani yardımlaşmayı bitirmektir. Evdeki çalışma koşullarından memnun değilsek ilk düşündüğümüz şey, işleri komşularla birlikte yapmak değil, işi kolaylaştırıcı yeni aletler satın almaktır. Mesela evde testere lazım oldu, hiçbir komşusuyla görüşmeyen ve tanışmayan kişi komşusuna testere sormayacak, hemen gidip yeni bir testere satın alacak ve işi bittikten sonra da bir daha kullanmayacaktır. (Komşuları tanımamanın bir diğer sebebi de, burjuvazinin insanları saatlerce çalıştırıp sosyal bir konuma getirmesidir).

Aileler arası paylaşımın bitmesi kıskançlıkları da doğuracaktır. "Falan komşuda

şu var, biz de neden yok?" veya "Falanca son model falanca almış, biz de alalım" gibi artık birçok ailede olağan duruma gelmiş tüketim krizleri kapitalist çarkın sadece ufak dişlileridir.

Şimdi de emperyalizmin kültürleri istila etmesine gelelim. Zaten emperyalisti emperyalist yapan biraz da bu özelliğidir. Yayılmasını sağlayacak en önemli etmense saldırdığı ülkenin kültürünü kendi yoz kültürüne benzetmesidir. Benzesin ki o toplum da özenti bir tüketim canavarına dönüşsün. Örnek mi, çok basit. Kafanızı sokağa çevirin, mutlaka gözünüze basit, aceleci, ruhsuz hamburgerleriyle bir "mak donald" çarpacaktır. Yapımı için onlarca ağaç katledilen kesekağıtlarında, sıkış sıkış ortamlarda saman tadı hamburgerleri tüketmektedir gençlerimiz. Emperyalistler sadece bu ülkede değil dünyanın dört bir yanından insanın damak zevkine hitap eden "yemek kültürü" müzü de bitirmiştir ne yazık ki!

Konunun diğer boyutu o hamburgercilerde asgari ücretin de altında çalıştırılan emekçi gençlerimiz! Kuru bir sigorta ve günde bir öğün yemeğe, saat başı ücrete yok pahasına saatlerce çalıştırılan gençlerimiz ne yazık ki emperyalizme uşaklık ettirilmektedir!

Tabii emperyalistler sadece yemek kültürümüzü ele geçirmedi. Tekstil alanında dünyada hatırı sayılır yere sahip bir ülkenin çocukları levis pantolonları giyiyor ve yazık ki bilgisiyile değil giyemediği levis pantolonlarıyla birbirini kıyaslıyor. Giyimimizden konuşmamıza ve hatta fikirlerimize kadar bize ait olan her "biz" artık emperyalist!

SY Kızıl Bayrak okuru/Konya

Savaş günlüğü

Çocuk çığıllıkları yükseliyor uzakta değil gönül gözleriyle görmeye başlarsan eğer göreceksin onları yanbaşımda

Öyle büyük gürültü ki çocuklar, sesinizi duyamıyorum, yanıma alamıyorum sizleri. Bir park vardı oralarda. Şuradaki yıkıntı ve ölümlerin altına mı gizlediniz yoksa? Bir bahçe... Çocuklar oyun oynarlardı eskiden burada. Yoksa yine mi oyun oynuyorsunuz? Etraf cezaevlerine atılan bombalarla öyle karardı ki, körebe mi oynuyoruz sizlerle? Gözlerim bağlı, ellerim önde, el yordamıyla bulmaya çalışıyorum sizi. Dipsiz bir karanlık, uçurumdan aşağıya düşsem sesimi duymaz kimsecikler. Öylesine boşluktaım ki, attığım her adımda size yaklaşıyor muyum, yoksa sizden uzaklaşıyor muyum bilmiyorum? Ayaklarım götürüyor beni bir yerlere. Tıpkı beynimin beni geçmişe götürdüğü gibi. O zamanlar sizlerle oyunlar oynardık çocuklar. Gülen bir armut düşüverirdi soframıza. Kirazlar, ayvalar, kayısılar da katılırdı bize. Önce mini mini eteklerini giyip çıkarlardı sahneye, rüzgar da eşlik ederdi oyunumuza. O kollarını indirip kaldırdıkça, çiçekler salınarak şarkılarını söylemeye başlardı. Çiçekler bir balerin edasıyla daldan dala konarlardı. Sonra da eteklerini çıkartırlardı. Kırmızı, turuncu ve sarı kostümleri kalırdı üstlerinde.

Oysa şimdi yeşil kostümlüler sahnede. İğnelerini batırıyorlar her yanıma. İçim sızım sızım sızılıyor. Neredesiniz diyor milyonlarca ses? Yüreğimizin ile kurtuluşun tek başına olmayacağı gerçeğini yanyana koyun. O zaman zırh olur bedenleriniz acılara ve zulümlere karşı.

Şu an sanki dünyanın tüm ezenleri biraraya gelmiş, sanki bizim taşrada ve Kürdistan'da bilinçsizce sürdürülen kan davaları misali, tüm işçi ve emekçi çocuklarına kan kusturmaktalar. Bir eve girip yediden yetmişe tüm aileyi yok eden zihniyet bunu bilinçli ve sistemli yapıyor. Çünkü o çocuklar büyüyüp, geleceğini ve ailesini aldığınızdan dolayı kendisinden hesap sormasın diye. Tüm işçi-emekçilerin ve ezilen halkların hesabını sormasın diye. Geleceğimiz olan çocuklara kıymayın diyen ozanın sesi bir bir kulağımızda çınlıyor: "Çocuklar şeker de yiyebilsinler."

Tüm çocuklara ve çocukluğunu acı ve zulümle unutanlara... Gülsüman Dönmezler'in, Şenay Hanoğulları'nın çocukları nezdinde tüm çocuklara...

SY Kızıl Bayrak okuru/Kayseri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 12.500 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 25 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Saldırı üssü olmak yetmiyor...
Artık Türkiye'yi savaş gücü
olarak kullanmak istiyorlar...**



**ABD emperyalizmine ve
siyonizme karşı Ortadoğu halklarıyla
dayanışmayı yükseltelim!**